

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Ed_McBain-Osm_cernych_koni.PDB

PDB Name: Ed_McBain-Osm_cernych_koni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Osm černých koní

Ed McBain

MĚSTO V TĚTO KNÍŽCE,
LIDÉ A MÍSTA,
VŠECHNO JE SMYŠLENÉ,
JEN POSTUPY POLICIE
SE ZAKLÁDAJÍ
NA ZAVEDENÉ
TECHNICE PÁTRÁNÍ.

1

Byla neobyčejně nahá.

Přesně řečeno, zdála se neobyčejně nahá, protože byla tak strašně bílá. Stupně nahoty přece neexistují. Člověk je buď oblečený, nebo neoblečený. Ta, co tu ležela, byla definitivně neoblečená, ale detektivové shromáždění kolem ní se shodovali, že se zdá víc nahá než všechny nahé osoby, které všichni dohromady v životě viděli.

"Že je taková bílá," řekl Monoghan.

"Jako albín, že jo?" řekl Monroe.

Monoghan a Monroe byli detektivové z oddělení vražd. Dostavili se na zavolání, hned jak se zjistilo, že žena ležící v parku na spadáném listí vedle cestičky je doopravdy mrtvá. Určit, že je mrtvá, nedalo moc práce. Pochůzkář poznal, že je mrtvá, jakmile spatřil vzadu na její hlavě díru po střele. Ozval se vysílačkou úřadovně 87. revíru a rovnou řekl: "Hele, seržante, mám tady v parku mrtvou ženskou." Jako ostatní, poznali i Carella a Brown, že je mrtvá. Proto zavolali znova na policejní stanici a požádali seržanta Murchisona, aby informoval oddělení vražd.

Všichni přítomní byli bez kabátu.

Po nedávných říjnových deštích se oteplilo natolik, že se dalo chodit v šortkách a sandálech. Ostatně tak byli oblečení zvědavci přihlížející za zátarasy, kterými policie ohradila místo trestného činu. Monoghan a Monroe byli naopak v černém, měli bílé košile, modré kravaty a měkké šedivé klobouky. Vypadali jako vypasení zaměstnanci pohřebního ústavu, kteří čekají před domem zesnulého na truchlící pozůstalé.

Arthur Brown měl na sobě světle hnědý letní oblek, Steve Carella modré kalhoty a tmavší modrou sportovní košili s vyhrnutými rukávy. Oba mohli být obyčejní občané, dva ženáci - to ostatně byli -, kteří si vyšli v úterý za krásného rána do parku, aby unikli manželkám a probrali výsledky ve fotbale.

Shromážděný dav však věděl, že Brown je policajt. Vypadal totiž zle, jak se tak zamračeně díval na mrtvolu ležící v listí. Když se ráno probudil, ukazoval teploměr šedesát osm stupňů Fahrenheita - nebo dvacet stupňů Celsia, takhle to ty zatracený meteorologové teď mermomocí uvádějí -, a tak si vzal ten lehký světle hnědý oblek, v němž vypadal velice hnědě. Taky hnědý byl. Neznal žádného černocha, který by byl doopravdy černý. Černá přece znamená žádná barva, nebo ne? Odjakživa se pokládal za "barevného", vlastně až do doby, kdy se pro černocha stalo skoro povinností pokládat se za černého. Pokud se černoch nepokládá za černého, zrazuje rasu. Černá síla! Kecy! Brown představoval hnědou sílu, měřil 193 centimetrů a vážil 100 kilo. Dav správně odhadoval, že je policajt, protože když někdo vypadá tak zle, stojí s partou policajtů a nemá na rukou pouta, nemůže být nic jiného než policajt. Mimoto měl na kapse plastický identifikační štítek.

Carellu pokládal dav, který měl ještě plnou hlavu Světového přeboru, za hráče baseballu. Vyvodili to z jeho atletického držení těla a vysoké, štíhlé postavy. Vypadal taky trochu čínsky s těma hnědýma, trochu šikmýma očima - nebo to mají Japonci? Jelikož ale pochybovali, že by se v Americe vyskytovalo moc bílých čínských hráčů baseballu, musel to zřejmě být taky policajt. Vyplývalo to z plastického štítku na kapse košile, stejného, jako měl ten nepříjemný habán. Oba měli na boku pouzdro s pistolí - další klíč k jejich totožnosti, i když tady ve městě běhali po ulicích sprostý pouliční zloději s bouchačkou, jako by se nechumelilo. Jak za starých časů na Divokým západě!

Carella a Brown spolu pracovali rádi.

Měli pocit, že se jim daří dostávat lotrům na kobytku.

Lotrům stačilo mrknout na Carellu, aby si mysleli, že s tímhleťm si poradí, ale na toho zatracenýho negra si musejí dát pozor. Dvojice Carella a Brown byli dokonale sehraní. Carella byl ten hodný. "Ksaku, Artie, mně se nezdá, že by tenhle hezkej mládenec vůbec věděl, co je to marihuana!" Brown hrál ošklivého zlého vlka, který se narodil mezi odpadky v ghettu, fetuje od šesti let, seděl v Castlevieu, polepšil se a dal se k policajtům jako pokání za své dřívější hříchy. A nepříjemnej, nepříjemnej jako blecha v kožiše. "Ty zatracenej lhář, oddělám tě tady na fleku, ušetřím státu účet za elektrinu! Nech mě bejt, Steve, já z něj udělám fašírku!"

Nepříjemnej, lidičky, opravdu zlej chlap. Fungovalo to výtečně.

Nebe nad hlavami bylo modré jako oči novorozeňátka.

Listí na stromech lemujících pěšinu bylo žluté a hnědé a červené a oranžové.

Listí pod mrtvou ženou bylo žluté a rudé.

Rudou způsobila rána ve spodině lebeční.

"Todle město!" řekl Monroe. "Někdo si přitáhne do parku mrtvolu, v hlavě má díru od bouchačky, je nahatá a žádněj ani nemrkne."

Carella se díval na bílé tělo ležící bez života na zakrváceném listí. Vždycky jsou takoví hranatí, pomyslel si. Ta myšlenka mu jen prolétla hlavou a v očích se mu objevil záblesk lítosti. Při kolika příležitostech už tak seděl o samotě a uvažoval, proč po sobě geometrie smrti zanechává jen hrany.

"Otočme ji," řekl Monaghan. "Jestli nemá na předku připíchnutej nějaký průkaz."

Věděl, že ji nesmějí otočit, dokud se nedostaví policejní lékař, ale bavilo ho popichovat detektivy ze sedmaosmdesátky.

Patřilo to k jeho malým životním radostem. Tihle poldové brali věci až moc vážně. Podle Monaghanových představ byla mrtvola prostě mrtvola a maucta. Oblečená, nahá, probodnutá, zastřelená, uškrcená, spálená, utlučená, taková nebo jiná - pořád je to jen mrtvola a mrtvola znamená moře papírování. Jenže v tomhle městě je přítomnost policistů z oddělení vražd na místě činu povinná. Případ patří oficiálně detektivům, kteří dostali hlášku, ale oddělení vražd - jako otravný společenství na zadním sedadle - jim neustále nahlíží přes rameno.

"Co ty na to?" zeptal se Monaghan, který si nebyl jistý, že ho Carella slyšel. "Otočíme ji, kouknem se, jak vypadá zepředu."

Carella se neobtěžoval s odpovědí. Pátral očima mezi listím po střele nebo prázdné nábojnici.

"Jak stáří je, co myslíš?" zeptal se Monroe. "Podle zadnice."

"Zadnice vypadá na sedmadvacet," řekl Monaghan.

"Na pravý půlce má mateřský znamínko," řekl Monroe.

"Pěknou pevnou sedínku má ta holka," řekl Monaghan.

"Jednou sem měl případ," řekl Monroe, "že chlápek umřel na flašku zastrčenou do zadku."

"Jo, já na něj pamatuju," řekl Monaghan.

"Udělal mu to jeho hůša, že jo?"

"Jo, hůša."

Oba se dívali na hýždě mrtvé ženy.

"Sedmadvacet, o co se vsadíš?" řekl Monaghan.

"Nohy taky vypadaj na sedmadvacet," řekl Monroe.

Brown se podíval na oblohu.

Ani mráček.

Nadechl se čerstvého vzduchu.

"Dobrýtro, pánové," řekl někdo a všichni se otočili k cestičce, kudy se blížil muž mezi padesáti a šedesáti lety v tmavomodrých kalhotách, plátěném saku a modré puntikované kravatě. V pravé ruce držel černou tašku. "Krásně dneska, co?" řekl. "Tohle je ta mrtvola?"

"Ne, je támhle nahoře ve stromech," řekl Monroe.

"Je to Indiánka," řekl Monaghan. "Oni je dávaj na stromy."

Zástupce policejního lékaře se podíval do korun stromů. Všude kolem nich padalo listí, kroužilo ve vzduchu.

"Tenhle týden jsme měli tři nahý mrtvoly," řekl lékař neadresně a poklekl vedle mrtvé ženy.

"Kdes to slyšel?" zeptal se Monroe Monaghana.

"Co kde sem slyšel?"

"Že Indiáni dávaj mrtvoly na strom?"

"Je to fakt," řekl Monaghan.

"Víš o tom Gándhí?"

"Já mluvím o Indiánech, a ne o Indech," řekl Monaghan. "Jak někdo umře, daj mrtvolu nahoru na strom."

"Proč?"

"Jak to mám kručínál vědět?"

Zástupce policejního lékaře převrátil tělo a přiložil k hrudi mrtvé stetoskop.

"Tak co vy na to, doktorskej?" zeptal se Monroe. "Je vám dost mrtvá?"

"Ticho, prosím," řekl lékař.

"On si myslí, že by jí ještě mohlo tlouct srdce," řekl Monaghan.

Muži ztichli. Bylo slyšet jen třepetavý šustot listí ve sluncem prosyceném vzduchu. Oči mrtvé ženy zely dokořán. Byly modré jako nebe nad nimi. Vlasy měla zlaté jako listí pod sebou. Mohlo jí být něco přes třicet a nebyla nepřitažlivá, až na ošklivou ránu v krční jamce, kudy vyšla střela. Carella uvažoval, jestli byla vůbec někdy na slunci, když je tak bílá.

"Je mrtvá jaksepatří," řekl lékař, vstal a strčil stetoskop do tašky. "Můžete napsat, že je to rána po výstřelu z pistole."

"Dyž už jste tady," řekl Monroe, "ňák mě v poslední době bolí v krku. Nekouknul byste se mi na to?"

Další dopis - on to vlastně ani nebyl dopis.

Další vzkaz - vzkaz to taky nebyl, pokud ovšem něco znamenal.

Další list papíru - dejme tomu papír s obrázkem - na ně čekal, když se vrátili na policejní stanici. Seržant Murchison řekl, že papír přišel v obyčejné bílé obálce bez zpáteční adresy. Razítko na známce prozrazovalo, že dopis byl dán na poštu tady ve městě včera, dvacátého čtvrtého. Dobré vysvědčení pro poštu. Někdy trvalo dopisu čtyři dny, než doputoval přes město o tři bloky dál.

Nevěděli, jestli pochází taky od Hluchého.

Nebylo na něm totiž ucho.

U prvního dopisu nebo vzkazu nebo složeného listu papíru, prostě u toho zatraceného něčeho, si byli skoro jistí, že pochází od Hluchého. Byli totiž všichni zkušení čmuchalové a když jim oči padly na neslyšící ucho, věděli své.

Ten první dopis - nebo jestli chcete sdělení - přišel v sobotu 22. října. Byl adresovaný detektivu Steveovi Luisi Carellovi z 87. policejního revíru a vypadal takhle:

Každý člen pátračky samozřejmě věděl, že to, co skáče nahoře na stránce, jsou koně. Věděli taky, že jich je osm a že jsou černí, a když se to všechno dá dohromady, je z toho osm černých koní. Jenže to samo o sobě neznamenal nic. Na druhé straně když to poslal Hluchý, něco to znamenat muselo. Protože Hluchý jim často posílal sdělení, která vypadala, jako že nic neznamenají, dokud se nad nimi člověk nezamýšlel, a když se zamyslel, tak něco známenala. Jednu věc se za celá ta léta o Hluchém naučili: že hraje poctivou hru. Nevěděli sice, proč hraje poctivě, ale oni vůbec málokdy chápali duševní pochody zločinců, obzvláště geniálních zločinců. Podle nich Hluchý geniální zločinec byl. Proto hrál poctivou hru a posílal sdělení, která vypadala jako nesmyslná, i když ve skutečnosti smysl měla.

Že je to Hluchý, usoudili podle přeškrtnutého ucha.

Většina lidí nemá přeškrtnuté ucho.

Když někde uvidíte přeškrtnutou cigaretu, znamená to v mezinárodní znakové řeči Zákaz kouření. Když uvidíte přeškrtnuté P, znamená to Zákaz parkování. Tlustou čarou přeškrtnuté ucho mohlo sice znamenat Zákaz uší, ale oni místo toho vytušili, že to znamená Žádné ucho neboli sluch, a to dále znamená Ucho neslyší čili hluchotu. A jelikož to ucho nebyla jemná lasturovitá věcička, nýbrž naopak velice mužně vypadající ušisko (že by patřilo řecko-římské zápasnici?), došli k názoru, že obrázek přeškrtnutého ucha znamená Hluchý.

Ten závěr je znervózňoval.

Nechtělo se jim věřit, že už zas mají Hluchouna mezi sebou.

Připevnili to sdělení na informační tabuli a doufali, že zmizí. Jenže nastalo úterý ráno 25. října a ono nezmizelo. Místo toho se objevila další Carellovi adresovaná obálka. Když ji otevřel, byl tam další bílý a přeložený list papíru. Rozložil ho. Podíval se na něj. Tentokrát tam nebylo přeškrtnuté ucho. Místo toho tam bylo - nebo vlastně byly:

Meyer Meyer se díval Carellovi přes rameno.

Měl na sobě lehké kalhoty a mikinu s krátkými rukávy a krokodýlem na místě kapsy, kdyby mikina měla kapsu. Většina mikin nemá dneska kapsy, ale Meyerovi to teď, když přestal kouřit, nevadilo. Košile byla o poznání tmavší než jeho modré oči. Kalhoty byly ze smetanově bílého polyesteru, tak bledé jako jeho pleš. Sarah, jeho žena, mu řekla, že se moc nehodí jít do práce v letním oblečení, když už je konec října. Opáčil - vtipně, jak si myslel -, že rozum snad ví, že je říjen, ale pro zbytek jeho osoby je ještě červen. Sarah ho podezírala, že ta poznámka má co dělat se sexem.

"Zase on?" zeptal se.

"Nevím," řekl Carella.

"A co má vůbec tohle představovat?" řekl Meyer.

"Asi rádia," řekl Carella.

"Vypadá to spíš na vysílačky," řekl Brown.

"Pět vysílaček," řekl Carella.

"Ale žádné ucho."

"Třeba to není on," řekl Carella.

"Aby tě pámbu vyslyšel," řekl Meyer.

"Pět vysílaček," řekl Brown a zavrtěl hlavou.

"Dává nám hodiny z aritmetiky," řekl Meyer. "Osm, pět..."

"Vodí nás za nos," řekl Brown. "Osm černejších koní, pět vysílaček, a jedno s druhým vůbec nesouvisí."

Potíž s nahými mrtvolami vězí v tom, že nejsou oblečené.

Oblečení pomáhá identifikovat.

Oblečení pomáhá i k zjištění, kdo by mohl být pachatel nebo pachatelé. Na šatech ulpí vlasy. Ulpí na nich skvrny.

Drobečky chleba, železné a dřevěné piliny, pleťový pudr, prášek proti hmyzu, střílný prach, nejrůznější vítané a výmluvné ždíbinky, které utkví na šatstvu a do jisté míry usnadní život laboratornímu technika. Na mrtvole neulpí nic. Pokud ji ovšem někdo neznásilnil, a v tom případě se obvykle najdou jednotlivé chloupky zamotané v rozkroku oběti anebo stopy semene v pochvě.

Podle předběžné zprávy z Úřadu policejního lékaře nebyla žena v parku znásilněna před smrtí ani po ní, ačkoli v tomto

civilizovaném městě byly takové případy na denním pořádku.

Byla gangstersky zastřelena ranou do týla.

Stačila na to jediná střela, ale na místě činu se nenašly střely ani prázdné nábojnice. Automatická zbraň po výstřelu nábojnice vyhodí, revolver si prázdné nábojnice ponechá. Ale ať už vrah použil jakýkoli druh zbraně: pokud byla ta žena zastřelena a zabita v Groverově parku, musela by se nábojnice najít někde v blízkosti. To jim prozradil otvor v krku, kudy střela vyšla. Střelu nenašli. A to svědčilo o tom, že ženu někdo zastřelil jinde a teprve pak ji odnesl do parku. Tvrzení, že Ústřední identifikační oddělení kterékoli velkoměstské policie dokáže okamžitě zjistit totožnost člověka pouhým porovnáním jeho otisků prstů s otisky v tom, co se nazývá základní kartotéka, je báchorka. Základní kartotéka v tomto městě měla dvě sekce; ta větší zaujímala celé jedno poschodí budovy Policejního ředitelství na Hlavní třídě a dělila se na dvě podsekce. V jedné se shromažďovaly a neustále doplňovaly otisky všech osob obviněných z trestného činu nebo za něj odsouzených. V druhé byly sotva znatelné otisky prstů pořízené na místě trestného činu. Obě tyto sekce dohromady se nazývaly Kriminální sekce Základní kartotéky, v policejním žargonu prostě KSEKA. Kartotéka známých pachatelů měla písmeno A, kartotéka s čerstvými otisky písmeno B.

V Áčku se nezjistilo, že by mrtvá žena nalezená v parku byla v minulosti obviněna z trestného činu nebo za něj potrestána.

Výsledek zjišťování v Běčku byl rovněž negativní.

Neznamenalo to nic jiného, než že se ta žena nikdy nedopustila trestného činu, za který by byla dopadena, a že nikdy nenechala na místě činu své otisky.

Druhá sekce Základní kartotéky obsahovala otisky prstů všech osob příslušejících k rozsáhlé městské organizaci odpovědné za dodržování zákona, příslušníků policie zaměstnaných v městských věznicích a všech osob majících povolení nosit při sobě zbraň.

To bylo všechno.

Pokud šlo o město.

Jenže Spojené státy jsou země velická, dokonce převeliká, a je to taky země svobodná, což znamená, že každý - i když se chystá provést nějakou lumpárnu - může cestovat z města do města bez průkazu totožnosti nebo povolení od místních autorit. Je to jedna z pěkných stránek života v demokracii, ale ty, kdo hájí zákon, z toho bolí hlava. Město, v němž Carella pracoval, bylo největším městem ve státě, ale počet otisků prstů v Základní kartotéce byl nepatrný ve srovnání s tím, co obsahovaly kartotéky celostátního archivu, který se nalézal asi sto padesát mil na sever. Když Ústřední identifikační oddělení nenašlo nic o zavražděné neznámé, poslalo automaticky žádost celostátnímu archivu o příslušné zjištění a odpověď. Tam byly otisky sejmuté mrtvé porovnány a výsledek byl týž; žádný záznam.

Jak řekl kdysi Reagan, mohl to být konec řetězu, ale nebyl. Žádost zasláná celostátní kartotéce FBI měla rovněž negativní výsledek: neznámá bez záznamu. Nikdy jí nebyly sejmuty otisky ať už kvůli službě v armádě, nebo v jiném zaměstnání pokládaném Kontrolní nukleární komisí z hlediska bezpečnosti za choulostivé.

Carella věděl, že základní kartotéka je ochotná k službám i institucím, jejichž zaměstnancům procházejí rukama velké částky peněz. Poslala nějaká městská banka do základní kartotéky otisky prstů neznámé k ověření v KSEKA? Základní kartotéka odpověděla, že taková ověření se provádějí na základě návratné kontroly, nikoli nenávratné. Jinými slovy, jakmile se provede částečná nebo úplná kontrola, základní kartotéka vrátí otisky té finanční instituci nebo obchodní organizaci, která o kontrolu požádala. Sama si otisky neponechává. Takže i kdyby někdo z čerstvé či dávější minulosti neznámé požádal o ověření, neexistoval by o tom žádný záznam.

Tečka.

Konec příběhu.

Mezitím však policie poslala do oddělení pohřešovaných osob a všem policejním revírům v městě oběžník s fotografií a popisem neznámé a k tomu přiložila zprávu, kterou Carella vlastnoručně naťukal na stroji to ráno, kdy se nalezla mrtvola.

2. listopadu ve středu ráno zavolal Carellu detektiv Lipman z Pohřešovaných osob.

Lipman řekl, že ví, kdo je mrtvá žena.

2

Osoba, která neznámou identifikovala, bydlela v kdysi elegantním hotelu v centru města; teď působil dojmem omšelé důstojnosti jako královna vdova modlí se za návrat na trůn. Hale vévodily obrovské mramorové sloupy, na prošlapaných perských kobercích stály prosezené pohovky. Ozdobně vyřezávaný a zlacený mahagonový pult v recepci byl zjizvený od cigaret. I sám recepční, který jim sdělil číslo pokoje slečny Turnerové, vypadal povadle, šedivé vlasy měl o něco světlejší než šedý oblek, černou kravatu stejně pohřební jako tmavé zasmušilé oči. Ozdobná mosazná mříž na dveřích zdviže připomněla Carellovi něco, co viděl v jednom špionážním filmu.

Inge Turnerová byla štíhlá blondýnka blíž čtyřicítce než třicítce, jak usoudili, s pletí stejně světlou jako její sestra, s očima stejně modrého odstínu jako ona. Měla na sobě prostý tmavý kostýmek a bílou blůzu s širokou vázankou. Modré lodičky na středně vysokém podpatku, pěkné nohy, na klopě kabátku zlatý špendlík ve tvaru ptáka. Rtěnku spíš růžovou než červenou.

"Pánové," řekla. "Pojďte dál, prosím."

Pokoj byl malý a dominovala mu velkánská postel. Inge si sedla na její okraj a zkřížila nohy. Detektivové seděli na vycpávaných židlích u zatuchlých závěsů na otevřeném okně, kterým vnikaly dovnitř zvuky pouliční dopravy na hlavní třídě pět pater pod nimi. Bylo už 2. listopadu, ale babí léto pořád ještě otálelo. Však ona si to zima vynahradí!

Přijde náhle a nečekaně a vmete jim jejich mylné představy do obličejů.

"Slečno Turnerová," řekl Carella, "detektiv Lipman z Pohřešovaných osob nám řekl..."

"Ano," přisvědčila.

"... že jste identifikovala fotografii v jeho kartotéce jako..."

"Ano," řekla opět.

"... svou sestru Elizabeth Turnerovou."

"Správně."

"Slečno Turnerová, nemohla byste se prosím podívat na tu fotografii ještě jednou... Mám ji tady."

"Musím?" zeptala se.

"Já vím, že je to těžké," řekl Carella, "ale chceme si být jistí..."

"Ano, ukažte mi ji."

Carella vytáhl z úřední obálky fotografii. V porovnání s obvyklými snímky mrtvol nebyla příliš hrozná - až na ránu v krku, kudy vyšla střela. Inge se na ni krátce podívala, řekla: "Ano, je to moje sestra," pak sáhla po kabelce, vyndala z ní cigaretu, řekla: "Bude vám vadit, když si zapálím?" a zapálila si, aniž čekala na odpověď.

"A jmenuje se celým jménem Elizabeth Turnerová?" řekl Carella.

"Ano. Vlastně Elizabeth Ann Turnerová."

"Můžete nám říct, jak byla stará?" zeptal se Brown.

"Sedmadvacet," řekla Inge.

Oba detektivové si současně pomysleli, že jednou v životě měl Monaghan pravdu.

"Adresa?"

"Tady nebo v Kalifornii?" řekla Inge.

"Promiňte, co...?"

"Žily jsme spolu v Kalifornii."

"Ale ona přece žila tady, ne...?"

"Ano. Poslední tři roky."

"Jakou měla adresu tady, slečno Turnerová?"

"Ulice South Ambrose 804."

"Nějaké číslo bytu?"

"Čtyřicet sedm."

"Vy ještě pořád žijete v Kalifornii?"

"Ano."

"Tady jste jen na návštěvě?"

"Ano. Totiž, přijela jsem za sestrou. My - musím o tom mluvit?" Podívala se na detektivy a vzdychla. "Asi ano," řekla. Přemístila nohy, naklonila se k popelníčku na nočním stolku vedle postele a zamáčkla cigaretu. "My jsme se pohádaly," řekla. "Lizzie se přestěhovala na východ. Neviděla jsem ji tři roky a myslela jsem si, že je načas... byla přece moje sestra. Milovala jsem ji. Chtěla jsem... dát to mezi námi do pořádku, aby všechno bylo zas jako dřív."

"Přijela jste sem, abyste se usmířily?" zeptal se Brown.

"Ano. Přesně tak."

"Odkud z Kalifornie?"

"Z Los Angeles."

"A kdy jste přijela?"

"Minulý čtvrtek."

"To by bylo..."

"Sedmadvacátého. Doufala jsem... neviděly jsme se tak dlouho... Doufala jsem, že ji přemluvím, aby přijela na Vánoce domů."

"Takže jste sem přijela, abyste..."

"Abych si s ní promluvila. Přesvědčila ji, že na tom, co se stalo, nezáleží. Myslím, že jsem chtěla... Asi jsem si myslela, že jestli se mi ji podaří odvézt domů na Vánoce, tak třeba zůstane. V Kalifornii. A tak... víte, dalo by se navázat tam, kde jsme přestaly. Jedna hloupá hádka přece nemůže."

"Proč jste se pohádaly?" zeptal se Brown. "Jestli nám to ovšem chcete říct," dodal rychle.

"Já..."

Detektivové čekali.

"Myslím, že nesouhlasila s mým způsobem života."

Čekali dál.

"Žily jsme každá docela jinak, víte. Lizzie pracovala v bance. Já jsem..."

"V bance?" řekl Carella ihned.

"Ano. Byla likvidátorkou u Jižní federální banky Slunečného pobřeží. Ne úřednice, chápete, ale likvidátorka. To je velký rozdíl."

"A co děláte vy?" zeptal se Brown.

"Já jsem modelka."

Zřejmě si povšímla pohledu, který si detektivové vyměnili.

"Opravdová modelka," řekla okamžitě. "Těch druhých je u nás ažaž."

"Co děláte jako modelka?" zeptal se Carella.

"Předvádím prádlo," řekla. "Většinou punčochy a punčocháče." Sáhla do kabelky a vytáhla další cigaretu, zapálila si a

řekla: "Mám nohy k světu." Zase je zkřížila.
"Říkáte, že vaše sestra s tím nesouhlasila?"
"S tím, že jsem modelka snad zrovna ne... i když ji asi moc netěšilo, že mě fotografují ve spodním prádle."
"Tak co jí vadilo na vašem způsobu života?"
"Moje lesbické vztahy," řekla Inge.
Carella přikývl.
"Šokuje vás to?"
"Ne," řekl.
"Měl byste říct něco jako To je škoda," řekla Inge s úsměvem.
"Opravdu?" řekl Carella a vrátil jí úsměv.
"Muži to většinou říkají."
"Když nás zajímá především, kdo zabil vaši sestru," řekl Carella. "Nemyslíte, že váš způsob života - v uvozovkách - má něco společného s její vraždou, že ne?"
"Těžko."
"Ale pohádaly jste se kvůli němu."
"Ano."
"Jak?"
"Nesouhlasila s lidmi, které jsem si zvala domů."
"A tak se vydala až sem na východ..."
"Ne hned. Přestěhovala se do bytu na třídě La Cienega, ale jen dočasně, dokud prý si nenajde zaměstnání tady."
"A našla ho?" zeptal se Brown.
"Našla," řekla Inge.
"Kde?"
"V nějaké bance."
"Tady v městě?"
"Ano."
"V které bance?"
"Nemám tušení. Vím to jen z doslechu. Jedna moje přítelkyně bydlela kdysi tady a občas na sestru narazila náhodou..."
"Znamená to, že jste od ní neměla žádnou zprávu... myslím přímou... za poslední tři roky?" řekl Carella.
"Ano. Nic od té doby, co odjela z Kalifornie."
"Ale přijela jste sem za ní."
"Ano."
"Věděla jste, kde bydlí?"
"Její adresa je v telefonním seznamu."
"Napsala jste jí nejdřív?"
"Ne, bála jsem se. Že mě nebude chtít vidět."
"Tak jste prostě přijela."
"Ano."
Carella se podíval do poznámek, které si udělal.
"Věděla byste číslo jejího sociálního pojištění?"
"Bohužel ne."
"Říkáte, že pracovala v Jižní federální bance? Tedy v Kalifornii?"
"Ano."
"A banka, kde pracovala tady..."
"Už jsem vám řekla, že nevím..."
"Ano, ale nevěděla byste aspoň, kdy to bylo? Když jste slyšela od své přítelkyně, že tady pracuje v bance."
"Ano, chápu. Před dvěma lety? Snad před rokem a půl. Přesně vám to nedovedu říct."
"Věděla byste, jestli byla pořád ještě zaměstnaná v té bance? Před svou smrtí, myslím."
"Nemám tušení."
"S tou přítelkyní jste už nebyla ve styku?"
"Jsem s ní ve styku. Ale ona je teď v Chicagu."
"Takže poslední dva roky - nebo řekněme rok a půl - jste ve skutečnosti nevěděla, co vaše sestra dělá."
"Je to tak. Úplně jsme ztratily spojení. Proto jsem taky přijela."
"A přijela jste 27. října, mám to správně?" řekl Carella.
"Ano. Minulý čtvrtek."
"Ubytovala jste se v tomhle hotelu?"
"Ano."
"S úmyslem zůstat jak dlouho?"
"Jak dlouho budu muset, abych se sešla se sestrou... abych napravila všechno... požádala ji, aby se vrátila domů."
"Na Vánoce."
"Napořád." Inge těžce vzdychla a opět se naklonila nad popelník, zamáčkla cigaretu. "Stýskalo se mi po ní. Milovala jsem ji."
"Když jste přijela, slečno Turnerová, snažila jste se sestru vyhledat?"
"Samozřejmě. Hned jsem jí zavolala."

"To bylo 27. října?"

"Ano. Přiletěli jsme v šest, chvílku po šesté, a z letiště to do města trvá půl hodiny. Zavolala jsem, hned jak jsem přišla sem do pokoje."

"A?"

"Nic, žádná odpověď."

"Víte, jestli bydlela sama?"

"Vím. Totiž, zjistila jsem to až později. Když jsem za ní šla do jejího bytu."

"Kdy jste tam šla?"

"Za dva dny. Pořád jsem jí volala a... zkrátka... nikdo neodpovídal."

"Tak jste měla obavy, že něco není v pořádku, vidíte?"

"Nevěděla jsem, co si mám myslet. Chápejte, volala jsem ve dne i v noci. Jednou jsem si nařídila budíček... první noc po příjezdu... na tři hodiny v noci a volala jsem a zase se nikdo neozýval. Tak jsem šla hned příští den za ní do bytu."

"To bylo kdy?"

"Zřejmě devěťadvacátého. Byla to sobota. Asi jsem doufala, že by mohla být doma."

"Ale ona ovšem nebyla."

"Ne. To už... to už byla mrtvá. Ale já... tehdy jsem to nevěděla. Šla jsem nahoru k jejímu bytu a zazvonila a nikdo se neozval. Sehnala jsem domovníka, řekla mu, kdo jsem, a zeptala se ho, jestli nemá tušení, kde by sestra mohla být. Řekl, že... že ji neviděl... už... už tři nebo čtyři týdny."

"Kolik přesně řekl, slečno Turnerová?"

"Myslím, že to řekl právě takhle. Tři týdny nebo čtyři."

"A řekl vám, že bydlí sama?"

"Ano."

"Co jste udělala pak?"

"No, já... asi jsem měla jít rovnou na policii, ale... všechno mě to trochu mátlo, chápete. Byla tu možnost, že se s někým seznámila, s nějakým mužem, a nastěhovala se k němu. To byla možnost." Odmlčela se. "Moje sestra nebyla lesba jako já," řekla a sáhla znovu po balíčku cigaret a pak si to rozmyslela a nezapálila si.

"Kdy jste se obrátila na policii?" zeptal se Brown.

"V pondělí ráno."

Carella se podíval na kapesní kalendářik.

"31. října," řekl.

"Ano. Před Dušičkami," řekla Inge. "Řekli mi, ať se obrátím na oddělení pohřešovaných osob, že mi oznámí výsledek. Dala jsem jim starou fotku, kterou jsem měla... pořád jsem ji nosila v peněženke. ... a detektiv Lipman ji zřejmě porovnal s... fotografií, kterou jste mi právě ukázali. Zavolal mi včera. Šla jsem tam a... identifikovala jsem ji."

V pokoji bylo ticho.

"Slečno Turnerová," řekl Carella, "my si uvědomujeme, že jste svou sestru dlouho neviděla."

"Ano," řekla.

"... a že Los Angeles je daleko. Ale neslyšela jste náhodou za celá ta léta... něco, cokoli... od své přítelkyně nebo od někoho jiného... že by vaše sestra měla tady u nás nějaké nepřátele?"

"Ne."

"Že by jí někdo vyhrožoval telefonem nebo dopisem..."

"Ne."

"Že by se nějak zapletla s kriminálními živly nebo..."

"Ne."

"... s lidmi spojenými třeba jen vzdáleně s trestnou činností?"

"Ne."

"Nevíte, jestli byla někomu dlužná nějaké peníze?"

"Nevím."

"Fetovala?" zeptal se Brown.

Tato otázka byla v dnešní době skoro povinná.

"Pokud vím, ne," řekla Inge. "Ve skutečnosti..."

Zarazila se uprostřed věty.

"Ano?" řekl Carella.

"Chtěla jsem jen říct... víte, právě tohle byla jedna z věcí, proti kterým měla námitky."

"Proti čemu, slečno Turnerová?"

"Moje parta a já jsme si občas něco vzali." Pokrčila rameny. "V Los Angeles je to běžné."

"Ale vaše sestra, pokud víte, nikdy..."

"Ne, v Los Angeles určitě ne. Ale nemůžu vědět, do čeho se dostala, když přijela sem." Odmlčela se a pak řekla: "Los Angeles je civilizované město."

Oba detektivové mlčeli.

"Víte," řekla Inge, "ta celá věc je neuvěřitelná. Chci říct, že byste museli Lizzii znát, abyste si uvědomili... umřít takhle, umřít násilnou smrtí, někým zastřelená... já si to prostě nedovedu představit. Byla takový tichý, do sebe uzavřený člověk. Moje přítelkyně si někdy lámaly hlavu, jestli ji vůbec někdy někdo políbil... chápete, jak to myslím? A tak, když si... když si... snažím představit Lizzii, mírnou, pitomoučce nevinnou Lizzii s... s pistolí, s někým, kdo jí přiloží pistoli zezadu k hlavě a vystřelí... je to... chci říct, že tahle spojitost je prostě nepředstavitelná, já nemůžu udělat v duchu

takový skok!"

Podívala se na své ruce. Měla velmi krásné ruce, jak si Carella všiml.

"Detektiv Lipman řekl... četl nějakou zprávu, kterou dostal... řekl, že musela klečet, když ji vrah zastřelil. Úhel, dráha výstřelu, bůhsud, co ještě, všechno naznačovalo, že byla na kolenou... a že ten... ten kdo... ten člověk... co ji zastřelil, stál za ní. Lizzie a na kolenou!"

Potřásla hlavou.

"Nemůžu uvěřit, že se to stalo," řekla a sáhla do kabelky pro další cigaretu.

Když detektivové odcházeli, už zase kouřila.

"Banky jsou jeho specialita," řekl Carella.

"Taky jsem na to myslel," řekl Brown.

Jeli do bytu Elizabeth Turnerové v centru města a mluvili o Hluchém.

"Pokud se dva případy ze tří dají pokládat za specialitu," řekl Carella.

Pamatoval si, že jednou, ale jen jednou měly pokusy Hluchého, aby je svedl z cesty, nejen zakrýt, ale současně i odhalit složitý vyděračský plán. Při dvou dalších příležitostech šlo o banky. Prozrad'te policii předem, ale jen naoko, co máte v plánu, nechte poldy, ať na to nalítnou, a pak udělejte něco jiného, i když skoro totéž! Vždycky když se Hluchoun objevil, nastal strašlivý zmatek.

Osm černých koní, pět vysílaček a jedna bílá žena, která s Hluchounem patrně vůbec nesouvisí. Až na to, že pracovala v bance.

"Banky mají přece bezpečáky," řekl Brown.

"To jo," řekl Carella.

"A ty mají vysílačky, nebo ne?"

"Já nevím. Mají?"

"Myslím, že jo," řekl Brown. "Myslíš, že se tady u nás najde banka s pětičlennou bezpečnostní hlídkou s vysílačkama?"

"Nevím," řekl Carella.

"Těch pět vysílaček, víš," řekl Brown. "A ona byla zaměstnaná v bance."

"To jediný, co doopravdy máme."

"Jestli to ovšem nějak souvisí."

"Nejspíš ne."

"To je právě ten průšvih s Hluchounem," řekl Carella.

"My se z toho chlapa ještě zblázníme."

"Jak že je ta adresa?"

"Číslo 804."

"A kde jsme teď?"

"U čísla 820."

"Tak jsme skoro tam."

"Ta zelená markýza," řekl Brown.

Carella zaparkoval vůz u chodníku před domem a pak sklopil protisluneční clonu na straně řidiče. Gumičkami tam bylo připevněné upozornění pro příliš horlivého pochůzkáře, viditelné skrz přední sklo. Že parkující je tu služebně. Znak města a slova Policie Isola měly být pojištěním proti pokutě. Ne vždycky to fungovalo.

Zrovna nedávno jim uklouzl dealer s kokainem, který ukradl právě tuto cedulku z auta, v němž byli dva detektivové z jednaosmdesátky. V tomhle městě bylo někdy těžké rozeznat darebáky od poctivců.

Těžké bylo i rozeznat dobrý dům od špatného.

U budovy s markýzou před vchodem se obvykle dalo čekat, že bude mít vrátného nebo nějakého hlídače. Nikdo takový tu nebyl. Domovníkův byt našli v přízemí, představili se a požádali ho, aby jim otevřel byt Elizabeth Ann Turnerové.

Cestou nahoru výtahem se Brown zeptal domovníka, jestli tu bydlela sama.

"Jo," řekl.

"Určitě?" zeptal se Carella.

"Jo," řekl domovník.

"Žádná kamarádka s ní nebydlela?"

"Depák."

"Přítel?"

"Ani nápad."

"Takže žádný spolubydlící?"

"Uhád."

"Kdy jste ji viděl naposledy?"

"To muselo bejt osmadvacátýho října."

"Šla ven nebo se vracela?"

"Ven."

"Sama?"

"Sama."

"Něco nesla?"

"Taštičku."

"V kolik hodin to bylo?"

"Nák ráno. De do práce, řek sem si."

"A pak jste ji už neviděl?"

"Neviděl. Ale já nekoukám po lidech celejch čtyřadvacet hodin, víme."

Na bytě se pozná, jestli je obydlený.

Dokonce i byt nedávné oběti vraždy okamžitě prozradí, jestli v něm někdo žil. Byt Elizabeth Turnerové nic takového nenaznačoval.

Okna byla těsně uzavřená a zajištěná - v Isole nic neobvyklého, i když se někdo šel na deset minut projít. Ale vzduch byl nehybný a zatuchlý, jisté znamení, že okna už dlouho nikdo neotevřel. Koneckonců našli Elizabeth Turnerovou mrtvou už před osmi dny a to byla dostatečně dlouhá doba, aby byt zatuchl.

Kousek másla v ledničce byl žluklý.

A balíček krájeného ementálu pokrytý plísní.

A mléko bylo cítit kysele a nahoře na kartonu bylo vyražené datum 1. října.

Vedle dřezu žádné nádobí, nic v myčce.

V popelnících ani smítko.

Žádné stopy po životě. I kdyby v bytě bydlela velepořádná hospodyně, nemohl by vypadat tak neobydlený.

Ve skříni na chodbě visel jediný kabát.

Manželská postel v ložnici byla ustlaná.

Zarámovaná Elizabethina fotografie stála na prádelníku proti posteli. Živá se zdála hezčí.

Tři horní zásuvky prádelníku byly prázdné.

V prostřední ležela jedna blůza.

Dolejší řada zásuvek obsahovala dva svetry a hrst kuliček proti molům.

Ve skříni v ložnici visel jeden kostým, jedny kalhoty a lyžařská bunda. Stály tam jedny lodičky s vysokými podpatky. V celém bytě nenašli ani jediný kufr.

Rolička toaletního papíru na držáku v koupelně byla skoro vypotřebovaná.

V lékárnice nebyl kartáček na zuby.

Ani pesar. Ani antikoncepční pilulky. Žádný kosmetický nebo jiný přípravek, který se normálně vyskytuje tam, kde bydlí žena.

Vrátili se do ložnice a prohledali psací stůl, jestli nenajdou diář.

Nic.

Hledali nějaký zápisník.

Nic.

Hledali adresář.

Nic.

"Co myslíš?" zeptal se Carella.

"Jak to vypadá, ptáček ufrknul," řekl Brown.

Když se vrátili do služebny, čekala na ně další obálka. Kling ji podal Carellovi a řekl: "Vypadá to zase na toho tvýho korespondenta."

Na obálce bylo strojem napsané Carellovo jméno.

Žádná zpáteční adresa.

Na známce bylo razítko 1. listopadu.

"Co takhle zkontrolovat otisky prstů nebo něco?" řekl Brown.

"Jestli je to Hluchoun," řekl Kling, "tak to bude ztráta času."

Když stál vedle Browna, vypadal velice blond. Velice blond skutečně byl, ale vedle Browna se zdál ještě víc blond. A mladší. A ještě víc jako chasník, kterému čouhá sláma z bot. Kling se narodil a vyrostl v Isole, ale přesto z něj vyzařovala jakási nevinnost, nedostatek mazanosti a městské kultivovanosti. Každý si automaticky pomyslel, že ten hoch pochází z Kansasu nebo odkud, čertví kde ten Kansas vlastně je - všichni detektivové ze sedmaosmdesátky věděli jen, že Kansas je "někde tam".

Kling vypadal, jako by přišel odtamtud, odněkud z amerického Zapadákova, kde člověk musí v sobotu večer ujet dvě stě mil, aby si koupil u stánku hamburgera. Kling vypadal, jako by se dosud muchlal se svou dívkou na zadním sedadle auta. S hnědýma očima, hladce oholený a s blond čupřinou padající mu do čela vypadal jako prostáček, který zavítal na policejní stanici, aby se zeptal na nejbližší metro. Vynikal ve hře na hodného a zlého policajta. Vedle Browna se ten druhý stával automaticky hodným policajtem a vedle Klinga zrovna tak automaticky tím zlým. Kling a Brown byli v téhle hře snad nejdokonalejší dvojicí z celého města a vůči místní kriminální populaci to bylo až nespravedlivé, když měla čelit těmhle dvěma. Jakmile Brown představoval lidožrouta a Kling dobráka, který se snaží, aby partner neroztrhal někoho na cucky, neměli darebáci šanci. Vůbec žádnou.

"Stejně," řekl Brown.

"Obálku mělo v rukách už aspoň deset tisíc lidí," řekl Kling. "Lidi na poště, doručovatel."

"No jo," řekl Brown a pokrčil rameny.

"Otevřeš to nebo co?" zeptal se Kling.

"Otevři to ty," řekl Carella a podal mu obálku.

"Můj případ to není," řekl Kling.

"Je to případ nás všech," řekl Carella.

"Zahod' to," řekl Kling a ucouvl od obálky. "Mám z toho chlapa husí kůži."
"Já to otevřu, vy srabové," řekl Brown a vzal od Carelly obálku.
Roztrhl ji a rozevřel jediný list bílého papíru, který byl uvnitř:

"No ne!" řekl.

3

Město, v jehož službách všichni pracovali, bylo rozdělené do pěti samostatných částí. Střed města, Isola, byl ostrov, odtud jeho jméno Isola, italsky ostrov. V praxi se říkalo Isola celému městu, i když ty čtyři ostatní části měly svá a vynalézavější jména. Jméno Riverhead bylo holandského původu, i když nepřímo. Tamější půdu kdysi vlastnil statkář jménem Ryerhurt a pozemkům se říkalo Ryerhurtovy farmy. Název se časem zkrátil a zkomolil na Riverhead. Proč rozlehlý a hlučný Calm's Point dostal jméno, které naznačuje "tiché místo", se neví. Možná že to kdysi, když tam ještě sídlili Britové, byl klidný a idylický kus země. Dnes šlo v některých částech Calm's Pointu o život, stačilo mít na krku zlatý řetězek. Majestu pojmenovali zcela určitě Britové. Jméno Majesta vyjadřuje veškerou panovnickou autoritu, velkolepost, velikost a důstojnost. Kořeny slova lze nalézt v středoanglickém slově *maieste*, starofrancouzském *majeste* a původním latinském *majestas*, ale to už je výlet hodně daleko do historie. Městská část Bethtown dostala jméno po panenské královně Alžbětě, ale jeho původcem byl zřejmě úředník, který šířlal; správně mělo přece být Besstown, když se královně Alžbětě říkalo Bess. Isola byla pupkem města. Někteří její obyvatelé si mysleli, že je pupkem vesmíru, a ten názor značně přispěl k tomu, že Isola proslula svou neomaleností. Dokonce i ti, kdo žili v jiných částech města, vzhlíželi k Isole s posvátnou úctou a nazývali ji "městem", jako by oni sami bydleli v žitných polích na jejím okraji. Po žitných polích nebylo v celém městě ani památky. Zato v něm bylo zatraceně moc bank. V Isole to bylo 856 bank. V Majestě 256 bank. V Calm's Pointu 249 bank. V Riverheadu 127 bank. A v Bethtownu jich bylo 56. Všehovšudy bylo bank 1 544, víc než čtvrtina bank v celém státě. Ve čtvrtek 3. listopadu ráno rozeslala sedmaosmdesátka na generální ředitelství všech městských bank žádost o sdělení, zda u nich v posledních třech letech nebyla zaměstnána jako likvidátorka obětí vraždy Elizabeth Ann Turnerová. K žádosti byla přiložena fotografie a popis s číslem sociálního pojištění, které detektivové obdrželi od Jižní federální banky v Los Angeles, kde Elizabeth pracovala před svým odjezdem na východ. 4. listopadu v pátek ráno zavolal ředitel pobočky Univerzální obchodní banky z ulice Beverley Street v centru města. Za dvacet minut byli Carella a Brown v jeho kanceláři.

Arnold Holberry měl sennou rýmu. Mít sennou rýmu ještě 4. listopadu pokládal za čirý nesmysl. "Tohle počasí nesnáším," řekl detektivům a vysmrkal se. Za okny kanceláře se listopad tvářil jako červen. "Tohle má být podzim, prosím," řekl. "První podzimní den byl třináctýho září. Jsme už v poslední čtvrti roku," řekl. "Co nevidět bude zimní slunovrat. Takovýhle počasí nemá být. V tuhle roční dobu takový počasí lidi ohrožuje." Zase se vysmrkal. Byl to úhledný pán, kterému táhlo na šedesátku, na spáncích byl prošedivělý, pod nosem měl šedivý knírek - nos právě teď nadmíru červený. Na stole ležela lahvička tabletek proti rýmě. A také krabice papírových kapesníků. Vypadal prabídně, ale řekl detektivům, že je ochoten poskytnout jim všechnen čas, který budou potřebovat. Na Elizabeth Turnerovou se pamatoval velmi dobře a měl ji neobyčejně rád. "Jak dlouho byla u vás zaměstnaná, pane Holberry?" zeptal se Brown. "Skoro dva roky. Předtím žila v Kalifornii, měla skvělé doporučení. Po všech stránkách báječný člověk. Moc jsme litovali, když od nás odešla." "Kdy to bylo?" zeptal se Carella. Měl strach, že se od Holberryho nakazí. Nechtěl přinést dětem rýmu právě teď před svátky. Den díkůvzdání bude za pár týdnů a pak už jsou na krku Vánoce. Aniž si to uvědomoval, seděl v židli naproti Holberryho psacímu stolu v napjaté defenzivě. Nakláněl se co nejvíc dozadu, ruce měl složené na prsou. Pokaždé když se Holberry vysmrkal, Carella sebou škubl, jako kdyby se mu na zranitelnou hlavu řítily rakety s jadernou náloží. "V únoru," řekl Holberry. "Letos v únoru?" "Ano." "Přesně kdy?" zeptal se Brown. "4. února," řekl Holberry, natáhl se pro papírový kapesník a zase se vysmrkal. "Ty tabletky jsou k ničemu," řekl. "Když

má člověk takovouhle rýmu, nepomůže mu nic."

Carella doufal, že nezačne kýchat.

"Dali jsme jí skvělý doporučení," řekl Holberry.

"Odešla někam jinam?" zeptal se Brown.

"Ano."

"Tady ve městě?"

"Ne. Odjela do Washingtonu."

Detektivové se na sebe podívali. Mysleli na to, že odjela do Washingtonu v únoru a vrátila se sem v říjnu - mrtvá.

"Věděl byste, kdy se sem vrátila?" zeptal se Brown.

"Pánové, já nevěděl, že se vrátila, až jsem dostal vaši žádost o informace. Nedovedete si představit, jaký to byl pro mě šok!" Potřásl hlavou. "Lizzie byla takový... přívětivý, ušlechtilý, zdvořilý... elegantní člověk, to je to správné slovo, elegantní. Pomyšlení, že skončila násilnou smrtí..." Znova zavrtěl hlavou. "Někdo ji zastřelil, říkáte?"

"Zastřelil, ano," řekl Carella.

"To se vymyká vši představě!"

Její sestra užila tentýž výraz.

"Pane Holberry," řekl Brown, "mluvili jsme s domovníkem v domě, kde bydlela, a taky s mnoha jejími sousedy, a všichni nám řekli, že bydlela sama..."

"O tom opravdu nic nevím," řekl Holberry.

"Popsali ji jako člověka, který si potrpěl na soukromí, a jen zřídka ji viděli s nějakými přáteli, ať muži či ženami..."

"O tom taky nic nevím," řekl Holberry. "Tady v bance se chovala vstřícně a přátelsky. Řekl bych dokonce, že byla společenská."

"Vy jste se s ní společensky nestýkal, pane Holberry?" zeptal se Carella.

"Ne, to ne, nehodilo by se to, chápete. Ale... pánové, ono je opravdu těžký popsat Lizzii někomu, kdo ji neznal. Byla prostě... báječný člověk. Pro každého měla dobrý slovo, vždycky se usmívala. V práci prvotřídní, jakživa si na nic nestěžovala, pustila se do všeho, ať to bylo sebetěžší. Když mi řekla, že odjíždí do Washingtonu, byl to pro mě šok. Na mou duši! Tady u nás v bance by to byla dotáhla daleko. Hodně daleko. Promiňte," řekl a vysmrkal se. Carella sebou trhl.

"Říkáte, že požádala o doporučení?" zeptal se Brown.

"Ano. Řekla mi totiž předem, že si hledá místo jinde. Lizzie neměla v povaze lhát. Řekla, že je tady nešťastná a že..."

"Nešťastná proč?" zeptal se ihned Carella.

"Cítila, že nepostupuje dost rychle. Řekl jsem jí, že tyhle věci potřebují čas, že o ní všichni víme a že jsme si vědomi, jak cennou pracovníci je... jenže dostala nabídku na zástupkyni ředitele ve Washingtonu a já chápu, zeji to lákalo."

"Která banka to byla, pane Holberry?"

"První všeobecná."

"Víte, která pobočka?"

"Bohužel nevím."

"Ale pokud víte, odešla v únoru do Washingtonu, aby se tam stala zástupkyní ředitele u První všeobecné banky."

"To ano. Samozřejmě. Vždyť to říkám."

"Myslel jsem to takhle," řekl Carella. "Přijala podle vás skutečně to místo, které jí nabídli?"

"To ovšem nemůžu vědět. Předpokládám..."

"Protože za devět měsíců byla zpátky tady..."

"Aha, už chápu, co máte na mysli. Je mi líto, ale nevím. Předpokládám... Já opravdu nevím. Třeba byla ve Washingtonu taky nešťastná. Třeba se vrátila, protože... já nevím." Zarazil se. "Tohle město láká lidi k návratu, víte."

Chystal se kýchnout.

Carellovi se chtělo prchnout do podzemního krytu.

Holberry chňapl po papírovém kapesníku.

Carella se celý schoulil do sebe.

Kýchnutí nepřišlo. Holberry se vysmrkal.

"Pardon," řekl.

"Věděl byste, kde bydlela, když pracovala tady?" zeptal se Brown.

"V kartotéce určitě máme její adresu," řekl Holberry a zdvihl telefon. "Slečno Conwayová," řekl, "můžete mi přinést materiály slečny Elizabeth Turnerové, prosím?" Vrátil telefon do vidlice. "Za moment to bude," řekl.

Carella přesně věděl, kam Brown míří.

Nové telefonní seznamy vycházely v tomto městě každoročně 1. září. Z minulých vyšetřování detektivové věděli, že uzávěrka pro nové údaje je vždy 15. června. Pokud nový telefon není instalován do tohoto data, neobjeví se 1. září v novém telefonním seznamu. Když sestra Elizabeth Turnerové přijela 27. října, Elizabethina adresa i s číslem v telefonním seznamu byla, i když ona sama pak 4. února odjela. Znamenalo to, že si po odjezdu do Washingtonu buď svůj byt i telefon nechala, nebo...

Dveře kanceláře se otevřely.

Vstoupila úřednice a položila na Holberryho stůl šanon.

Otevřel ho.

Začal listovat papíry, na chvíli přestal a vysmrkal se, pak listoval dál.

"Ano, tady to je," řekl a vzlédl. "Dorchester Avenue 1224." Což znamenalo, že Elizabeth Turnerová si po návratu sem najala nový byt - a to někdy před 15. červnem, tedy před datem uzávěrky pro přihlášky do telefonního seznamu. Na

kartonu se zkysaným mlékem na její ledniče stálo Spotřebovat do 1. října. Spotřební lhůta pro mléko byla osm až deset dní. Elizabeth ho tedy musela koupit někdy mezi 22. zářím a 1. říjnem. Domovník z čísla 804 v Ambrose Street řekl Inge Turnerové, že neviděl její sestru už tři nebo čtyři týdny. Takže to celkem vycházelo. Elizabeth si zabalila kufr a vylétla z hnízda - buď dočasně, nebo nadobro - někdy počátkem října.

Ale proč?

A kam odešla?

"Děkujeme vám mockrát, pane řediteli," řekl Carella. "velmi jste nám pomohl."

Holberry vstal a napřáhl ruku.

Carella měl pocit, že tiskne ruku nakaženému morem.

Ve městě byla spousta parků, po západu slunce většinou nedostatečně osvětlených, a proto jako stvořených pro člověka, který se chce zbavit mrtvol. Že vrah vybral právě tenhle park - přímo naproti budově 87. policejního revíru -, působilo detektivům starost. Svědčilo to buď o odvaze, nebo o šílenství.

Elizabeth Turnerová byla nalezena nahá v parku přes ulici.

Elizabeth Turnerová pracovala pro banku v Los Angeles, pracovala pro další banku tady a opustila své zdejší zaměstnání pro ještě další banku ve Washingtonu.

Specialitou Hluchého byly banky.

Něco tady páchlo.

A velice to páchlo Hluchým.

Něco bylo také v poště a přišlo to do služebny ten pátek odpoledne, když Carella hovořil po telefonu s generálním ředitelem První všeobecné banky ve Washingtonu.

Když Carella spatřil v ruce seržanta Murchisona bílou obálku, divže neztratil nit hovoru. Murchison měl na sobě tmavomodrý svetr s dlouhými rukávy a pod ním košili od uniformy, neklamně znamení, že babí léto je pryč. Obloha za okny služebny byla šedá a vál ostrý vítr. Předpovědi slibovaly déšť. Listopad s celou svou parádou byl konečně tu. A taky další obálka od Hluchého, pokud to byla ona. Podle toho, jak se Murchison tvářil, tak byla.

"... střetnutí osobností, dalo by se říct."

"Promiňte, pane řediteli," řekl Carella. "Co jste...?"

"Řekl jsem, že rozpory mezi slečnou Turnerovou a paní Hatchettovou by se daly nazvat střetnutím osobností."

"A paní Hatchettová, pokud tomu rozumím, je ředitelkou jedné pobočky vaší banky?"

"Ano, ředitelkou pobočky v Šestnácté ulici."

"A v této funkci přímá nadřízená slečny Turnerové?"

"Přesně tak."

Murchison mával bílou obálkou Carellovi před nosem. Carella přikryl mluvítko, řekl "Děkuju, Dave," a zase mluvítko odkryl.

"Je to zase on!" šeptal Murchison.

Carella nevrle přikývl. Jeho jméno na něj civělo z obálky. Proč zrovna já, říkal si.

"Poznávám psací stroj," šeptal Murchison.

Carella opět přikývl. Murchison otálel, byl zvědavý, co je v obálce. Do telefonu Carella řekl: "Jaký druh konfliktu mezi dvěma osobnostmi to byl, pane Randolphe?"

"To máte tak. Slečna Turnerová byla velice jemný člověk, víte, zdvořilá, přívětivá, velice... zkrátka... docela jiná než paní Hatchettová. Paní Hatchettová je... jak jen... dalo by se říct agresivní, nemá ráda konkurenci... Nepříjemná? Ostrá?"

Řekněme, že to jméno... sekyrka, že ano... to by tak sedělo."

Carella si byl jistý, že v Randolpově hlase odkryl úsměv.

"V každém případě," řekl Randolph, "ukázalo se skoro hned, že slečna Turnerová a ona spolu nebudou vycházet. Bylo jen otázkou času, kdy napětí mezi nimi dosáhne vrcholu, to je všecko."

"Jak dlouho to trvalo?"

"Déle než u ostatních. Slečna Turnerová dala výpověď v dubnu."

"Odešla v dubnu?"

"Ne, v dubnu řekla, že odchází. Dala čtrnáctidenní výpověď."

"A odešla kdy?"

"Začátkem května."

"Takže pobyla ve Washingtonu tři měsíce."

"Ano. Vlastně o něco méně. Začala tady pracovat 7. února. Byl to ve skutečnosti rekord. V minulých osmnácti měsících se pod paní Hatchettovou vystřídalo devět jejích zástupců."

"Vaše paní Hatchettová je zřejmě ideální žena."

"Je snacha jednoho z členů správní rady."

"Aha," řekl Carella.

"Ano," řekl Randolph suše.

"A to byl jediný důvod, proč od vás Elizabeth Turnerová odešla?"

"Víte, pane Carello, musel byste paní Hatchettovou znát, abyste si uvědomil celou hrůzu konfliktu osobností s ní."

"Chápu."

"Ano," řekl opět Randolph suše.

"Děkuju vám mockrát, pane Randolphe, že jste mi věnoval tolik času," řekl Carella.

"Rádo se stalo," řekl Randolph a zavěsil.

Carella položil sluchátko a podíval se na bílou obálku.

Murchison dosud stál u jeho stolu.

"Tak to otevř," řekl Murchison. "Bomba to není."

"Jak to víš?" řekl Carella a rýpl do obálky tužkou. Najednou ho napadlo, že Hluchý je pro policisty ze sedmaosmdesátky něco jako divadýlko, něco, co narušuje jejich jednotvárnou rutinu. Objeví se Hluchý a najednou jako by do města přijel cirkus. Vždyť ani on sám není imunní proti pocitu vzrušení, které slibuje Hluchý, a to vědomí ho mírně šokovalo. Skoro zlostně vzal obálku a na delší straně ji roztrhl.

Murchison měl pravdu. Bomba to nebyla. Místo toho viděl:

Venku se najednou rozpršelo.

Děšť šlehal do oken baru na Jeffersonově třídě asi tři a půl míle jihozápadně od policejní stanice. Vysoký blondák se sluchadlem v pravém uchu právě sdělil Naomi, že je u policie. Policejní detektiv. Nevěděla, že policie dneska přijímá neslyšící. Antidiskriminační zákony, usoudila. Díky jim můžou přijmout každého. Za chvíli budeme mít detektivy trpaslíky! Sluchadlo ovšem nemusí znamenat, že je někdo hluchej, aspoň ne hluchej jako poleno. Přesto si myslela, že člověk i s menší ztrátou sluchu je invalida, ale ze zdvořilosti se nezeptala, jak člověk se sluchadlem projde fyzickými testy, které, jak předpokládala, policie vyžaduje. Některý lidi jsou na takové věci hákliví.

Byl hezký.

Na policajta.

"Tak jak se jmenujete?" zeptala se.

"Steve," řekl.

"Steve jak?"

"Carella," řekl. "Steve Carella."

"Opravdu?" řekla. "Talián?"

"Ano," řekl.

"To jsem taky," řekla Naomi. "Napůl."

"Co ta druhá půlka?"

"Divoká kočka," řekla a ušklíbala se a pak pozvedla sklenici. Pila whisky se sodou, což pokládala za projev znalosti velkého světa. Svůdně k němu zdvihla oči přes okraj sklenice, jak se to naučila z jednoho ženského časopisu, které odebírala; tam se taky dověděla, jak se dá mít mnohonásobný orgasmus. Občas.

Ve skutečnosti byla napůl Italka a napůl Židovka, a proto měla, jak soudila, černé vlasy a modré oči. Ohrnutý nosík byl irský a nemohli za něj její rodiče. Pravým otcem nosu byl MUDr. Stanley Horowitz, který ji ho udělal před třemi lety, když jí bylo dvaadvacet. Zeptala se ho tenkrát, jestli si nemyslí, že by se mělo něco podniknout i s jejími nadry, ale on se usmál a řekl, že v tomhle směru nepotřebuje žádnou pomoc. Byla to asi pravda.

Měla na sobě modrou najlonovou blůzičku s hlubokým výstřihem, v němž její prsa vynikala; barva blůzy odpovídala jejím očím. Všimla si, že oči toho hluchého - jak říkal, že se jmenuje? - neustále bloudí kolem toho výstřihu, i když si občas zkontroloval i její nohy. Nohy měla hezké. Proto nosí střevíčky s vysokánskými podpatky a s páskem přes nárt, zdůrazňuje to křivku nohy. Podpatky taky zdvihají zadek od země, to ano, jenže když sedí, tak to není vidět.

Tmavomodré střevíčky a kouřově modrý najlonky. Sexy. Cítila se sexy. Teď měla nohy zkřížené, tmavomodrou sukni vysoukanou nad jedno koleno.

"Promiňte, ale jak že se jmenujete?" zeptala se.

"Steve Carella," řekl.

"Mě tak zaujalo, že jste Ital," řekla a zakoulela svůdně očima, "že jsem..."

"Spousta lidí si nepamatuje italská jména," řekl.

"Já bych tedy neměla," řekla Naomi. "Moje matka se za svobodna jmenovala Giamboaglioová."

"A vy se jmenujete?"

"Naomi Schneiderová." Odmlčela se a pak řekla: "To je ta druhá půlka... židovská." Čekala na jeho reakci. Nepohnul ani brvou. Výborně. Být velkoměstskou židovskou dívkou ji ve skutečnosti těšilo. Židovské dívky žijící v tomhle městě mají zvláštní šmrnc - jsou pohotové, dovedou odseknout, jsou inteligentní a chápavé. Všechno dohromady to svědčí o znalosti světa, důvtipu a modernosti. Jestli se někomu nelíbí, že je Židovka - pardon, poloviční Židovka -, tak sbohem, bylo to hezký a bylo toho dost. Jemu se to ale zřejmě líbí. Aspoň se jí nepřestává dívat do výstřihu. A kontrolovat ty sexy nohy v kouřově modrých najlonkách.

"Dobrá, Steve," řekla, "a kde pracujete?"

"V okrajové čtvrti," řekl. "87. policejní revír. Hned naproti Groverovu parku."

"To je ošklivá čtvrť, ne?"

"Nepatří k nejlepším," řekl a usmál se.

"Jistě máte plný ruce práce?"

"Příležitostně," řekl.

"Čeho tam máte nejvíc? Vražd a tak?"

"Vražd, ozbrojených vloupání, krádeží, znásilnění, zhářství, loupežných přepadení... všechno, nač si vzpomenete."

"To musí být vzrůšo," řekla Naomi. Z jednoho ženského časopisu se naučila projevovat bezdechý zájem o mužovu práci. Šlo to ztěžka, když člověk mluvil například se zubařem. Ale práce u policie je fakt zajímavá, takže zrovna teď nemusí předstírat, že ji vášnivě zajímá třeba levá horní stolička.

"Pracujete teď zrovna na něčem zajímavém?" zeptala se.

"Pětadvacátého jsme vyfasovali vraždu," řekl. "Mrtvá ženská v parku, asi ve vašem věku."

"No ně, brrr," řekla Naomi.

"Zastřelená zezadu do hlavy. Úplně nahá. Jak ji pánbu stvořil."

"No ne, brrr," řekla Naomi.

"Zatím nemáme žádné stopy," řekl. "ale pracuje se na tom."

"Takových věcí máte asi hodně?"

"Máme."

Zdvihla sklenici, upíjela z ní, vrhla na něj pohled přes její okraj a pak ji postavila na barový pult, prázdnou. Bylo půl páté odpoledne a bar se začínal plnit. Přišla rovnou z práce, před sebou dlouhý víkend, v naději, že se setká s někým zajímavým. Tenhle teda vážně zajímavější je, žádného detektiva ještě neznala. A taky fešák! A ještě ke všemu nahá holka v parku!

"Dáte si ještě jednu?" zeptal se.

"Dám, d," řekla. "Je to whisky se sodou." Říct whisky se sodou nějakému debilovi, zeptá se normálně Cože? Tenhle ani nemrknul. Buď to znal, nebo je tak mazaný, že to předstírá. Měla ráda chytrý mužský. A taky fešáky. Některý chlapi nestojí ani za tu sprchu, když se člověk ráno probudí.

Dal znamení barmanovi, naznačil ještě jednou totéž a pak se s úsměvem otočil zase k ní. Bezva úsměv, to ano. Z hrací skříně se ozýval nový singl Johna McCartneyho. Děšť bušil do okenních skel baru. Uvnitř bylo útulno, teplo a příjemně nabito, hluchel tu hovor, cinkaly kostičky ledu ve sklenicích, hrála hudba, ozýval se křehký smích žen velkoměsta, takových, jako byla ona.

"Co děláte vy, Naomi?" zeptal se.

"Pracuju v kanadském rozhlasu, v CBS," řekla.

Na lidi obvykle udělalo dojem, když řekla, že pracuje v CBS. Ve skutečnosti tam byla recepční, ale rozhlasová společnost je přece jen něco extra. Jeho obličej zůstal bezvýrazný. Je pěkně chladnokrevnej. hezkej, dobře oblečený, je na něm vidět... bohorovnost. Co by ne, nejspíš už všechno viděl a všechno zná, všechno má za sebou. Vzuřovalo ji to.

A proč ne? Co když hledá právě vzrušo?

Ráno, když se oblékala do práce, vzala si prádlo, které si objednala v obchodě Viktoriino tajemství. Modré jako halenka. Podprsenka s polovičními košíčky vyztuženými drátem, co se nosí k velkému výstřihu, miniaturní bikinky vpředu s krajkou a s bavlněným rozkrokem, podvazkový pás se špičatými krajkovými vložkami. Seděla ve vstupní hale za pultem, sexy prádýlko pod blůzou a sukní, a plánovala, že si odpoledne po práci zajde do baru za nějakým dobrodružstvím.

"Tady CBS, dobré jitro." A pod šaty tajné krajky.

"Já jsem tam vlastně jen recepční," řekla a sama se podivila, proč to přiznává. "Ale znám se se spoustou účinkujících a tak. S těma, co vystupují v programech, víte."

"Hm," řekl.

"Dost se tam otravuju," řekla a zase ji překvapilo, že mu to povídá.

"Hm," řekl.

"Chtěla bych se dostat někam do nakladatelství."

"Já se chci dostat do tebe," řekl.

Normálně by mu řekla: "Hele, nezacláněj a koukej mazat." Ale díval se na ni tak upřeně, beze stopy úsměvu, a zdál se tak... jistý sám sebou, že honem nevěděla, co říct. Měla najednou pocit, že by ji mohl zatknout nebo tak něco, kdyby mu řekla, ať zmizí, i když si nedovedla představit, za co. Taky měla pocit, že ten člověk docela přesně ví, co má ona na sobě pod sukní a blůžičkou. Bylo to příšerný. Že by měl rentgenové oči jako Superman? Bezděky přikyvovala. Doufala, že její obličej říká: "Nepovídej, jsi nějak moc chytřej," ale nevěděla to. Jen pořád přikyvovala.

"Jste si pěkně jistý sám sebou, že jo?" řekla.

"Jsem."

"Přijdete si do baru, sednete si vedle hezký holky..."

"Jsi hezká," řekl.

"Myslíte si, že stačí..."

"Myslím."

"Mužskej, co toho moc nenamluví," řekla. Srdce jí tlouklo.

"Ano," řekl.

"Mmmm," řekla a pořád přikyvovala.

Deska v hrací skříně se vyměnila. Něco od Rolling Stones. Na chvíli všechno ztichlo, nastalo to náhlé ticho, kdy se kolem přestane hovořit, jako když promluví populární moderátor. A pak se někde v hloubi baru zasmála žena.

obnovený hluk prořizl hlas Micka Jaggera a Naomi bezmyšlenkovitě honila prstem kostičky ledu ve sklenici. Jestlipak má rád sexy prádýlko? Většina chlapů si na sexy prádýlko potrpí. Představovala si, jak z ní trhá blůžičku a podprsenku, kleká si před ní, aby ji políbil tam, kde ji kryje bavlněná vložka kalhotek, zastrkuje ruce za podvazky na jejích stehnech. Zrovna ty podvazky na stehnech cítila.

"A tak... no... kde bydlíte, Steve?" zeptala se. "Blízko policejní stanice?"

"Na tom nezáleží, kde bydlím," řekl. "Jdeme k tobě."

"Vážně?" řekla a povytáhla jedno obočí. Uvědomila si, že pohupuje nohou. Upíjela ze sklenice a tentokrát se dívala do ní, ne přes ni.

"Naomi," řekl, "jdeme..."

"O co, že ani nevíte, jak se to správně píše," řekla. "Naomi."

Podle časopisů bylo dobré přimět muže, aby řekl nahlas, jak se píše vaše křestní jméno. Tak si ho zapamatuje. Ale on jako by ji ani neslyšel, jako by řekla něco tak směšného, že to ani nestojí za odpověď.

"Jdeme," opakoval důrazně, protože ho přerušila, "jdeme k tobě, ať bydlíš kde chceš, a strávíme tam spolu víkend."

"To si... myslíte vy," řekla.

Najednou si uvědomila, že má v kalhotkách vlhko.

"Jak víte, že nejsem vdaná?" řekla.

"Jseš?"

"Nejsem," řekla. "Jak víte, že s někým nežiju?"

"Žiješ?"

"Ne, ale..."

"Dopij to, Naomi."

"Poslyšte, nemám ráda chlapy, co se vnucují. Myslím to vážně."

"Že ne?" řekl. Usmíval se.

"Ne, nemám."

"Ale máš," řekl.

"Jsou všichni detektivové takoví?" řekla.

"Já nevím, jací jsou všichni detektivové," řekl.

"Protože, víte, vy se opravdu vnucujete, Steve! Já to normálně nemám ráda, víte. Chlapy, které se vnucuje."

"Dávám ti šedesát vteřin, abys dopila tu sklenici," řekl.

Proboha, já jsem úplně promočená, pomyslela si a napadlo ji, jestli to není náhlá menstruace.

"Jste ženatý?" zeptala se.

"Ne," řekl a odhrnul manžetu svého saka. Na ruce měl zlaté hodinky značky Rolex. Letmo se podívala, jak to, že si detektiv může dovolit zlaté rolexky.

"Šedesát vteřin," řekl. "Start teď."

"Co když to do šedesáti vteřin nevypiju?"

"Tak prohraješ," řekl prostě.

Nezdvihla sklenici.

"Padesát pět vteřin," řekl.

Podívala se mu do tváře a vzala sklenici do ruky. "Piju, protože chci," řekla. "Ne proto, že se díváte na hodinky."

"Padesát vteřin," řekl.

Záměrně upíjela velice pomalu a pak najednou zapochybovala, jestli opravdu vypije ten zatracený drink včas. Taky si vzpomněla, že neví, jestli ráno ustála.

"Čtyřicet vteřin," řekl.

"Vy jste ale číslo," řekla a tentokrát si dala pořádný lok.

"Přesně za třicet osm vteřin..." řekl.

"Máte bouchačku?" zeptala se.

"Pětatřicet vteřin."

"Já se boucháček trochu bojím."

"Třicet vteřin..."

"Snad nechcete vypouštět raketu?" zeptala se, ale honem se napila.

"Šestadvacet vteřin..."

"Víte, že jsem z vás nervózní?" řekla.

"Dvacet vteřin."

"Nutíte mě, abych..."

"Patnáct..."

"Ne tak rychle, pro..."

"Přesně dvanáct vteřin."

"Já se zalknu," řekla.

"Deset..."

"Proboha!"

"Ty a já... osm vteřin... odejdeme... pět vteřin... odtud... dvě vteřiny..."

"Dobrá, hotovo!" řekla a hlučně postavila prázdnou sklenici na barový pult.

Jejich oči se setkaly.

"Dobře," řekl a usmál se.

Našla ty stužky ve svém šitíčku. Řekl si o ně. Ale to už by mu byla snesla modré z nebe. Hedvábné stužky. Červenou na pravé zápěstí, modrou na levé. Růžové stužky na kotníky. Ležela roztažená na zádech na své široké posteli, kotníky a zápěstí přivázané k jejím mosazným čelům. Dosud měla na sobě kouřově modré najlonky, střevíčky s pásky přes nárt a jehlovými podpatky a podvazkový pás. Kalhotky a podprsenku jí svlékl. Ležela tu otevřená a vydaná jemu na pospas a čekala, co bude dál, toužila po tom, co udělá dál, ať je to cokoli.

Ramenní pouzdro s revolverem odložil na křeslo na druhém konci místnosti. Udělal to, když se svlékal. V žertu řekla: "Ukaž mi svůj odznak," tedy to, co řekne každý, když mu někdo o půlnoci zaklepe na dveře a prohlásí, že je od policie. Podíval se na ni bez úsměvu. "Tady je můj odznak, holčičko," řekl a roztáhl zip u poklopce. V tu chvíli věděla, že je v

průšvih, nevěděla jen, v jak velkém. Podívala se na něj, řekla: "Ó je, to je průšvih," a nervózně se zahihňala jako školačka, ale to už ji měl v náručí, své rty na jejích, a byla ztracená, věděla, že je ztracená.

To bylo před čtyřmi hodinami, předtím, než ji přivázal k posteli. Teď ukazovaly hodiny na prádelníku deset.

Trval na tom, že žaluzie na oknech zůstanou vytažené, ačkoli namítala, že sem lidi z protějšího domu budou vidět. V protějším domě svítila světla. Obloha nad domem byla černá. Byla by ráda věděla, jestli někdo z protějšku domu vidí, jak je přivázaná stužkami k posteli. Už zase měla pod sebou vlhko, hlava se jí točila touhou po něm. Představovala si, jak se na ni někdo odnaproti dívá. Bůhví proč jí to působilo ještě větší vzrušení.

Pozorovala ho, jak jde ke křeslu, bere pouzdro a vyndává z něj revolver. Měl široká opálená ramena, úzký pas, na hýždích stopy jejích nehtů. Tam v tom baru o sobě prohlásila, že je napůl divoká kočka, ale sama tomu nikdy nevěřila, ani potom, co se poučila o mnohonásobném orgasmu. Dnes večer... Ježíši! Plave ve svém vlastním oceánu. Dosud mokrá jeho i vlastními šťávami a pořád chce ještě!

Přistoupil k posteli s revolverem v ruce.

"Je v domě lupič?" zeptala se s úsměvem.

Nezasmál se na oplátku.

"Ponaučení," řekl.

"Je nabítek?" zeptala se. Dívala se mu na rozkrok, ne na revolver, i když jí naháněl strach. Zbraně neměla nikdy ráda.

Ale pořád ještě se usmívala, svůdně, jak si myslela. Svíjela se na posteli, napínala hedvábné stužky.

"Prázdná," řekl a otevřel válec, aby jí ho ukázal. "Policejní kolt Speciál osmatřicítka," řekl. "Krátká zbraň."

"Jako můj nos," řekla. "Líbí se ti můj nosejček?"

"Jsi připravená na tu lekci?" zeptal se.

"A jéje," řekla, otevřela oči a rozpřáhla svázané ruce v předstíraném leknutí. "Další lekce?" Revolver byl prázdný, teď už se ho nebála. A byla ochotná hrát každou hru, kterou si on vymyslí.

"Jestli jsi připravená," řekl.

"Jsem připravená na všechno, co si vymyslíš."

"Lekce v kombinacích a permutacích," řekl a najednou rozevřel levou pěst. Na dlani ležela nábojnice. "Viola," řekl. "Pět prázdných komor..."

"Jedna prázdná komůrka je tady," řekla.

"... v bubínku revolveru."

"Pojď a strč do ní něco."

"A jeden náboj v mojí levé ruce."

Ukázal jí nábojnici.

"Strčím ji do bubínku..."

"Strč něco do mě, buď tak hodnej, prosím!"

"... takže máme teď pět prázdných komor a jednu plnou. Otázka zní: jaká je pravděpodobnost, že náboj vystřelí, když přestanu otáčet bubínkem?" Začal pomalu otáčet válcem, pomalu, jakoby nic. "Jaká myslíš?"

"Jedna ku pěti," řekla. "Pojď a udělej mi to."

"Pět ku jedné, správně," řekl. Posadil se na kraj postele a opřel ji hlavě revolveru o stehno.

"Opatrně s tím," řekla.

Usmál se. Prst měl na spoušti.

"Vážně," řekla. "Vždyť to může vystřelit."

"Ano, já vím."

"Tak tedy... koukni... dej to pryč, ano?" Zavrtěla se na posteli. Hlaveň revolveru ji znova zastudila na stehně. "No tak, Steve!"

"Zahrajeme si ruskou mletu," řekl a usmíval se.

"Ani mě nenapadne," řekla.

Ale byla přivázaná k posteli.

Náhle se zvedl. Stál vedle postele, díval se dolů na ni a začal otáčet bubínkem. Otáčel pořád dál. Otáčel a usmíval se.

"No tak, Steve," řekla, "já se tě bojím."

"Nemusíš se ničeho bát," řekl. "Pravděpodobnost je jedna ku pěti."

Přestal otáčet bubínkem.

Zase usedl na kraj postele.

Podíval se na ni.

Podíval se na revolver.

A pak jí jemně položil hlavěň d'ho krční jamky.

Zděšeně ucukla, zakroutila hlavou. Kov studil.

"Ne, počkej," řekla a on zmáčkl spoušť.

Ticho bylo ohlušující.

Ležela tam zpocená, dýchala přerývaně, jistá, že zmáčkne spoušť ještě jednou. Pravděpodobnost byla pět ku jedné. Kolikrát může...

"Je dřevěný," řekl. "Ten náboj. Nebyla jsi v nebezpečí."

Odtáhl hlavěň od jejího hrdla.

Vydral se jí vzdechem úlevy.

Uvědomila si, jak je mokrá.

A podívala se na něj.

Měl obrovskou erekci.
"Neměls... neměls mě takhle vylekat," řekla.
Elektrické vlny jí projížděly od hlavy k patě.
"Můžu s tebou dělat, co chceš," řekl.
"Ne, nemůžeš."
"Jsi můj majetek," řekl.
"Nejsem," zašeptala.
Ale když na ni opět nahléhl, zápasila se stužkami, které ji omezovaly, aby se mohla otevřít ještě víc.
Nehnuli se z bytu celý víkend.
Nevěděla, co se s ní děje, za celý život se jí nic podobného nepříhodovalo.
Odešel v pondělí časně ráno se slibem, že brzo zavolá.
Sotva byl pryč, oblékla se tak, jak jí nakázal.
Seděla později to ráno v recepci CBS za pultem a pod sukní neměla kalhotky a pod blůžičkou podprsenku.
"Tady CBS, dobré jitro," říkala do telefonu.
A toužila po něm, až to bolelo.

4

Jestliže je někdo ozbrojený lupič a přestěhuje se z jednoho státu do druhého, dá se čekat, že bude pokračovat v jedinou zvolené kariéře. Nestane se z něho najednou například obchodník s ojetými vozidly nebo televizní režisér, byť se tahle dvě zaměstnání tomu jeho v lecčems podobají. Místo toho si opatří pistoli, která není ukradená - taková se snadno sežene v kterémkoli městě ve Spojených státech -, vyhlédne si rodinný obchůdek se smíšeným zbožím a jednou večer tam vrazí. Jestliže má rodina všech pět pohromadě a je ochotná spolupracovat, vysype mu do rukou obsah pokladny a modlí se, aby co nejrychleji zmizel. Pokud tat'ka a mamka cítí, že ozbrojený vetřelec v jejich krámě porušuje zákon a jejich osobní svobodu, budou se vpádu pošetile bránit a můžou v tom případě přijít o víc než jenom o pokladnu. Ozbrojený lupič nenosí zbraň z důvodu členství v Národním střeleckém sdružení. Je ozbrojený, protože ví, že bude-li chycen při činu, odsedí si dvacet let za katrem, a nemá nic proti tomu, ba často po tom dychtí, aby pistoli, kterou drží v ruce, použil. V Americe dosahuje celostátně poslední počet úmrtí způsobených střelnou zbraní čtyřiatřicet tisíc za rok a následuje hned po úmrtích zaviněných automobilovými nehodami. Je to pěkná řádka mrtvých lidí. Carella si občas myslíval, jestli členové NSS, blaženě střelící zvěř v lesích, někdy pronesou tichou modlitbu za všechny tyhle oběti. Elizabeth Turnerová byla v Los Angeles zaměstnaná v bance. Pracovala v bance i tady v Isole, i ve Washingtonu. Když se řádní občané přestěhují z jednoho státu do druhého, pídí se podobně jako pachatelé trestných činů obvykle po stejném druhu činnosti. Nebylo tedy pravděpodobné, či dokonce jisté, že si Elizabeth po svém návratu do Isoly našla práci zase někde v bance? Detektivové věděli, že v jejich státě musí každý zaměstnavatel vyplnit formulář, takzvané přiznání, v němž uvede platy zaměstnanců za poslední čtvrtletí a odevzdá je Daňovému a finančnímu úřadu vždy do 30. dubna. 31. července. 31. října a 31. prosince. V přiznání uvede u každého zaměstnance jméno a číslo sociálního zabezpečení zároveň s jeho brutto výdělkem v daném čtvrtletí. Detektivové měli číslo sociálního zabezpečení Elizabeth Turnerové. Věděli, že 1. května opustila zaměstnání ve Washingtonu. Dále věděli, že 25. října byla nalezena mrtvá v Groverově parku. Není pravděpodobné, že Daňový a finanční úřad bude mít jedno nebo dvě přiznání z doby jejího návratu, v němž by figurovalo i její jméno? Carella tam zavolal a mluvil s mužem, který se jmenoval Culpepper. Culpepper řekl, že zkontroluje formuláře přijaté k 31. červenci a 31. říjnu a brnkne mu. Zavolal teprve 11. listopadu. Byl to ponurý, šedivý a studený pátek a případ byl starý už sedmáct dní. Řekl Carellovi, že v žádném přiznání za uplynulé čtvrtletí, které dostali k 31. červenci, se nevyskytuje plat nějaké Elizabeth Turnerové. "A co přiznání k 31. říjnu?" zeptal se Carella. "Ještě nejsou zpracovány." "Vy to nemáte na počítači?" "Tyhle čtvrtletní přiznání ne," řekl Culpepper. "A kdy myslíte, že je zpracujete?" "Až se k tomu dostaneme," řekl zase Culpepper. "Někdy předtím, než začnou chodit přiznání za další čtvrtletí." "To jako v lednu? Příští rok?" "Další daňový přiznání budou mít datum 31. ledna, správně." "Tady jde o vraždu," řekl Carella. "Snažíme se zjistit, kde zavražděná pracovala. Nemůžete to nějak uspišit?" "Šlo by to, kdyby se přiznání zařazovaly podle jména zaměstnanců," řekl Culpepper. "Nebo aspoň podle čísla jejich sociálního zabezpečení. Nemáte představu, jak dlouho trvalo projít ty červencový formuláře a hledat Elizabeth Turnerovou. A to byly formuláře zpracovány." Carella věděl přesně, jak dlouho to trvalo. Podal svou žádost před šesti dny. "Podívejte se," řekl, "pro nás je strašně důležitý vědět, kde ta..." "Bohužel," řekl Culpepper. "Dám zkontrolovat přiznání k 31. říjnu, hned jak je zpracujeme, ale nic jiného udělat nemůžu." "Oukej, díky," řekl Carella a zavěsil. Chvilí seděl a civěl na svůj psací stroj, pak do něj vložil formulář na doplňující zprávu. Naklepal skoro půl stránky, když z kanceláře na druhém konci chodby přišel Alf Misco. V ruce držel obyčejnou bílou obálku. Razítko na známce bylo z

10. listopadu. Jako ty čtyři předešlé, byla i tahle adresovaná detektivu Stephenu Luisi Carellovi. Jméno na obálce bylo úhledně napsané strojem.

"Já už myslel, že na nás zapomněl," řekl Miscolo. "Takový štěstí nemáme," řekl Carella a roztrhl obálku. Zase týž bílý list papíru. A na něj nalepený obrázek:

"Podle mě to jsou čtyři policajtský čepice," řekl Miscolo.

"Jsou," řekl Carella.

"Myslíš, že je polda?"

"Nemyslím."

"Tak proč nám posílá všechny tyhle policejní srágorý? Vysílačky, odznaky, pouta? Policajtský čepice?" Potřásl hlavou. "Co nám má někdo co posílat obrázky policejního vybavení? To se mi nelíbí," řekl. "Dyť je to strašidelný." Miscolo nebyl hezký. Měl masivní nos a huňaté obočí a krk tak silný, že to vypadalo, jako by mu hlava seděla přímo na ramenou. Obvykle měl však oživený obličej a tmavé oči mu jiskřily - nejvíc, když hájil tu opravdu příšernou kávu, kterou vařil ve své kanceláři -, a to všechno bylo úplně pryč teď, když se nešťastně díval na list papíru v Carellově ruce.

Policejní stanice byla pro lidi jako Miscolo a Carella přímo svatyní. Všechno, co se semlelo venku na ulicích, se do policejní stanice dostalo pouze v poutech. I když jednou - jak si oba dobře pamatovali - jedna ženská s pistolí a láhví nitroglycerinu držela právě tuhle místnost v šachu víc hodin, než se jim chtělo počítat. Většinou však byla stanice těmto mužům zrovna takovým hradem, jako je britskému horníkovi jeho starý řadový domek. Miscola strašlivě znepokojovalo, že někdo využívá policejního vybavení, aby jim sdělil bůhvíjakou hovadinu, kterou si vymyslel. Měl stejný pocit, jako kdyby zabloudil v metru na špinavý záchod a našel u umyvadla ručník s monogramem své ženy. Věděl, co ty předešlé čtyři dopisy - propagovaly, jestli se to dá tak říct. Byly připíchnuté na informační tabuli vedle sebe v pořadí, v němž přišly:

Osm černých koní

Pět vysílaček

Tři páry pout

Šest policejních štítků

A teď tohle: Čtyři čepice.

Až na ty koně to vypadalo, že někdo chce kousek po kousku sestavit policajta.

"Všechno to má co dělat s poldama, chápeš?" řekl. "Až na ty kobyly."

"My ještě máme jízdní policii," řekl Carella.

"Na čepicích nejsou žádné čísla, všim sis? Asi někde vystřihl obrázek čepice a pak to oxeroxoval."

"Ale na odznacích čísla jsou."

"Myslíš, že jsou to opravdické odznaky?"

"Nevím."

"Protože dneska můžeš oxeroxovat, co tě napadne," řekl Miscolo. "Položíš to na sklo, přiklopíš víko, zmáčkneš knoflík a máš docela slušnej obrázek."

"Jo," řekl Carella.

"Jestli jsou opravdické, tak kde je sebral?" zeptal se Miscolo.

"Snad bych to měl zkontrolovat," řekl Carella. "Potíž je..."

"Já vím. Připadal by sis jako blbec."

"Chci říct, my dostanem tenhle pitomej dopis..."

"Já vím..."

"Zavolám na personální oddělení, zeptám se, jestli nějaký polda neztratil placku s číslem sedmdesát devět..."

"A připadáš si jako blbec."

"Zřejmě si tak máme připadat," řekl Carella.

"Mně se ten chlap nelíbí, vážně se mi nelíbí," řekl Miscolo a podíval se znova na obrázek čtyř čepic. "Co tím vůbec chce říct?"

"Já nevím," řekl Carella a těžce vzdychl.

"Nechceš kafe?" zeptal se Miscolo.

"Dík, teď zrovna ne," řekl Carella.

"Tak jo, dobře," řekl Miscolo, pokrčil rameny a odešel ze služebny.

Děšť šlehal do okenních tabulí.

Carella uvažoval, jestli má zavolat do personálního a zeptat se na odznak číslo 79.

Podíval se na formulář ve stroji. Před mnoha lety musel člověk používat kopírovací papír, když potřeboval dvě, tři nebo čtyři kopie. Teď stačilo jít na konec chodby a požádat Miscola, aby záznam oxeroxoval. Tak jako Hluchoun - nemůže to být nikdo jiný - oxeroxoval obrázky, které jim posílá.

Záznam - jak ho Carella napsal, s opravenými chybami a škrty - vypadal takto:

ODD PÁTRACÍ	Č.PÁTR	POLIC.	ZÁZNAM	ZÁZNAM	STR
DOPLŇK. ZÁZNAM	SKUP.	REVÍR	87. REVÍRU	PÁTRACÍHO	
				ODD.	

87 87 č.68-8946 Č. 72 H-203 1

JMÉNO A ADRESA OSOBY PODÁVAJÍCÍ ZPRÁVU:

DATUM
PŮV.ZPRÁVY

VĚC: Vražda Elizabeth Ann Turnerové
(viz Neznámá L-4129)

PŘÍJMENÍ KŘESTNÍ KMÉNO ČÍSLO ULICE OBEC

Dodatek k záznamům z 20.10. , 2.11. a 4.11.:

- 1) INGE TURNEROVÁ, sestra zemř. Elizabeth Ann Turnerové, se vrátila do Los Angeles, Kalifornie, dne 11.6.
- 2) Z dalších rozhovorů s obyvateli domu č. 804, Ambrose Street, zjištěny nové důležité podrobnosti ohledně styků zemřelé s muži i ženami.
- 3) Přes gangsterský způsob zabiti nezjistili naši informátor! o vraždě nic důležitého.
- 4) Druhé pátrání v bankách, makléřských firmách a dalších finančních institucích neúplné, aie ve většině z nich žádná Elizabeth Ann Turnerová podle mzdových příznání k 31. červenci zaměstnána nebyla.
- 5) Kontrola v státním Daňovém a finančním úřadě nezjistila v příznáních k 31.7. žádnou výplatu Elizabeth Ann Turnerové. Příznání k 31. říjnu dosud nezpracována.
- 6) Vzhledem k nedostatku dalších důkazů, balistických údajů, svědků nebo motivu vraždy dovolujeme si navrhnout, aby se další vyšetřování dočasně

DATUM ZPRÁVY:

HODNOST PŘÍJMENÍ KŘESTNÍ JMÉNO Č. ODZNAKU NÁČELNÍK

PODPIS

NÁČELNÍKA

Dál se nedostal.

Chystal se hodit případ Elizabeth Turnerové do kartotéky dosud neobjasněných případů. Neobjasněných. Eufemismus pro slepou uličku. Případ, který čeká, až se stane zázrak. Dosud neobjasněných. Za iks let ode dneška snad díky nějaké úplně nemožné šťastné náhodě zatknou člověka, který pohodí v nějakém jiném parku další mrtvou ženu, a ten se přizná k té první vraždě a možná že ještě k tuctu dalších, spáchaných před ní.

Znova se podíval na svou zprávu.

Podíval se na poslední dopis od Hluchého.

Čtyři služební čepice.

Bez obličejů, nad kterými seděly.

Anonymní čepice.

Zpráva v Carellově psacím stroji byla užuž vhozena do bezedné anonymity neobjasněných případů; další kus papíru v bludišti informací potvrzujících neschopnost policie ve městě, které slyňulo vraždami. Kartotéka neobjasněných případů byla zející tlama, která polykala oběti. Ale přitom i ty, kdo měli ty oběti na svědomí.

Sousedství anonymních čepic Hluchého a nicneříkající formulář ve stroji ho najednou dopálily. Mezi Elizabeth Turnerovou a Hluchým nemusí existovat žádná souvislost. Hledat ji by si vyžádalo spoustu času a nakonec by se to asi ukázalo jako pošetilé počínání. Elizabeth byla však nalezena mrtvá v parku přes ulici. Od Hluchého přišlo do dneška pět dopisů a i kdyby si z nich všech jako z kolektivu chtěl dělat blázy, tak to přinejmenším znamená, že souvislost tu je. Zahodit mrtvolu Elizabeth Turnerové mezi neobjasněné případy znamená hodit tam i Hluchého.

Vytrhl zprávu z psacího stroje.

Odnesl poslední dopis Hluchého k informační tabuli a zrovna ho tam chtěl připíchnout vedle ostatních, když ho najednou napadlo, že se dopisy mají možná řadit spíš podle počtu předmětů než chronologicky.

Začal je přesouvat a připíchl je na tabuli ve vodorovné řadě.

Tři páry pout. Čtyři policajtské čepice. Pět vysílaček. Šest policejních odznaků. Osm černých koní.

A co z toho?

Pořád nic.

Aniž si uvědomil, jak blízko byl alespoň začátku, vrátil se ke stolu, otevřel telefonní seznam policejních čísel a vytočil personální oddělení Ředitelství na hlavní třídě.

"Personální, seržant Mullaney," řekl hlas.

"Detektiv Carella ze sedmaosmdesátky," řekl. "Potřebuji jméno a adresu možného policisty."

"Možného policisty?" řekl Mullaney.

"Ano. Mám jenom číslo jeho odznaku."

"Jaký je to číslo?" zeptal se Mullaney.

"Sedmdesát devět."

"Děláš si srandu?" řekl Mullaney.

"Proč myslíš?"

"Sedmdesát devět! Viš, u jakýho čísla jsme teď? Radši se neptej. Viš, kolik poldů prošlo tímhle systémem od doby, co

se ustavila policie? Ani se neptej."
"Nemohl by ses přece jen kouknout?"
"Ten chlap si zřejmě dělá legraci," řekl Mullaney do vzduchu. "Kdes to číslo sebral?"
"Na obrázku odznaku."
"Obrázku odznaku?"
"Jo."
"A je na něm číslo sedmdesát devět?"
"Jo."
"Jaký máš ty číslo, Coppolo?"
"714 56 32. A jmenuju se Carella."
"Tak vidíš, to ti dá představu, kam jsme to s čísly odznaků dotáhli. Ty po mně chceš, abych ti vyhledal číslo nějakého poldy, kte-rej byl smrkáč v době, když tu ještě strašili Holanďani."
"Kdybys byl tak laskav. Vyšetřuju vraždu."
"To se nedivím. Jestli měl odznak s číslem 79, musí bejt po něm už aspoň dvě stě let. Vydrž chvíli, jo?"
Carella čekal.
Mullaney se vrátil k telefonu asi za pět minut.
"Odznak číslo 79 není v aktivní službě," řekl. "Myslel jsem si to."
"A co v minulosti?"
"Až do pravěku záznamy nemáme."
"Podívej se do starších seznamů," řekl Carella netrpělivě. "Pochop to, jde o vraždu."
"Jen klídek, žádný rozčilování, Coppolo," řekl Mullaney a zase odešel od telefonu.
Carella čekal.
Když se Mullaney vrátil, řekl: "Mám tu číslo odznaku 79 z roku 1858. Město mělo tenkrát 800 000 obyvatel a policie měla 1 400 příslušníků. Jestli chceš vědět, tak tenkrát měla policie na starosti taky čištění ulic."
"Na tom se nic nezměnilo," řekl Carella.
"To teda ne," řekl Mullaney. "Chceš vědět, jak se ten polda jmenoval?"
"Buď tak laskav," řekl Carella.
"Angus McPherson," řekl Mullaney. "Umřel v roce 1872. Jestli chceš vědět, tak v ty době už bylo obyvatel 1 400 000 a policajů 1 800. Odklízet koňský koblížky už nemuseli, akorát si dávat pozor, aby je někdo neodbouchnul. Právě to se stalo tomu McPhersonovi. Kde jsi sebral obrázek jeho odznaku? V kšeftě se starozitnostma?"
"Nejspíš," řekl Carella. "Mockrát děkuju - Mullinsi."

Řekl Charliemu Henkinsovi, že se jmenuje Dennis Dove, a požádal ho, aby to zkrátil na Den. Charlie to samozřejmě nevěděl, ale slova den a dove byla švédská. Ve švédštině je den určitý člen mužského rodu, ale dove není bílý pták míru jako dove v angličtině - holubice. To slovo se ani nevyslovuje jako v angličtině a švédsky znamená hluchý. Den Dove byl tedy Hluchý.
"Co mi furt nejde do palice," řekl Charlie, "proč to chcete udělat akorát na Štědrej den? Jedna noc je přeci jako druhá. Prachy budou v sejfů, ať si výběrem kerou noc chcem."
"Je, ale já to chci na Štědrý den," řekl Hluchý.
Charlie se poškrábal na hlavě. Nebyl zrovna veleduch, ale to platí skoro o všech pachatelích ozbrojených vloupání. Hluchý si ho vybral, protože Charlie uměl zacházet se zbraní a nebál se ji použít. Charlie totiž strávil drahý kus svého života ve vězení v Castlevieu právě proto, že při vloupání do obchodu s alkoholickými nápoji použil pistole. Majitel obchodu byl po něm do konce života odkázan na invalidní vozík, ale Charlieho tento podružný detail nevzrušoval ani v nejmenším. Soudil, že na majitele vystřelit musel, když ten člověk sahal pod pult pro svou pistoli. Charlie nepočítal s tím, že dva poldové projíždějící ulici v policejním voze zaslechnou výstřely a během tří minut mu nasadí pouta. Takové věci se stávají, kdo zaváhá, nežere, vlk vlku vlkem, jak nabyt, tak pozbyt. Charlie znal všechna tahle přísloví i všechny triky svého řemesla a další se naučil v Castlevieu. V base se pár triků naučí každý. Pro to, co plánoval, byl podle Hluchého Charlie přímo ideální. Měl modré oči, kterými pomrkával, a kulaté břicho.
"Já na Štědrej den obvykle rád koukám na televizi," řekl Charlie. "Na Štědrej den dávaj sváteční program. Minulej rok sem se koukal na Perryho Como. Bejval holič, věděl ste to? Můj bratranec taky bejval holič, než se chytnul vloupaček. Ne že by se Perry Como někam vloupal, to ne."
"V půl osmé jsi doma," řekl Hluchý. "Můžeš koukat na televizi celou noc."
"Tam mám bejt ve tři čtvrtě na sedm, že jo?" řekl Charlie.
"Ve tři čtvrtě na sedm jsi v trezoru," řekl Hluchý.
"Jo, to se ví, tak jsem to myslel." Znova se poškrábal na hlavě. "Je to jistý, že vám Lizzie dala správný numera?"
"Naprosto."
"Jako ty kombinace."
"Ano, chápu, co myslíš. Čísla jsou absolutně správná."
"A na vnějších dveřích je ta malá klávesnice, že jo?" řekl Charlie.
"Ano. Zasazená do panelu na pravé straně dveří."
"Ocelovejch?"
"Ocelových."
"A za nima sou eště jedny dveře?"
"S další klávesnicí a druhou skupinou čísel."

"A za nima je ten sejf a další numera?"

"Ano."

"Nedobytný jak náká posraná pevnost."

"Ne tak docela." řekl Hluchý a usmál se.

"Jo ne. Troje různý numera, to je k posrání."

"S čísla si nedělej starosti," řekl Hluchý. "Zapamatuješ si je dávno předtím, než je budeme potřebovat."

"Dyž myslíte," řekl Charlie.

"Než bude konec, budeš znát ta čísla, jako znáš své jméno."

"Dyž říkáte," řekl Charlie.

"Dělá ti to starost? Naučit se ta čísla?"

"Ale ne, jen nechci, abysme něco zmršili, jinak nic."

"Nic se nestane, když budeme připraveni na to, že by se něco stát mohlo. Je samozřejmě možné, že ty kombinace zapomeneš, i když si je tisíckrát zopakujeme. Ale není to pravděpodobné."

"Já ani nevím, co to znamená, pravděpodobný," řekl Charlie.

"Možnost je něco, co se může stát nebo být pravda, aniž by to odporovalo dokázaným faktům, zákonům nebo okolnostem. Na druhé straně pravděpodobnost je něco, co se asi stane nebo asi bude pravda. Abych to řekl jednodušeji..."

"Jo, buďte tak laskavej," řekl Charlie.

"Je možné, že se naše vánoční dobrodružství příšerně zhatí a v tom případě strávíme oba dost dlouhou dobu za mřížemi. Je ale pravděpodobné, že všechno půjde tak, jak je to naplánované, a my na tom vyděláme půl milionu dolarů."

"Kerej ovšem rozdělíme na tři díly, že jo?" řekl Charlie. "Vy, já a Lizzie."

"Na tři díly, ano," řekl Hluchý.

Charlie přisvědčil, ale nevypadal šťastně. "V trezoru budou jen dvě ženský, ste povídal?"

"Jen pokladní a její kolegyně, ano."

"A vy chcete, abych vyřídil obě dvě?"

"Okamžitě. Sotva se octneš v trezoru."

"Tak tohlenc je to nejlehčí, vyřídít ty dvě baby," řekl Charlie.

"A co je to nejtěžší?" řekl Hluchý.

"No, naučit se ty kombinace. Je to osmnáct čísel, víme? Šest na každý tý klávesnici."

"To se naučíš, neměj strach. Nesmíš na ně myslet jako na řadu osmnácti čísel. Budou se ti líp pamatovat, když si je rozdělíš na tři skupiny po šesti."

"Aha," řekl Charlie.

"Tři jednotlivé a odlišné kombinace."

"Aha."

"Kombinace jsou fakticky dobrý způsob, jak rozlišit možnost a pravděpodobnost," řekl Hluchý s úsměvem.

Charlie na něj nechápavě civěl.

"Začneme něčím jednoduchým," řekl Hluchý. "Vem si dvě čísla. Kolika způsoby můžeš ta dvě čísla seřadit?"

"Dvěma?" řekl Charlie nejistě.

"Správně. Jsou-li čísla například jednička a dvojka, můžeš je seřadit buď jedna dva, nebo dva jedna. Nic jiného není možné, aniž by to odporovalo prokázaným faktům, zákonům nebo okolnostem. Teď ale přidejme další číslo, číslo tři. Máme teď tři čísla. Jedna, dvě a tři. Kolika způsoby je můžeš seřadit?"

"To je lehký," řekl Charlie. "Třema."

"Špatně. Můžeš je seřadit šesti různými způsoby. Takhle," řekl, vzal tužku a přitáhl si blok. Rychle napsal šest možných kombinací čísel jedna, dva a tři.

1-2-3

1-3-2

2- 1-3

2-3-1

3-1-2

3-2-1

"Hele, japato tak?" zeptal se Charlie.

"Způsob, jak si vypočítat, kolikrát je možno seřadit různě jakýkoli počet čísel, je znásobit nejvyšší číslo tím, co je pod ním a tak dál. Máme například tři čísla: jedna, dvě, tři. Dobrá. Znásobíme tedy tři dvěma a dostaneme šest. Pak znásobíme šest jedničkou a máme zase šest. A jak jsme právě viděli, způsobů, jak seřadit tahle tři čísla, je jen šest."

"Já jsem na počty nikdy nebyl," řekl Charlie.

"Při víc číslech je to složitější," řekl Hluchý. "Tak například ty klávesnice na vnější straně dveří mají každá devět čísel. Uvědomuješ si, kolika způsoby se dá těchhle devět čísel seřadit?"

Charlie na něj zase upěl prázdný pohled.

"Budeme násobit," řekl Hluchý. "Devětkrát osmkrát sedmkrát šestkrát pětkrát čtyři a tak dál až do jedničky."

Devětkrát osm je sedmdesát dva. Sedmdesát dva krát sedm je pět set čtyři. Pět set čtyři krát šest jsou tři tisíce dvacet čtyři. A tak dále. Když to provedeš až do konce, zjistíš, že různě seřadit devět čísel se dá třema sty šedesáti dvěma tisíci osmi sty osmdesáti způsoby. A já se tě ptám - je pravděpodobné, dá se předpokládat, že by někdo náhodou objevil

kombinaci šesti čísel, která otevrou vnější dveře? A jinou kombinaci čísel pro vnitřní? A ještě třetí k samotnému sejfu?"

"Na to se nedá přijít," řekl Charlie a vrtěl hlavou.

"I dalo by se, jenže by to trvalo věčnost. A právě proto byly vymyšleny zámky na kombinace čísel."

"Proto byla vymyšlená Lizzie, chcete říct."

"Ano, samozřejmě," řekl Hluchý a usmíval se. "Aby nám ty kombinace opatřila."

"A za to dostane třetinu," řekl Charlie a znova vypadal ustaraně. "Myslíte, že je to férový?"

"Co jestli myslím, že je férové?"

"Že shrábne třetinu."

"Bez ní bychom se do toho nemohli pustit."

"No, to jo," řekl Charlie, "jenže do toho se nepouštíme my, ale moje maličkost."

"To vím."

"Ale právě ste řek, že bysme se my do toho nemohli pustit."

"Jeden z nás musí být venku," řekl Hluchý. "To přece víš." Zaváhal a pak se zeptal: "Chceš, abych šel dovnitř radši já?"

"No, vypadám na to spíš asi já," řekl Charlie.

"Právěže."

"Přesto."

"Co je, Charlie?" řekl Hluchý. "Řekni mi, co všechno se ti nezdá. Nechci mít žádné problémy teď ani později."

"Oukej, tak nelíbí se mi tohlenc," řekl Charlie. "Do trezoru du s bouchačkou já. O ty dvě baby se musím postarat taky já. Vy čekáte venku a Lizzie není nikde. Prosim, celá ta prácička je váš nápad. Váš podíl schvaluju, kór protože to slížete vy, jestli vás chytí s prachama a já už budu pěkně v suchu. Ale jak k tomu přijde Lizzie, aby shrábla třetinu, dyž neudělala nic, jen nám řekla, jak to tam vypadá."

"A prozradila nám kombinace."

"Jo, pravda, ty kombinace."

"Bez nich bychom byli nahaní."

"De jen o to, co je férový, o nic jinýho," řekl Charlie. "Vy a já riskujem nejvíc..."

"V určitém smyslu," řekl Hluchý mírně, "nejvíc riskuješ ty."

"Děkuju," řekl Charlie. "Jsem rád, že ste to řek. Opravdu moc rád. Ale je to váš podnik, to se zas musí uznat. A vy taky riskujete. Jen Lizzie neriskuje nic."

"Na tom asi něco je."

"Já bych řek, že jo."

"Budu si s ní muset promluvit. Co bys navrhoval, Charlie?"

"V tom trezoru je pět set táců, aspoň má tam bejt pět set táců..."

"Třeba i víc."

"Tak sem si myslel, dybysme dali Lizzii sto za její pomoc, tak bysme se vy a já šábnuli o zbytek."

"Já ti řeknu, co udělám," řekl Hluchý. "Když fěr, tak fěr."

"Moje slovo."

"Dáme Lizzii rovných sto tisíc, jak navrhuješ. Ale já si vezmu jen sto padesát a na tebe připadne lvi podíl, dvě stě padesát tisíc."

"Počkat, to ne, nic takovýho sem nenavrhoval," řekl Charlie.

"Když fěr, tak fěr, Charlie."

"Dyž myslíte," řekl Charlie.

"Spokojen?"

"Jestli vy ste pro, tak jo."

"Jsem pro. Definitivně."

"Já sem totiž nechtěl mluvit o tom, že já sem na tom jako nejhůř, chápete, jak to myslím?"

"Velice dobře to chápu a uznávám."

"A já zas uznávám, že je to od vás moc nóbl. Vážně, Dene."

"Výborně. Jsme tedy dohodnutí?"

"Lepší to ani bejt nemůže," řekl Charlie a hned nato se zase zatvářil ustaraně.

"Copak?" zeptal se Hluchý.

"Myslíte, že ona bude souhlasit? Lizzie?"

"Ach tak! Ale ano, určitě."

"Doufám. Nerad bych, aby nás praskla, protože si myslí, že nedostala, co měla dostat."

"Ne, s tím si nelam hlavu, Charlie."

"Kde vůbec je?" zeptal se Charlie. "Neměla by tu bejt, když to probíráme?"

"Co měla udělat, udělala," řekl Hluchý. "Už ji nepotřebujeme."

Podíval se na Charlieho a napadlo ho, jestli vůbec chápe, že jakmile vynese peníze ze sejfu, udělal, co měl a už taky nebude k potřebě.

"Tak a teď ty kombinace," řekl.

"Jo, ty posraný kombinace," řekl Charlie.

"Mysli na ně jako na tři jednotlivé skupiny čísel, Charlie. Zapomeň, že jich je dohromady osmnáct."

"Oukej, jo."

"Můžeš mi říct první sestavu? Těch šest čísel pro vnější dveře."

"Sedum-šest-jedna, tři-dva.
"Špatně."
"Sedum-šest-jedna..."
"Ano?"
"Tři-dva..."
"Ne."
"Ne?"
"Ne."
"Tři-dva..."
"Ne, je to dva-tři."
"Aha. No jo. Dva-tři jo. Dva-tři-osum."
"A vnitřní dveře?"
"Devět-dva-čtyry, tři-osum-pět."
"Správně. A sejf?"
"Dva-čtyry-sedum, čtyry-šest-tři."
"Dobře, Charlie. Zkus to ještě jednou od začátku."
"Sedum-šest-jedna, dva-tři-osum."
"Znova."
"Sedum-šest-jedna, dva-tři-osum."
"A vnitřní dveře?"
"Devět-dva-čtyry..."

5

Osm, čtyři, tři, říkal si Brown.

Díval se na informační tabuli pátracího oddělení, kde byla milostná psaníčka Hluchého připíchnutá jedno vedle druhého pod oběžníky s fotografiemi hledaných individuí a oznámením, že každoroční policejní ples "Pod vánočním jmelím" se koná ve středu 14. prosince večer.

Osm černých koní, čtyři čepice a troje pouta.

Šest a pět, říkal si.

V policejním rádiovém kódu znamenalo 10-5 "Opakujte sdělení".

Ale tohle bylo 6-5.

Šest policejních odznaků a pět vysílaček.

Zatracenej Hluchoun, pomyslel si Brown a šel k věšáku v rohu místnosti. Ráno se nadil do červeného kostkovaného zimáku s dvouřadovým zapínáním, tak tlustého, že v něm vypadal ještě mohutněji a sveřepěji než normálně. Modrého vlněného kulicha na hlavě, zuřivě červenou šálu kolem krku. Teprve 14. listopadu, a venku je už jak na Sibiři! Jen ho tak napadlo, jestli v tom nemá Hluchoun prsty. Třeba je ruskej špion. Manipuluje s počasím jako se vším ostatním. Hodiny na stěně služebny ukazovaly tři čtvrtě na osm a pět minut, ale z funebráka tam zbyl už jen jeden detektiv.

Zřejmě se v noci nic nedělo, pomyslel si Brown. "Zima, že by člověku upad zadek," řekl O'Brienovi, který zdvihl oči od psacího stroje, zamručel, podíval se na hodiny na stěně a řekl: "Někdo tě večer dvakrát volal. Vzkaz máš na stole."

Za zamřížovanými okny služebny vítr zdvihal sukně a honil po ulicích listí a klobouky a noviny a všelijaké jiné svinstvo. Dobře bylo člověku uvnitř. Jen cestou od stanice metra k policejní budově měl Brown dojem, že mu umrznou prsty na ruku i na nohu. Měl si vzít ráno dlouhé spodky. Ve služebně bylo příjemně teploučko. Dokonce i káva, kterou Miscolo vařil na konci chodby, lahodně voněla. Svlékl si plášť a pověsil ho na věšák, červenou šálu hodil na něj. Modrého kulicha si nechal na hlavě. Připadal si jako padouch právě propuštěný z Castlevie, kde seděl za loupež, vraždu a znásilnění. Dejte si pozor na toho chlapa, milánkové! Vlezte mu do cesty a vrátíte se s jizvou na ksichtě! S úsměvem usedl za stůl a podíval se na hromadu papírů, které tam naházela noční, takzvaná fu-nebrácká směna.

Ve služebně bylo ticho až na vytí větru venku a klapání O'Brienova psacího stroje. Brown listoval papíry na stole.

Vzkaz od Cottona Hawese, že včera pozdě večer volala oběť vloupání s dotazem, jestli detektiv Brown našel ten ukradený televizor. Až naprší a uschne! Ten televizor zmizel v nejrozsáhlejším světovém podzemí zlevněného zboží, kde zloději poskytují daleko větší slevu, než když se nakupuje ve velkém. Někteří dokonce kradou na objednávku. Přejete si zbrusu nové videopřehrávač? A jakou značku? RCA, Sony? Zejtra večer v tuhle dobu ho máte mít. Najít ukradený televizor je jako objevit hrnek zlata v kanále. Jestlipak je to pravda, že ve stokách jsou aligátoři? Jednou musel honit zloděje dole v kanalizaci a víckrát by si to nechtěl zopakovat. Ze všech stran kapala voda, krysy běhaly sern a tam a smrad mu vazel v nose ještě čtrnáct dní.

Hawes si v poslední době stěžoval, že směna od půlnoci do osmi ráno mu ničí milostný život. Jeho milostný život představovala v těchto dnech policistka jménem Annie Rawlesová z útvaru pro znásilnění. Brown uvažoval, jaké to asi je, být v posteli s detektivem-policistkou 1. třídy. Promiňte, madam, byla byste tak laskavá a sundala si placku, píchá mě do ruky? Šest policejních odznaků. Carella mu řekl, že odznak č. 79 patřil nějakému Angusovi McPhersonovi, který už je dávno v pánu. Kde ho tedy Hluchej splasil? Zatracenej Hluchoun, pomyslel si znova. Prohlížel si ostatní vzkazy na stole, když zazvonil telefon.

"87. pátrací skupina, Brown," řekl.

"Haló, ano," řekl hlas na druhém konci drátu. Mladý, ženský. Trochu nervózní. "Mohla bych mluvit s detektivem

Carellou, prosím?"

"Bohužel tu ještě není," řekl Brown, "ale přijde každou chvíli." Podíval se na hodiny. Za pět minut osm. "Můžu mu něco vyřídít?"

"Ano," řekla ta žena. "Řekl byste mu, že volala Naomi?"

"Ano, slečno. Naomi a jak dál?" řekl Brown. O'Brien se zrovna chystal odejít ze služebny. Zamával na Browna a Brown zamával jemu.

"Řekněte prostě Naomi. On už bude vědět."

"Víte, slečno, my radši..."

"Bude vědět," řekla a zavěsila.

Brown civěl na sluchátko.

Pokrčil rameny a vrátil ho do vidlice.

Asi za tři minuty vešel do služebny Carella.

"Volala tě tvá přítelkyně," řekl Brown.

"Povídal jsem jí, ať mi nevolá do práce," řekl Carella.

Vypadal jako Eskymák. Měl na sobě krátký vlněný kabát do auta s kapucí naraženou na hlavě. Kapuce měla kožíšinou podšívku, asi z králíka, usoudil Brown. Rukavice měl taky kožíšinou podšité, nos červený a oči mu slzely.

"Kampak, léto, kams odešlo?" zeptal se.

"Naomi," řekl Brown a mrkl na něj. "Budeš přej vědět, kdo to je."

Telefon zazvonil znova.

Brown zdvihl sluchátko.

"87. pátrací skupina," řekl.

"Haló, tady je zase Naomi," řekl hlas, pořád ještě nervózní. "Promiňte, že vás obtěžuji, ale za chvíli odcházím do práce a nejsem si jistá, že zná moje číslo tam."

"Vydržte, právě přišel," řekl Brown a napřáhl telefon ke Carellovi. "Naomi," řekl.

Carella se na něj podíval.

"Naomi," opakoval Brown a pokrčil rameny.

"Děláš si srandu?" zeptal se Carella.

"Je to Naomi," řekl Brown. "Dělal bych si srandu z Naomi?"

Carella přešel ke svému stolu.

"Na jaký je lince?" zeptal se.

"Na šestce. Chceš soukromí? Mám jít pryč?"

Carella zmáčkl na telefonu šestku a zdvihl sluchátko. "Detektiv Carella," řekl.

"Steve?" zeptal se ženský hlas. "Tady je Naomi."

"Pro - prosím," řekl a podíval se na Browna.

Brown zakoulel očima.

"Slíbils, že budeš volat," řekla.

"Pro - proosím," řekl Carella a znova se podíval na Browna. Zdalo se mu, že ta mladě znějící ženština v telefonu se dá vysvětlit jen dvěma způsoby. Buď je to někdo, s kým měl co dělat služebně, řádná občanka s takovou či onakou stížností, a on prostě zapomněl, jak se jmenuje, anebo - a to se mu zdálo pravděpodobnější - vtipákové ze sedmaosmdesátky si na něj vymysleli nějaký složitý žertík. Vzpomněl si na duben, kdy se domluvili se spřátelenou šlapkou ze sousedství, aby sem přišla a oznámila Generoví, že s ním čeká dítě. A teď Naomi. Městský afektovaný hlásek, který ho nazývá Steve a tvrdí, že slíbil zavolat. A tamhle sedí Brown a nespouští z něho oči. Dobrá, pomyslel si. Dohraju to do konce.

"Steve," řekla, "jsi tam ještě?"

"Jsem," řekl. "Ještě jsem tu. O co kráčí, slečno?"

"O tvou bouchačku."

"Říkáte o mou bouchačku?"

"O tvou ukrutánskou bouchačku."

Nezmohl se na odpověď.

"Kdy tě zase uvidím, Steve?"

"To záleží," řekl a usmál se na Browna. "Kdo že jste?"

"Co se děje?" zeptala se. "Nemůžeš zrovna teď mluvit?"

"Ale ano, slečno, můžu," řekl. "Jenže podle policejních pravidel musí každý, kdo sem volá, uvést své jméno a adresu. To vám neřekli?"

"Kdo mi to měl říct?"

"Ten, kdo vás navedl, abyste mi volala."

"Co je?" řekla. "Ty se mnou nechceš mluvit?"

"Milá slečno," řekl Carella. "Strašně rád bych s vámi mluvil, opravdu, třeba celé hodiny. Jenže ty pitomci tady -" podíval se významně na Browna - "zřejmě nechápou, že obětavý a udřený policista má v osm hodin ráno důležitější věci na práci než -"

"Proč se chováš tak divně?" řekla.

"Nechtěla byste mluvit zase s Artiem?" zeptal se Carella.

"Kdo je Artie?"

"Nebo to spískal Meyer?"

"Nevím, o čem mluvíš," řekla.
"Tak Cotton, ne? Že to byl Cotton?"
"Mluvím s tím pravým člověkem?" zeptala se.
"Mluvíte s tím, s kým vám řekli, že máte mluvit," řekl a mrkl na Browna. Brown mrknutí neopětoval. Carella najednou zrozpačitěl.
"Je to detektiv Steve Carella?" zeptala se.
"Je," řekl opatrně. Svitlo mu, že se třeba dopouští nějaké hrozné boty. Co když je to přece jen řádná občanka? A volá ve skutečně policejní záležitosti...
"Kterej přivazuje děvčata k posteli a hraje s nima ruskou ruletu?" řekla. "S dřevěným nábojem?"
A jéje, pomyslel si, cvok. Dal Brownovi znamení, aby zdvihl sluchátko, pak si přiložil ukazováček k čelu a otáčel jím všeobecně uznávaným způsobem, aby naznačil, že někdo má o kolečko víc.
"Můžete mi říct své příjmení, prosím?" řekl už zase úředním tónem. Je tam někdo, kdo potřebuje pomoc. Brown zdvihl sluchátko telefonu na svém stole. Oba slyšeli, jak na druhém konci linky někdo zhluboka vzdychl.
"Oukej," řekla. "Když si chceš hrát, budeme si hrát. Tady je Naomi Schneiderová."
"A vaše adresa, prosím?"
"Mou adresu snad znáš," řekla. "Nestrávils se mnou prokrista celej víkend?"
"Ano, ale můžete mi ji říct ještě jednou, slečno?"
"Ani mě nenapadne, říkat ti ji ještě jednou! Prokrista, jestli jsi zapomněl, kde bydlím.
"Jste tam sama, slečno?" Volají někdy ze zoufalství. Někdy žádají seržanta v centrále, aby je přepojil na detektivy, a seržant řekne: "Okamžik, já vás přepojím na detektiva Klinga" nebo Browna, prostě na někoho - v tomto případě na detektiva Carellu, ale odkud zná jeho křestní jméno?
"Ano, jsem sama," řekla. "Ale teď nemůžeš přijít. Jsem na odchodu do práce."
"A to je kde, slečno? Kde pracujete?"
"Jsem oblečená, jak sis přál," řekla. "Jsem tak oblečená každý den."
"Ano, slečno, ale kde pracujete?"
"Mám na sobě jen podvazkové pás a punčochy," řekla.
"Pověděla byste mi, kde pracujete, slečno?"
"Bez kalhotek," řekla svůdně. "A bez podprsenky."
"Kdybyste mi řekla, kde pracujete..."
"Vždyť víš, kde pracuju."
"Asi jsem to zapomněl."
"Asi jsi neposlouchal."
"Poslouchal, ale asi..."
"Asi sis nenasadil to svý sluchadlo," řekla.
"Cože?" vyhrkl Carella.
"Co cože?" řekla Naomi.
"Proč se zmiňujete o sluchadle?" zeptal se Carella.
V telefonu bylo dlouho ticho.
"Slečno?" řekl.
"Jste určitě Steve Carella?" řekla.
"Ano, tady je..."
"Protože musím říct, že se chováš moc divně."
"Poslyšte, já bych s vámi rád mluvil," řekl Carella, "doopravdy. Kdybyste mi dala svou adresu."
"Řekla jsem ti už, že jsem na odchodu do práce..."
"A to je kde? Rád bych s vámi mluvil, Naomi..."
"Nic jinýho?"
"Já ne..."
"Myslela jsem, že by sis to třeba rád se mnou znova rozdal."
Brown vytáhl obočí. Ježíšmarjá, pomyslel si Carella, on opravdu věří, že tu holku znám! Ale zmínila se o sluchadle, a tak mu bylo úplně jedno, co si Brown myslí.
"Ano, to bych taky rád," řekl.
"Konečně," řekla a zase si vzdychla. "Děláš, jako by sis měl dát vytáhnout zub!"
"Řeknete mi, kde pracujete?" řekl.
"Kde pracuju, víš. Ale proč bys, prosím tě, chtěl chodit tam?"
"Myslel jsem, že..."
"Tam přece nemůžeme nic dělat, no uznej, Steve?" řekla a zachichotala se. "Zavřeli by nás!"
"Dobře, tak kdy končíte dneska?" zeptal se.
"V pět."
"Dobře, tak mi dejte adresu a já přijdu hned, jak budu..."
"Nedám," řekla. "Ty budeš tak laskav a vzpomeneš si na mou adresu, ano? A já na tebe budu čekat. Otevřená dokořán a budu čekat."
V telefonu se ozvalo klapnutí.
"Slečno?" řekl.
Linka byla mrtvá.

"Do prdele," řekl.

Brown na něj civěl.

Carella položil sluchátko. "Poslouchej," řekl, "jestli si myslíš..."

"Ale nemyslím," řekl Brown. "Hluchoun, to si myslím."

Být Isola menší město, byl by zaměstnanec telefonní společnosti nápadnější, kdyby si takhle počínal. Kdyby obcházel všechny policejní revíry ve městě a tvrdil, že má opravit závadu na lince. Ale Isola bylo město větší než ostatní, ba jedno z největších na světě, a jen málo policistů věnovalo pozornost technikovi od spojů, který se octl mezi nimi. Všimnout si ho by bylo totéž jako všimnout si elektrikáře nebo instalatéra. Člověk, který přichází a odchází, jak se mu zlíbí, je prakticky neviditelný.

Existovala samozřejmě pravidla a předpisy týkající se příchodů do budovy policejní stanice. Od poplachu s bombami před několika lety stál před vchodem do každé policejní budovy uniformovaný strážník a ptal se každého, kdo přišel, na účel jeho návštěvy. Nebo se přinejmenším měl ptát. Většina policistů totiž "dveře", jak tomu říkali, nenáviděla. Nedali se k policii, aby někde trčeli, šťourali se v nose a čekali na útok teroristů, ke kterému nikdy nedošlo. Práce u policie znamená akci. Stát u vchodu do stanice je asi tak akční jako být zaměstnancem pohřebního ústavu.

A tak většina policistů u vchodu si občana vystupujícího po schůdcích prohlédla, kývla na něj, ať jde dovnitř, a dál pozorovala ulici, kde - při troše štěstí - vítr občas nadzvedl nějaké dívce sukni. Mimoto když má někdo na sobě overal s jménem společnosti na zádech, plastický štítek telefonní společnosti připíchnutý na kapse overalu, u pasu zavěšený spojovací telefon se spoustou drátů a všelijakých krámů a v ruce plátěnou tašku s vercajkem (někteří službu konající policajti dokonce nakoukli do tašky, jestli tam není bomba nebo něco), tak si automaticky myslíte, že ten chlap je to, co říká: technik, který přišel odstranit nějakou závadu.

Když Henry Caputo vstoupil do budovy 12. policejního revíru, zastavil se u okýnka úřadovny, jak mu velel nápis, a oznámil důvod svého příchodu službu konajícímu seržantovi.

"Telefonní společnost," řekl. "Mám tu opravit závadu na lince."

"Jakou závadu na lince?" zeptal se seržant. Bral telefony celé dopoledne a nebyl si vědom žádné závady.

Henry sáhl do kapsy, vylovil bílý papírek, mľčky si ho přečetl a řekl: "Je to 12. policejní revír?"

"Přesně tak, kamaráde," řekl seržant.

"Oukej, máte na lince nějakou závadu. Chcete, abych to spravil, nebo ne?"

"Posluž, si," řekl seržant a Henry se vmísil mezi činorodé osazenstvo stanice.

Henryho vlasy měly barvu jodové tinktury a oči barvu uhlí; dokonce i v overalu telefonní společnosti vypadal jako člověk, který vám natotata rozpáře hrdlo, když inu nevydáte hodinky. Fakticky taky už jednomu člověku hrdlo rozpáral a odseděl si to v Oklahomě ve vězení s nejpřísnější ostrahou. Nerozpáral mu ho pro něco tak nepodstatného, jako jsou hodinky. Rozpáral mu ho, protože ten člověk přerušil Henryho rozhovor s prostitutkou v jednom baru ve středu města Tulsy.

Ta děvka byla extra třída, stodolarová, žádná uválená pouliční coura, která si to narychlo odbyde za deset dolarů v korbě nákladáku. Henry nelibě nesl, když mu někdo přerušil chod myšlenek, obzvláště když měl zrovna erekci. Ten člověk vypadal velice překvapeně, když mu najednou v krku zela díra a krev mu tryskala na bílou košili. Neřekl nic než "Promiňte, dámo, podala byste mí...", když se v Henryho ruce objevil nůž a ten člověk věděl už jen, že se snaží mluvit skrz bublající růžovou pěnu v ústech a slovo "buráky" už nikdy nevyšlo.

Naštěstí pro oba ten člověk nezemřel. Henry byl zavřený jen za ekvivalent toho, čemu by se v Isole říkalo napadení 1. stupně, trestný čin třídy C, za který se dostane minimum tři a maximálně patnáct let. A teď byl zase na svobodě a zpátky na východě, kde se narodil a vyrostl - všichni ty kovbojové a Indiáni na západě mu můžou bejt ukradený, chovat se to neumí, skáče to lidem do řeči, když se pán baví s dámou! Henry byl ochoten zaujmout opět své místo v civilizované společnosti a ta práce - vlastně celá série prací -, o které ho požádal ten Dennis Dove, vypadala jako dobrý start. Policajty neměl Henry v obzvláštní lásce. Podle něho byli všichni policajti grázlové s odznakem. Takže ukrást něco policajtům připadalo jako ohromná sranda.

Jediné, čemu Henry nemohl přijít na kloub, byl důvod, proč ten Dennis Dove s tím svým aparátem v uchu chce všechny ty krámy, co Henry krade po celém městě. A ještě k tomu za to dobře platí! Dva hadry předem a další dva, až Henry odevzdá poslední kousek. To přece není žádnéj pakatel! Henry by to byl fakticky udělal za daleko míň. K takovýhle legrácké člověk hned tak nečuchne. Kromě toho se při návštěvách na policejních stanicích dovídal leccos o policajtech. Zjistil, že všichni jsou šuftáci, i když to stejně věděl už dávno. Krást tem grázlům byla paráda, hlavně když se ho pořád vyptávali, jak to vypadá s telefonama.

Šel vždycky dovnitř, odšrouboval od přístroje mluvítko, pohrál si s drátky, zkontroloval rozvodné panely v suterénu, pak šel zas nahoru do nějaké místnosti a pak zase do jiné, řekl ahoj zadrženým ve vazebních celách, zašel si na záchod, aby si ulevil, a pak šel zas k dalšímu telefonu, odšrouboval mluvítko a mezitím ukradl tuhle něco a tamhle něco, strčil to do své plátěné tašky a poldové si mezitím vykládali debilní vtipy o zlodějích tam venku a vůbec netušili, že jeden je tady s nima v jejich policejní stanici a okrádá je, až se hory zelenají.

Až dosud ukradl Henry čtyři vysílačky z dobíjecích stojanů u stěny za úřadovnou v přízemí, tři odznaky z uniformy v šatně, když se jeden polda buď sprchoval, nebo spal, z úřadovny v jedné policejní stanici celý štos formulářů, dále dvě služební čepice a jedny pouta. Až dneska odejde tady odtud, bude mít, jak doufal, další vysílačku, celkem tedy pátou, a třebas ještě jeden nebo dva odznaky a taky pár oběžníků o hledaných osobách z informační tabule, i když vzít něco z informační tabule bylo pěkně riskantní, ty debilní poldové pořád četli, co tam viselo, jako kdyby to bylo důležité.

Lámal si hlavu úvahami, nač ten divnej Dennis Dove s tím aparátem v uchu potřebuje sedm oběžníků o hledaných osobách. Tak to stálo na seznamu, co ho dal Henrymu: sedm. Kdyby byl Henry věděl, že tyhle oběžníky maj takovou

cenu, byl by si řek policajtům o ten, kterej visel na dvou poštách tenkrát, jak zabil tu štetku v New Orleansu. Kvůli tý ho pořád ještě hledaj. Stalo se to potom, co vyšel z lochu, kde byl za to, že rozpáral krk tomu chlápku v Tulse. Zamířil si to na východ přes New Orleans a dostal se do hádky s tou kurvou, co tvrdila, že jí dal falešnou bankovku; byla to sice pravda, ale říct člověku, že rozdává falešný prachy zrovna potom, co si to s ním rozdala, je sprostěárna. Tak jí jich pár ubalil a když začala ječet, že ho její pasák zmlátí, tak jí prostě a jednoduše oddělal. Patřilo jí to, kurvě posraný. Obvinil ho, že jí dává falešný prachy, ať je to pravda nebo ne! Zákazník je zákazník! A to číslo s ní stálo stejně za hovno!

Jestlipak jsou tady nebo v jinejch stanicích nějaký oběžníky s jeho fotkou? To by teda byla přča, kdyby nakráčel do stanice v těchhle podnikovejch hadrech a viděl svůj vlastní ksicht, jak vejrá z informační tabule. Proto je ale ta práce tak zajímavá. Člověk nikdy neví, co se může stát!

"Kde máte primární terminál?" zeptal se policajta, který sundával vysílačku z dobíjecího stojanu v úřadovně. Ne že by věděl, co primární terminál je. Právě si to vymyslel.

"Jak to mám sakra vědět?" řekl polda.

"Bejvají v suterénu," řekl Henry.

"Tak běž do suterénu," řekl policajt a zavěsil si vysílačku k pasu.

Henry počkal, až se otočí, podíval se rychle kolem sebe, popadl jednu vysílačku a hodil ji do tašky.

"Hej, vy tam," řekl někdo.

Krev mu ztuhla v žilách.

Otočil se.

Vedle železných schodů do prvního patra stál obrovitý chlap. Byl jen v košili a na prsou mu viselo pouzdro s pistolí.

"Když už jste tady," řekl, "nefungujou mi tlačítka na telefonu. Ty přepínací. Nahoře ve služebně."

"Mrknu se na to," řekl Henry. "Nevíte, kde bych našel primární terminál?"

Šestý dopis od Hluchého přišel odpolední poštou.

Byl adresovaný Carellovi, ale Carella byl mimo služebnu a všichni ostatní detektivové věděli, že je to od jejich starého kámoše a asi třicet vteřin se dohadovali, jestli ho mají otevřít. Pak určili za člověka, který poruší právo jejich kolegy na soukromou korespondenci, Meyera.

V obálce byl - a nikdo se tomu ani nedivil - jediný přeložený list bílého papíru.

Meyer ho rozložil.

Ostatní detektivové se nahrnuli kolem něho.

Dívali se na toto:

6

Den důkuvzdání připadá vždycky na čtvrtý čtvrtek v listopadu. Toho roku to byl 24. listopad.

Všichni detektivové ze sedmaosmdesátky si přáli mít na Den důkuvzdání volno. O Vánocích nebo Jomkipuru si detektivové různého vyznání mohli prohodit služby tak, aby každý mohl slavit svůj svátek. Den důkuvzdání však nemá s náboženským vyznáním nic společného. Je pro všechny.

Detektivové ze sedmaosmdesátky věděli o jedné pátrací skupině dole ve městě, která měla mezi sebou indického detektiva. Opravdového Indu z Indie. Na Den důkuvzdání byl tenhle člověk na roztrhání, protože přijel do Ameriky teprve před čtyřmi roky - do té doby sloužil jako kapitán u policie v Bombaji -, nerozuměl mravům zdejších domorodců a neslavil Den důkuvzdání. Každý si přál, aby vzal službu místo něj, protože nerozeznal krocana od brusinkové omáčky.

V 87. pátrací skupině detektiva Indu neměli.

Měli jednoho detektiva Japonce, ale ten se narodil tady a o Dni důkuvzdání věděl všechno. Nikoho ani ve snu nenapadlo požádat ho, aby se zřekl svého krocana k večeři.

Jednou to zkusil Genero.

"Ty jsi přece buddhista, ne?" řekl Genero.

"Ne, katolík," řekl Fujiwara.

"Tenhle svátek nezávisí na víře," řekl Genero.

"Tak oč ti jde?"

"O to, že mám zejtra službu." řekl Genero, "a chtěl bych si ji s tebou vyměnit."

"Ne," řekl Fujiwara.

"Vy ale přece neslavíte Den důkuvzdání," řekl Genero. "Vy buddhisti?"

"Vlez mi někam," řekl Fujiwara.

Genero si myslel, že je jako jediný Japonec tady na to háklivý.

Pak se Genero zeptal Andyho Parkera, jestli by si s ním nevyměnil službu na Den důkuvzdání.

"Nemáš rodinu, abyste večeřeli spolu," řekl Genero.

"Jdi do hajzlu," řekl Parker.

Genero zkusil Klinga.

"Ty ses zrovna rozved," řekl Genero. "Svátky jsou ty nejhorší dny v roce pro lidi, co se zrovna rozvedli."

Kling si ho jenom změřil pohledem.

Genero si myslel, že celá pátračka je najednou nějak moc háklivá.

Toho letošního 24. listopadu padla tedy denní služba na Genera, O'Briena, Willise a Hawese. Genero byl naštvaný, protože slavnostní oběd u jeho maminky byl stanovený na dvě hodiny. Ostatním třem detektivům sloužit na Den díkůvzdání nevadilo. Byli jako Genero svobodní a měli plány až na pozdější část dne. Zvláště Hawes se velice těšil na to, co si naplánoval; neviděl Annii Rowlesovou už skoro týden.

"Copak vy nemáte nikdo mámu?" ptal se pořád ještě mrzutý Genero.

Detektivové ve službě byli vděční, že dneska nepříjde pošta. Hluchý se neozval už od 14. listopadu, tedy celých deset dní. Doufali, že o něm už nikdy neuslyší. Dneska určitě ne, tím si byli jistí. A když jedli krutí sendviče, které si objednali v lahůdkářství, děkovali Pánu Bohu i za malé dary.

Ti dva muži, kteří seděli u rohového stolu v restauraci vzdálené od policejní stanice ani ne deset bloků, se krmili krutou s příslušnými oblohami a popíjeli dobré bílé víno; objednal ho ten se sluchadlem v uchu. Povíдали si o teroristických akcích.

"Jak jste na mě vůbec přišel?" zeptal se Vodbouch Nelson.

Přezdívku Vodbouch dostal ve vietnamské válce. Ve skutečnosti se jmenoval Gordon. Ale tenkrát byl expert přes demolice a když přišla řeč na odpálení mostu nebo tunelu anebo skryté vietnamské zásobárny, říkal Gordon: "Tak jdeme, hoši, vodbouchnem to," a tak získal přezdívku Vodbouch. Tenkrát nebylo pro něj nic těžkého ani riskantního.

Helikoptéra ho vysadila i s nádobíčkem někde v divočině, tam se vplížil do opuštěného nepřátelského území a zadrátoval ho odshora dolů; pak seděl v džungli a čekal, až se ty hajzlíci v těch jejich černejch kaťatech vrátí. Jeden jedinej Vodbouch, samotinkej v džungli, čeká, až odpálí nálož, která z nich nadělá fašírku. Gordon strašně rád vyhazoval něco do povětří. A taky rád něco zapaloval. S láskou vzpomínal na všechna zápalná zařízení, která dal tehdy dohromady. Pohled na plameny a všechny ty podělaný rákosníky, jak utíkají, seč jim nohy stačí, ho ohromně uspokojoval. A pak když oheň dorazil k munici v podzemních krytech, ve všech těch tunelech, kterými ty posraný Vietnamci podhrabali celou zem, následovala exploze. Nádhera. Nejdřív upečený rákosník a pak svátek 4. července. Vodbouch litoval, že vietnamská válka skončila. Jako civil těžko najde práci, která by ho tak blažila.

"Já si potrpím na to, abych věděl, co se kde děje," řekl Hluchý.

"Která věc to byla?" zeptal se Vodbouch. "Ta v Cooper Street?"

"Slyšel jsem, že máte zásluhy o vloupání do První národní pojišťovny?"

"To je pravda. V Bostonu."

"Ano."

"Že je to moje práce, neví moc lidí."

"Už jsem řekl, že pro mě je důležité vědět takové věci."

"Ještě nás tam hledají."

"Kolik vám to vyneslo?" zeptal se Hluchý.

"Není tohle soukromá záležitost?"

"Pokud vím, trval jste na pěti procentech."

"Na deseti. A to jen za elektriku. Když tam přišli, já už byl v čudu. Byli čtyři. Čekali, že v trezoru bude až osm set táců, ale byly tam skoro samý papíry, většinou akcie na jméno. Takže spakovali dvě stě padesát táců - docela slušný na hodinu makání, ne? Mně to hodilo pětadvacet táců - podle mě spravedlivě. Ty ostatní dostali něco přes padesát šest každéj - víc riskovali."

"Já si za tuhle akci nemůžu dovolit pětadvacet tisíc," řekl Hluchý.

"Tak jste se asi neobrátil na toho pravýho."

"Asi."

Nalil Vodbouchovi víno do prázdné sklenice.

"Když chcete caddilaca," řekl Vodbouch, "zaplatíte víc než za chevrolet, to dá rozum."

"Můžu si dovolit deset."

"Za obě akce?"

"Dohromady deset, ano."

"To znamená pět táců za jednu?"

"Přesně tak."

"Ten první džob je kombinovanej, jestli chápete, jak to myslím. Skládá se z devíti jednotlivých."

"To snad trochu přeháníte, ne?"

"Jaký přehánění? Devět je podle mě devět."

"Nemusíte udělat všech devět najednou."

"Ale vy je chcete mít tak načasovaný, aby vybuchly najednou všechny?"

"Samozřejmě."

"Nebo aspoň v přibližně stejnou dobu."

"Během jedné hodiny. Na minutě ani hodině nezáleží."

"Ale všechny 2. ledna, že jo?"

"Ano."

"Jenže kdo může vědět, co já budu dělat příští rok? Je to všechno hodně dopředu. Chtěl jsem odjet hned po Vánocích do Miami."

"Záleží jen na vás. Myslel jsem, že byste mohl stát o rychlý výdělek deseti tisíc, ale jestli..."

"Já jsem neřek, že o to nestojím. Byl bych tady, kdybych o to nestál? Říkám jen, že je to málo, nic víc. Zvlášť za tu

druhou akci. Ta bude riskantní, všichni čmuchalové na fleku. A to ani nemluvím o tom, že to bude tři dny po první akci. takže si budou dávat sakra bacha, chápete, jak to myslím?"

"Já nevím, jestli jste mi dobře rozuměl," řekl Hluchý. "Vy přece nebudete nikde nablízku, až to..."

"Rozuměl. Rozuměl jsem, že chcete všechno předem. Rozuměl jsem. Já jen říkám, že po první akci můžou začít čmuchat, a kdyby přišli na to, co jsem udělal, mohli by se strefit i na mě."

"Jak?"

"Já nevím jak, jen to říkám."

"Pochybuju, že by měli možnost."

"S poldama člověk nikdy neví, že jo? Taky budu možná potřebovat komplikovanejší časovač. Něco takovýho, jako používali na Falklandech. Něco, co se dá nastavit aspoň tejden dopředu."

"Použijete časovač i v autech?"

"Přijde na to. Musí to být všechno ve dne? Nebo taky v noci? Jako ty auta."

"To není podstatné. Pokud to bude 2. ledna."

"Má z nich být totální šrot?"

"Ani to není důležité."

"Jo, tak to bych mohl použít dvouapůlkilovou nálož. Ta otevře všechny dveře, kapotu i víko kufru a výsledkem je parádní vrak. IRA používá čtyřicetkilový nebo dokonce osmdesátikilový nálož pro bomby, co dávají do aut, ale takovýhle ohňostroj my nepotřebujeme, že ne? Jak to oni dělají? Plní ty své bomby směsí chemické hnojiv a nafty, ale já to nemám rád, těžko se to odpaluje, chce to ještě doutnák s roznětkou anebo pár kousků gelignitu. Vypočítal jsem, že dvě a půl kila dynamitu zafunguje stejně. A jestli je fakt jedno, kdy to bude, ve dne nebo v noci, tak vím, jak to odpálit bez časovače. Ale pro tu druhou akci chcete taky oheň..."

"Přesně tak."

"Právě v tom je ten háček. Musím to vyšpekulovat tak, aby exploze zapálila. Dobrý je, že je to starý barák a dřevo a Malta by měly vzplanout jak papír. Když použiju napalm - ještě si tím nejsem jistý -, můžu to udělat sám, smíchám nastrouhaný mejdlo a benzín, udělám z toho želé - chápete? Jestli totiž..."

"To uděláte sám?"

"Jestli se rozhodnu pro napalm, tak jo. Potřebuji k tomu akorát ty suroviny a kotel s dvojitejnými stěnami. Problém je s napalmem, nerad čeká dýl než hodinu, zvláště v teplé místnosti. Benzín vyprchá. Taky je benzín někdy cejtit a prozradí se. V každém případě to musí být malá exploze, která dokáže zapálit, chápete? Proto budu dělat s časovačem, chápete? Představte si to nejdřív jako jiskru, potom explozi a nakonec ten váš oheň. Ale jak říkám, tahle druhá akce není tak lehká, jak vypadá. Už dostat se tam nebude..."

"Dostat se dovnitř nebude problém."

"Nebude, jestli mi pořídíte mapy."

"Mapy už mám," řekl Hluchý. "Věřte mi, bude to hračka."

"Pro vás je všechno hračka," řekl Vodbouch.

"Ano," řekl Hluchý. "Když si člověk vybere správné lidi, tak je všechno hračka."

"Za správné lidi," řekl Vodbouch, "se musí zaplatit správné prachy."

"Kolik chcete?" zeptal se Hluchý.

"Denní, řeknu vám to na rovinu," řekl Vodbouch. "Ten první džob je děsně riskantní, protože je to vlastně devět džobů a protože je to tak blízko stanice. To není, jako kdybych pracoval na nezastavěné parcele. Bude to rovnou za tím jejich blbým barákem."

"Budete mít povolení pohybovat se tam?"

"To jo, ale jen když ty vaše papíry projdou."

"Projdou."

"Kdo vám to dělal - ty papíry?"

"To vy nemusíte vědět."

"Jde o můj kejhák, a ne o váš. Jak jim začnou ty papíry smrdět, je po parádě."

"Dobrá, souhlasím. Ty papíry připravuje člověk, který kdysi pracoval v CIA."

"Jako co?"

"V dokumentační sekci."

"Falešný pasy a tak?"

"Falešné kde co."

"Dobrá, oukej. Dám na vás, že papíry budou v pořádku."

"Tak už se přestaňte bát rizika."

"Riziko je tu furt, s papíry nebo bez nich. Devět autůků za den neudělám, kdybych se posral."

"Proč ne?"

"Nemluvím o drátování. Jestli to udělám tak, jak si představuju, zabere mi protáhnutí kabelů u každého autůku dvě minuty. Ale jde o nálož. Bude jich devět, dvouapůlkilových, a s takovým nákladem se tam nemůžu potloukat jen tak, někdo si mě všimne. Ne, moment, jestli to udělám, jak si myslím, tak musím udělat všechny ten samý den. Jo. Musím jen vymyslet, jak se párkrát vrátit k nákladáku. Jo. Oukej, takže všechno v jednom dni. Ale stejně se tam poldové budou pořád courat sem a tam. Stačí, aby se jeden zeptal, co tam mám co pohledávat."

"V tom případě ukážete ještě jednou papíry."

"A budu se modlit, aby něco nevyčmuchali."

Hluchý si vzdychl.

"Hele, Dennisi, nic ve zlým, ale jak jsem řekl, jde mi o kejhák."
"Ptal jsem se, kolik chcete. Ještě jste mi neodpověděl."
"Za ten první džob, za těch devět aut'áků, sedm a půl tácu."
"A za ten druhý?"
"Ten je ještě horší, říkejte si, co chcete. Za ten chci deset."
"Takže dohromady sedmnáct a půl."
"Správně. Sedmnáct a půl."
"Já jsem přišel s tím, že zaplatím deset."
"Co vám můžu říct, Dene? Podcenil jste to."
"Chcete skoro dvakrát tolik."
"Co vám brání najít si někoho jiného? Nic se neděje, vypili jsme si spolu, podáme si ruce a adié."
"Dám vám rovných patnáct, víc už ani vindru."
"Dejte šestnáct a je to hotovka."
"Ne, víc než patnáct si nemůžu dovolit."
"Dostal jste mě lacino."
"Platí?"
"Platí. Pět předem, pět, až to skončím uvnitř a pět, až udělám ty aut'áky."
"Odíráte mě zaživa," řekl Hluchý, ale usmíval se. Přišel sem s nabídkou deseti tisíc, ale neočekával, že se mu to podaří usmlouvat pod třicet.
Jeho společník napřáhl ruku přes stůl a pláclí si.
"Kdy můžete začít?" zeptal se Hluchý.
"Jen co mi dáte mapy a papíry a všechny ty ostatní srágoři. Chci si to nejdřív omrknout, musím mít jistotu, že nelezu do jámy lvový. Jednu otázku."
"Prosím?"
"Proč mám tohle všechno dělat? Jako co..."
"Řekněme, že je to má osobní věc," odpověděl Hluchý.

Carellovic dům v Riverheadu byl obrovský nepraktický barák, který získali skoro zadarmo krátce potom, co se Teddy Careellové narodila dvojčata. Skoro současně jim Teddyin otec věnoval jako dárek zdravotní sestru. Měla u nich být měsíc, než, se Teddy zotaví, ale Fanny Knowlesová se rozhodla, že zůstane za plat, který si mohli dovolit, protože ji, jak se vyjádřila, omrzelo dávat mísy nemocným dědečkům.

Spousta kolegů si Carellu kvůli Fanny dobírala. Říkali, že se u policie sotva najde ještě někdo, kdo si může dovolit hospodvni, i když má ta ženská modré vlasy a skřípec na nose. Říkali, že zřejmě dělá kariéru. Carella přiznával, že to není maličkost, mít dneska doma služebnou, ale Fanny byla poklad - sedmdesát pět kilo čistého zlata. Vládla domácnosti s jemností výcvikového seržanta v námořnictvu a ráda říkala, že si na ni "nepřijde zvíře ani král". Když dvojčata začala mluvit, tak se od ní ten výraz naučila a Mark ho teď používal častěji než April. Slovní zásoba dvojčat se ostatně - ke Carellovu zděšení - skládala spíš z výrazů Fanny než koho jiného. Teddy Careellová byla hluchoněmá a když Carella nebyl doma, dvojčata slyšela jen Fanny.

Když v Den díkůvzdání zazvonil ve tři hodiny odpoledne telefon, myla Fanny v kuchyni nádoby. Měla ruce od mydlí, ale stejně k němu šla. Když byly s Teddy samy doma, samozřejmě musela jít k telefonu ona, ale brala ho, i když byl doma Carella, protože si chtěla být jistá, že nějaký idiotský detektiv nevolá kvůli něčemu, co může počkat do rána.

"Carellovi," řekla.

"Ano, haló?" řekl ženský hlas.

"Haló," řekla Fanny.

"Ano. Ráda bych mluvila s detektivem Steverem Carellou. Jsem na správném čísle?"

"Ano, tady je dům pana Carelly," řekla Fanny.

"Je detektiv Steve Carella doma?"

"Kdo volá, prosím?" zeptala se Fanny.

"Naomi Schneiderová."

"Jde o policejní záležitost, slečno Schneiderová?"

"No... totiž... ano."

"Jste policistka, slečno Schneiderová?"

"Nejsem."

"Tak čeho se to týká, prosím?"

Aby volal někdo, kdo nebyl u policie, se nestávalo často, ale někdy přece, i když v telefonním seznamu stálo Carellovi S. L. a T. F. V telefonním seznamu mělo svá jména jen málo policistů, protože málo pachatelů trestných činů pobývalo rádo v base a někteří odtamtud vycházeli s touhou po pomstě. Při dnešních poměrech se většina dostala ven deset minut potom, co je zavřeli. Zahodíte klíč a vrátí se vám jako bumerang! Tak to dneska vypadá.

"Já bych o tom radši mluvila s ním osobně," řekla Naomi.

"Právě dojíždá oběd," řekla Fanny. "Můžu mu něco vyřídit?"

"Nemohla byste ho vyrušit?" řekla Naomi.

"Nerada bych," řekla Fanny. "Právě jsem jim donesla kávu. Když mi dáte číslo..."

"Jim?" řekla Naomi.

"Ano. Jemu a paní Carellové."

V telefonu nastalo dlouhé ticho.

"Myslíte jeho matku?" řekla pak Naomi.

"Ne, jeho ženu. Slečno Schneiderová, zítra bude zpátky ve své kanceláři a budete-li chtít..."

"Já nevím, jestli mám správný číslo," řekla Naomi. "Můj detektiv Carella není ženatý..."

"Tady ten je," řekla Fanny. Už ji to začínalo zlobit.

"Detektiv Steve Carella, ano?"

"Ano, slečno, právě ten tady bydlí," řekla Fanny. "Kdybyste mi dala číslo, kam vás může volat..."

"Nevadí," řekla Naomi. "Děkuju." A zavěsila.

Fanny se zamračila. Vrátila sluchátko na hák na stěně, utřela si ruce do utěrky na nádobí a šla do jídelny. Z haly bylo slyšet televizi puštěnou naplno a dvojčata smějící se dalšímu animovanému filmu. Den díkůvzdání a v televizi máte akorát kreslený kočky, jak honí kreslený myši! Carella a Teddy seděli za jídelním stolem a dopíjeli druhý šálek kávy.

"Kdo to byl?" zeptal se Carella.

"Někdo chtěl detektiva Carellu," řekla Fanny.

"Kdo?"

"Nějaká Naomi Schneiderová."

"Cože?" řekl Carella.

"Dovolala se nesprávného Carelly," řekla Fanny. "Ten její nemá manželku."

Teddy jí odečítala ze rtů. Podívala se tázavě na Carellu.

"Máte její číslo?" zeptal se. "Dala vám číslo?"

"Zavěsila," řekla Fanny a znova se podívala na Carellu. "Měl byste říct lidem, ať sem netahají policejní záležitosti," řekla a vrátila se do kuchyně.

Josii bylo teprve čtrnáct a to byl právě ten problém. Především neměla být v parku, rozhodně ne v jednu hodinu po půlnoci, a už vůbec neměla dělat to, co dělala. Řekla rodičům, že zůstane na noc u Jessiky Cartwrightové, což bylo pravda, ale neřekla jim, že Jessičiným rodičům je jedno, v kolik hodin Jessika přijde domů, nebo že se s Jessikou nebudou učit na hlavní zkoušku z franštiny, jak jim řekla, ale že místo toho půjdou na rande s dvěma sedmnáctiletými kluky.

Sedmnáctiletí kluci jsou vzrůšo.

Vzrůšo jsou vlastně všichni kluci.

Ona a Jessika a ti dva kluci šli nejdřív do kina a pak Eddie - ten kluk, co ji ho dohodila Jessika - navrhl, aby se trochu prošli v parku, když je taková bezvadná noc a vůbec. Bylo to v říjnu a počasí se dočista zbláznilo; dalo se chodit jen v sukni a ve svetru, však to taky tu noc měla Josie na sobě. V pondělí v noci, čtyřicetadvacátého října. Pamatovala si to datum, protože zkouška z francouzštiny měla být až ve středu, tedy šestadvacátého, a ona a Jessika měly v úmyslu učit se v úterý, ale u ní doma. ne u Jessiky. Pamatovala si to datum taky kvůli tomu. co viděla v parku.

Josii se do toho parku nechtělo ani trochu, protože každý, kdo se narodil a vyrostl v tomhle městě, ví, že Groverův park se po setmění podobá kleci s lítými šelmami, a kdo do něj vkročí, je v nebezpečí být rozsápán na kousky nebo být znásilněn, což je asi horší. Snad. Eddie ovšem tvrdil, že tahle část parku je bezpečná i v noci, a asi měl pravdu. Žádná městská čtvrt neměla jedinou podobu. Po Groverově třídě se šlo kolem domů s markýzami a vrátnými a hlídači - v jednom takovém bydlela Jessika - a o dva bloky dál směrem ven z města se člověk ocitl v místech, kde byly domy plné sprejových čmáranic a příslušníci etnických skupin bloumali u dveří do domů, protože pobírali podporu v nezaměstnanosti a nechtělo se jim pracovat. Tak to říkal její táta, když vysvětloval, proč volil Ronalda Reagana. "Až moc Hispánců a negrů bere podpory," hlásal. Josie tomu nerozuměla, ale Ronalda Reagana brala.

A tak se na Eddieho návrh vydali po kině do parku. Bylo kolem půlnoci, chvilku před, a vchod, kterým tam vešli, byl nedaleko od domu, kde bydlela Jessika. Ještě k tomu se vpravo od vchodu táhla široká cesta, na které bylo vždycky vidět parkující nákladáky Městských parků a zahrad - muselo tam být bezpečně, když tam ty nákladáky nechávali. Opačným směrem, tedy k policejní stanici, to bylo příšerné. Když někdo nechal zaparkované auto tam a vrátil se pro ně ráno, bylo až na volant všechno v čudu. Ale Eddie slíbil, že tam nepůjdou, věděl o několika dobrých místech hned vedle těch zaparkovaných nákladáků.

Ten Eddie ale opravdu ví kdeco! Jak by ne, když mu je sedmnáct!

Věděl například, že se musí najít místočko, kde je tma. ale který je zároveň taky blízko světla. Zdejší lupiči totiž nemají rádi světlo, lupičům vyhovuje tma. Protože to jsou "samý negři", říkal její táta, "a ve tmě je není vidět". Tomu nerozuměla, ale obdivovala Eddieho, když chytře vedl všechny čtyři kolem té cesty, na jejímž konci parkoval, jak viděla, jeden nákladák, a pak po cestičce, kde lampy stály tak pět šest metrů od sebe, a nakonec začal šplhat na nějakou skalnatou plošinku, kolem níž rostly stromy a kde byla tma, ale odkud bylo přesto vidět na osvětlenou cestičku.

Byla taková bezvadná noc!

Skoro jak na jaře.

Úplně ji to vzalo. Pořád vykládala Eddiemu, že tomu nemůže uvěřit - je přece říjen, skoro konec října!

Nevěděla ani, kam odešla Jessika s Aaronem - tak se jmenoval ten druhý kluk. Prostě zmizeli někde v křoví.

Eddie pro ni rozestřel na zemi svou bundu.

Na skalce byla tma jak v ranci.

Mohlo být deset minut po dvanácté, tak nějak.

Ležela na zádech, dívala se skrz žlutnoucí listí stromů a viděla miliony a miliony hvězdiček. Eddie jí řekl, že všechny ty hvězdy jsou vlastně slunce - ten Eddie ví ale všechno! Vsunul jí ruku pod svetr a přitom jí vykládal, že všechna ta slunce mají planety a ty kolem nich obíhají, že jsou to možná sluneční soustavy jako ta naše, že jsou na nich možná lidi

jako my, vzdálení miliony světelných roků, a v takovém parku, jako je tenhle, že je tam možná zelená kluk s ještěřčí kůží a snaží se svlíknout zelený holce podprsenku, jak se o to právě pokoušel on s Josiinou. Pomohla mu ji rozepnout. Kluci, dokonce i ty sedmnáctiletý, vědí všechno možný o spoustě věcí, ale když dojde na rozepnutí podprsenky, tak si nevědí rady.

Dotýkal se jejích nader a líbal je a nahlas uvažoval, jestli ty zelené holky tam nahoře mají jen dva prsy - říkal jim prsy a to se jí líbilo, ne kozy - jako holky tady na zemi, nebo čtyři nebo bůhví kolik, až se člověku zamotala hlava, když začal myslet na ten cizí svět. Přemýšlel taky, jestli ty zelený kluci tam nahoře mají penis - říkal tomu penis, a ne pták, což se jí taky líbilo - jako kluci na zemi, anebo žádají holku, aby je popadla za nos nebo podpaží nebo třeba za jeden roh, jestli mají rohy, třeba je to vzrušuje, kdoví? "Chtěla bys vzít do ruky ten můj?" zeptal se.

A tak jedno k druhému - on byl Eddie ohromně zkušenější, víte - a muselo být asi tak kolem jedné, když jí ukázal, jak ho vzít do úst, a jí se to zdálo mnohem lepší než to dělat normálně, protože nechtěla otěhotnět a jít na potrat. Její táta říkal, že Ronald Reagan ty potraty co nejdříve zatrhne, to se s tebou vsadím, mladá dámo! Měla hlavu v Eddieho klíně a dělala to tak, jak jí řekl, když najednou zaslechla na cestě zvuk auta. Zdvihla hlavu, aby se podívala, jestli je to parkový nákladák, ale on zašeptal: "Ne, nepřestávej," a tak pokračovala, ale nelíbilo se jí, že jí položil ruku na hlavu a tlačil ji dolů. I když to bylo mnohem lepší než otěhotnět, přece se propána neudusí! Řekl, že jí to neudělá do pusy, ale samozřejmě udělal, a ona se právě rozhodovala, jestli to má spolknout nebo vyplivnout, když na cestičce pod skalkou spatřila muže.

Byl vysoký a měl úplně světlé vlasy.

Nesl nahou ženskou.

Nahou ženskou měl přehozenou přes rameno jako pytel.

Nahá ženská se v měsíčním světle zdála strašně bílá.

Muž kráčel těsně podle skalky, na které seděli, pět stop pod nimi, víc ne. Když šel pod lampou, spatřila Josie, že ta ženská má vzadu na hlavě, tam, kde jí visely dlouhé blond vlasy, taky krev.

Pak muž přešel pod lampou a zmizel ve tmě a Josie už slyšela jen, jak mu pod nohama šustí listí.

"Viděls to?" zašeptala.

Jak byla rozčilená, spolkla to, nevyplivla.

"To bylo skvělé," řekl Eddie. "Kde ses to naučila?" Zřejmě zapomněl, že ji to naučil on.

"Viděls toho chlapa?" řekla Josie.

"Jakýho chlapa?" zeptal se Eddie.

"Toho chlapa s... tys ho neviděl?"

"Ne, měl jsem zavřený oči," řekl Eddie.

"Neblbni, vždyť měl přes rameno mrtvou holku!"

"Jo?" řekl Eddie.

"Tys ho opravdu neviděl?"

"Já jsem viděl hvězdy," řekl Eddie a zasmál se.

"Pojďme pryč," řekla, vyskočila, ořela si hřbetem ruky ústa, zapnula podprsenku, stáhla si svetr a pak zašeptala do tmy: "Jessiko?"

Než odešli z parku, přinutila ostatní, aby s ní šli po cestě k modrému buicku, který byl zaparkovaný za zahradnickým nákladákem. Podívala se na poznávací značku a několikrát si ji přečetla a opakovala nahlas, až si ji zapamatovala. To si pořád ještě myslela, že zajde na policii a řekne, co viděla. Jenže, jak si dodatečně uvědomila, bude jim taky muset říct, že byla v parku v jednu hodinu po půlnoci, že dělala něco, co nemá; to samo o sobě stačilo, i kdyby to byla nespoklka!

To se stalo před měsícem.

V televizi nebylo o mrtvé ženě v parku ani ř.

Třeba si to jen představovala.

Ne, nepředstavovala.

Ted' stála před policejní stanicí, dívala se na zelené koule s bílými číslicemi 87 a myslela na to, že ji táta zabije.

Ale ta dívka v parku byla zabitá dřív než ona.

Nadechla se a vyšla po schodech vedoucích do policejní stanice.

Carella dorazil do služebny čtyřicet minut potom, co mu Hawes zavolal. Oficiálně patřila vražda v parku jemu a Brownovi a Hawes jim oběma zavolal domů, hned jak se v úřadovně objevila Josie Searsová se svým vyprávěním. Bylo jí teprve čtrnáct a podle zákona nesmějí být mladiství vyslýcháni nebo dotazováni v blízkosti pachatelů. Hawes s ní mluvil v prázdné kanceláři poručíka Byrnesa. Tam ji Carella v Den díkůvzdání našel ve tři čtvrtě na čtyři a pět minut. Hawes vypadal proti kovově šedé obloze venku jako západ slunce. Stál u zamřížovaného okna v poručíkově rohové kanceláři, v rezavých vlasech svítil bílý pruh nad levým spánkem, rudá kravata visela na světle fialové košili s poníkem na levém hrudním svaly. Byl oblečený na schůzku s Anní Rowlesovou, kterou už asi nestihne. Doufal, že vypadne ve tři čtvrtě na čtyři, kdy nastupuje druhá směna. Genero vystřelil ze služebny jako raketa z mysu Canaveral a Hawes tu uvízl s čtrnáctiletou holkou, která prý v noci 24. října viděla v parku nějakého muže, jak nese přes rameno mrtvolu.

"Bereš to?" zeptal se Carelly.

"Beru."

"Nashle." řekl Hawes a zmizel.

Carella se podíval na mladičkou, tmavookou a tmavovlasou dívčinu, která seděla na židli proti poručíkovu psacímu stolu. "Já jsem detektiv Carella," řekl. "Detektiv Hawes mi v telefonu řekl, že jsi viděla, jak se minulý měsíc stalo něco v parku. Byla bys..."

"Totiž, já jsem neviděla, jak se to stalo," řekla Josie.

"Pokud jsem dobře rozuměl, tak jsi viděla nějakého pána, jak nese mrtvé tělo."

"Já si totiž myslím, že byla mrtvá," řekla Josie. Okusovala si kůžičku u nehtů na pravé ruce. Carella potlačil otcovské nutkání říci jí, ať toho nechá.

"Řekla bys mi, co jsi viděla?" zeptal se jí laskavě.

"Ten pán zaparkoval své auto na cestě..."

"Vidělas ho zaparkovat?"

"Ne, ale slyšela jsem, jak auto přijelo, a pak vypnul motor."

"Povídej dál."

"A pak přešel kolem nás po..."

Najednou se zarazila.

"Ano?"

"My jsme byli na ty skalce. Nad cestičkou," řekla Josie.

"Kdo?" řekl Carella. "Ty a kdo ještě?"

"Já a ten kluk."

"Chápu. V kolik hodin to bylo, Josie?"

"V jednu hodinu."

"V jednu hodinu ráno?"

"No... ano."

"Tak pokračuj."

"A ten pán šel kolem," řekla Josie a pokrčila rameny.

"Jak vypadal ten pán?"

"Byl velikej a blond."

"Neměl v uchu sluchadlo?"

"Nevím. Já žádný neviděla."

Ze všech detektivů v 87. pátrací skupině stáli tváří v tvář Hluchému jen Carella a Willis. Willis ho zahlédl jen letmo při přestřelce v krejčovském krámkě. Ale Carella si ho pamatoval z jejich prvního setkání.

Hluchý se otočil od hi-fi věže u stěny obývacího pokoje a Carella spatřil v jeho pravém uchu sluchadlo a v ruce brokovnici. A najednou bylo pozdě, brokovnice vystřelila. Carella uskočil. Slyšel hvízdání střel a jekot, s nímž prolétly omezeným prostorem místnosti, a když vystřelil na vysokého světlovlasého muže, který se už hnal přes místnost k oknu, ucítil, jak se mu zabodly do ramene jako tisíc rozžutých vos. Rameno mu rázem zmrtvělo. Snažil se zdvihnout ruku s revolverem, ale bleskově zjistil, že to nejde; stejně rychle přehodil pistoli do levé ruky a vystřelil v okamžiku, kdy Hluchý zdvihl brokovnici a rozmáchl se jí Carellovi nad hlavou. Má jednu hlaveň, pomyslel si Carella v okamžiku, než mu pažba dopadla ze strany na hlavu, jednu hlaveň, nemá čas ji znova nabit, a vtom už vybuchla vířivá žlutá bolest, no tak, prašť mě ještě jednou, slunce se otáčelo ve vesmíru, prašť...

"Promiň, že jdu pozdě," řekl Brown. Vešel do kanceláře a zavřel za sebou dveře.

"To je můj kolega, detektiv Brown," řekl Carella. "Artie, tohle je Josie Searsová. Právě mi vypráví, co viděla minulý měsíc v parku." Obrátil se k Josii. "Čtyřicetadvacátýho října to bylo, vid'?"

"Vlastně pětadvacátýho," řekla. "Byla už jedna ráno, víte."

"Správně," řekl Carella. "A ten veliký blondák, kterýho jsi právě popsala..."

"Měl sluchadlo?" zeptal se Brown hned.

"Já žádný neviděla," řekla Josie. Dívala se na Browna, připomínala si všechno, co říkal její táta o negrech, a byla by ráda věděla, jestli je to opravdovský detektiv. Nechtělo se jí vyprávět nějakému negrovi, co tam s Eddiem dělali, když viděla toho člověka, jak nese mrtvolu. Doufala, že se jí nezeptají, co tam s Eddiem dělali.

"Co dělal?" zeptal se Carella.

Na panický okamžik si myslela, že se ptá na Eddieho. Pak pochopila, že myslí muže, kterého viděla.

"Nesl přes rameno nějakou holku," řekla.

"Jaké barvy byla?" zeptal se Brown.

"Bílá," řekla Josie. Nebyla si jistá, že to není záludná otázka.

"Jakou barvu vlasů měla?" zeptal se Brown.

"Blond."

"Jak bys řekla, že byla stará?" zeptal se Carella.

"Nevím."

"Ale řeklas holku."

"No, to ano, myslím tím, že nevypadala jako paní, jestli se ptáte na tohle. Ne jako moje máma nebo tak."

"Jak stará je tvoje matka?" zeptal se Carella.

"Třicet osm let," řekla Josie.

Málem si vzdychl. "A ta žena byla mladší?"

"Byla."

"Uhádla bys, kolik jí asi bylo?"
"Řekla bych, že kolem dvaceti. Jen jsem ji zahlídla, když s ní šel pod lampou."
"Jak daleko byli od tebe? Ten pán a ta žena."
"Pět stop, tak něco."
"Ty jsi byla kde?" zeptal se Brown.
"Na tý skalce. Nad cestičkou."
"Cos tam dělala?" zeptal se Brown.
Už je to tady, řekla si Josie.
"Seděla s tím klukem," řekla.
"Jakým klukem?"
"S klukem, kterýho znám."
"Jak se jmenuje?"
"Eddie."
"Eddie jak?"
"Hogan."
"On taky viděl toho pána? Toho pána, co nes přes rameno tu ženu?"
"Ne, ne... on ji neviděl."
"Seděl tam přece s tebou?" Brown řekl.
"Ano, ale..."
"Oba pět stop od toho pána..."
"Měl zavřený oči," řekla Josie.
"Eddie měl zavřený oči?"
"Ano."
"On spal?"
Josie odvrátila pohled. Brown se podíval na Carellu. Carella téměř nepozorovaně přikývl.
"Tak toho pána, který nesl tu ženu, jsi viděla jen ty?"
"Ano."
"A říkáš, že se ti zdálo, že je mrtvá. Proč sis to myslela?"
"Měla vzadu na hlavě krev."
"Kde?"
"Tadyhle," řekla Josie, nadzdvihla si vlasy a ukázala na svůj týl.
"Tys tu krev viděla?"
"Ano."
"Vzadu na její hlavě?"
"Ano. Ona jí ta hlava visela dolů, víte. Nesl ji přehozenou přes rameno a hlava jí visela dolů. A vlasy jí taky visely a tak jsem viděla, že má vzadu na hlavě krev."
"A co bylo pak?"
"Nic, šel prostě dál. Chci říct, že jsem ho pak už neviděla."
"Kde že to bylo?" zeptal se Brown. "V které části parku?"
"Víte, kde je ta cesta, co tam stojí ty jejich nákladáky?" zeptala se Josie. "Blízko Macomberovy?"
"Víme."
"Tak hned kousek od ní. U toho vchodu. Byli jsme kousíček za tou cestou. Proto jsem slyšela to auto, když přijelo."
"Eddie ho taky slyšel?"
"Ten asi ne."
"Neslyšel auto, neviděl toho člověka."
"Ne."
"Ale nespál."
"Ne, byl vzhůru."
Panečku a jak vzhůru, pomyslela si a vzpomněla si na slanou chuť v puse.
"Takže vy jste byli blízko ty cesty u Macomberovy ulice?" řekl Carella.
"Ano."
"Asi deset bloků odsud na západ."
"Snad tak nějak."
"Když ten pán odešel zamířil směrem k nám, nebo na západ?"
"Já nevím, jak to myslíte."
"Odešel směrem k naší policejní stanici, nebo pryč od ní?"
"Ke stanici."
"Co jsi udělala potom?"
"Zavolala jsem na Jessiku."
"Kdo je Jessika?" zeptal se Brown.
"Moje kamarádka. Byla s tím druhým klukem."
"Na stejném místě?"
"Já nevím přesně, kde. Někde blízko."
"Jessika toho člověka viděla?"

"Neviděla."
"A její kluk?"
"Ne."
"Oukej, tak jsi křikla na Jessiku..."
"Ano, a šli jsme se podívat na ten aut'ák. Na ten, jak přijel tam, co stojí ty nákladáky."
"Vidělas ten vůz?" zeptal se Carella.
"Viděla. Byl modrej. Eddie povídal, že je to buick Century."
"Na poznávací značku ses náhodou nepodívala?"
"Podívala."
"Vzpomněla by sis..."
"WL - 7," řekla Josie, "8164."
Brown a Carella se na sebe překvapeně podívali.
"Je to určitě tohle číslo?" zeptal se Carella.
"Na beton."
"Ty sis ho napsala?" řekl Brown.
"Naučila jsem se ho nazpaměť," řekla Josie.
"Pašák holka," řekl Carella a usmál se.

Začínalo slabě sněžit.

Naomi stála pod lampou na druhé straně ulice, než byl starý dům, a už aspoň podesáté se rozhodovala, jestli má jít dovnitř nebo ne. Psychiatr, ke kterému chodila před třemi lety, by byl řekl, že se nalézá v konfliktním stavu. To bylo jedno z oblíbených slov doktora Hammersteina, konfliktní. Nemohla-li se rozhodnout mezi vanilkovou a čokoládovou zmrzlinou, byla konfliktní. Jednou proti jeho používání slova konfliktní protestovala a on řekl: "Výborně, děláme pokroky." Přesně tak to neřekl, dokonce ani neměl německý přízvuk. Naomi si přesto o něm vždycky myslela, že německý přízvuk má.

Dům na protější straně působil útulně a vyhřátě.

Jak by ne o Dnu děkování!

Důvodem, proč se Naomi nalézala v konfliktním stavu, bylo, že nechtěla dělat nepříjemnosti ženě toho mizery Stevea Carelly, ale přitom - má někdo právo provést člověku to, co proved on jí? A co by nepřipustila, kdyby věděla, že má ženu? A to jí zalhal. Policajt, nic menšího! Detektiv! Lhal jí, zneužil ji, dělal s ní odporný věci, a pak se jí dokonce ani neozve! Obvolala všechny Carelly v telefonním seznamu, až se střelila na S. L. a T. F. Carellovy. Kdo může, prosím vás, být T. F.? A je ten S. L. opravdu Steve Carella? V životě by nevlezla do postele s někým, kdo jí neřekne pravý jméno. Má ženu! V životě by nevlezla do postele se ženatým, ještě k tomu si ji narazil v baru! Ale co když přece? Isabella Wingová lezla do postele s ženatým. Ale o to teď nejde. Nejde o její chování, ale o to, že člověku, kterej přísahá, že bude chránit městský, státní a národní zákony, projde, když nezavolá někomu, kdo mu dovolil, aby s ním prováděl takový věci. On přece nesmí vytáhnout revolver z pouzdra, když k tomu nemá závažnej důvod, je to tak, že? A vůbec ho nesmí vytáhnout, aby s ním dělal to, co dělal s ní!

Představovala si, jak to říká doktoru Hammersteinovi.

Já? Fělní sajimavy. Víte vy, od co je der revolver symbol?

Copak asi dělá Hammerstein teď, myslela si, ten starej blázen.

Jsem v konfliktním stavu, řekla si a zamířila přes ulici k domu.

Sníh se lepil. Neměla sem chodit, taková dálka! Jestli začne sněžit doopravdy, bude s hromadnou dopravou konec.

Některý věci se ale udělat musí. V konfliktním stavu se naučila aspoň jedno: jakmile člověk něco podnikne, konfliktní stav zmizí. Radši ty než já, Steve, řekla si a zaklepala na dveře.

Otevřela ji malá tlustá ženská s modrými vlasy.

Tak tohle je jeho žena, pomyslela si Naomi. Není divu, že se seznamuje s holkama po barech.

"Prosím?" řekla ta ženská.

"Hledám Stevea Carellu," řekla Naomi.

"Bohužel není doma," řekla ta tlustá.

"Byl tady před hodinou a půl," řekla Naomi. "Byl tady a seděl s manželkou u kafe."

Ta tlustá si ji pozorně prohlédla.

"To vy jste ta osoba, co sem volala?" zeptala se.

"Jsem ta osoba, co volala," řekla Naomi. "Naomi Schneiderová. Vy jste jeho manželka?"

"Ne, já nejsem jeho..."

Náhle se za ní objevila jiná žena. Tmavé oči a vlasy jako havraní křídla, pěkná ňadra a nohy, na obličeji tázavý výraz. Bože, to je krasavice, pomyslela si Naomi. Proč jí ten mizera zahejba?

"Paní Careellová?" zeptala se.

Krásná žena přikývla.

"Já jsem Naomi Schneiderová. Ráda bych si s váma promluvila o vašem manželovi. Pustíte mě dovnitř?"

Ta druhá žena se jí upřeně dívala na ústa a Naomi najednou pochopila, že ji neslyší. Panebože, pomyslela si, co tady dělám? Ale žena ji už pohybem ruky zvala dovnitř.

Vešla.

Jen počkej, Steve, tenhle barák ti spadne na hlavu, o to se přičiním, říkala si a šla za tou krásnou ženou do obývacího pokoje.

Kolega z Motorových vozidel zavolal asi deset minut potom, co volali oni.
"Modrej buick Century," řekl. "Značka WL-781-64. Majitel MUDr. Harold Lasser, bytem Hall Avenue 127."
"127..." opakoval Carella a zapsal si to.
"Je u něj poznámka Pohřešuje se," řekl kolega z Motorových vozidel. "Třeba ho už dostal zpátky, já nevím. Radši si to ověřte."
"Díky," řekl Carella.

Teddy seděla bez hnutí a poslouchala, co jí Naomi vypráví o muži, s kterým se seznámila v baru asi před třemi týdny a o kterém tvrdila, že se jmenuje Steve Carella. Detektiv Carella a řekl jí, že není ženatý. Pak odešli do jejího bytu. Naomi vyličila dopodrobna, co všechno u ní v bytě dělali, neuhnula pohledem, ústa chrčila slova - slova, která zůstávala neslyšená. Strávili spolu celý víkend. Řekl jí, že si přeje, aby šla v pondělí ráno do práce a neměla na sobě pod šaty nic...

Teddy zdvihla ruku. Ne přesně jako dopravní strážník, ale se stejným výsledkem. Vstala, přešla přes pokoj k psacímu stolu se stahovací roletou, který stál vedle luxusní vysoké lampy, vytáhla z něho blok a tužku a vrátila se k Naomi.

Na blok napsala: Jste si jistá, že se jmenoval Stephen Luis Carella?

"Takhle to neřek," odpověděla Naomi. "Řek jen Steve Carella."

Prozradil, kde pracuje? napsala Teddy.

Naomi zase spustila.

Teddy se jí dívala na rty.

Ten člověk - pořád mu říkala váš manžel - jí řekl, že pracuje na předměstí v 87. policejním revíru naproti Groverovu parku. Řekl jí, že se právě zabývá vraždou, kterou objevili 25. října. Mrtvá žena v parku, asi tvého věku, řekl.

"Mně je pětadvacet," řekla Naomi a zatvářila se vyzývavě.

Řekl jí, že tu ženu někdo zastřelil ranou do hlavy zezadu. Úplně nahá byla, jak ji pánbu stvořil. Moc stop nemáme, řekl, ale pracuje se na tom.

Jak může tohle všechno vědět, divila se Teddy.

Na blok napsala: Kdy to bylo?

"Čtvrtého listopadu," řekla Naomi. "V pátek večer. Odešel v pondělí ráno, sedmého. Když jsem odešla do práce - chce na vás váš manžel, abyste běhala po městě a neměla nic pod šatama? Přivazuje vás k posteli a vráží vám tu zatracenou bou..."

Teddy opět zdvihla ruku jako dopravní strážník. Vstala, opět šla k psacímu stolu a vzala svůj diář. V pátek 4. listopadu byli na večeri s Bertem Klingem a jeho přítelkyní Eileen. Probírali plastickou operaci, o které Eileen uvažovala. Eileen špatně snášela, když se mluvilo o jizvě, kterou jí udělal na tváři ten chlap, co ji znásilnil. V sobotu 5. listopadu vzali ona a Carella děti do města na vystoupení kouzelníka. V neděli 6. listopadu byli na návštěvě u Carellových rodičů. Vrátila se k Naomi, napsala Prosím, počkejte, a pak šla pro Fanny.

Kolega v Krádežích aut řekl: "Ten vůz se ještě pohřešuje, Carello."

"Kdy ho ukradli?" zeptal se Carella.

"Zapsaný to máme 23. října."

"Z kterého místa?"

"Stál před doktorovou ordinací. Hall Avenue 127."

"V kolik hodin?"

"V šest večer. Totiž, v šest doktor zjistil, že auto je pryč. Nejdřív si myslel, že jsme ho odtáhli my, protože zaparkoval mimo povolenou zónu. Zavolal na dopravku a tam mu řekli, že je ani nenapadlo něco odtahovat a že především neměl parkovat tam, kde se nemá. Řekl jim, že je doktor, žádný hej nebo počkej. Řekli mu, ať zavolá nás a on to udělal. V žádném případě není auto zpátky."

"Děkuju," řekl Carella.

"Paní Carellová si přeje, abych vám tlumočila, co říká," prohlásila Fanny. Podívala se přísně na Naomi, ruce zkřížené na mohutném poprsí.

"Klidně," řekla Naomi a zatvářila se stejně přísně.

Teddy už zase gestikulovala.

Fanny sledovala pohyb jejích prstů a řekla: "Ten muž, s kterým jste se seznámila, není můj manžel."

"Váš manžel?" zeptala se Naomi a bylo vidět, že nechápe.

"Manžel paní Carellové," řekla Fanny. "Tlumočím přesně to, co ukazuje."

Teddyiny prsty se opět pohybovaly.

"O víkendu, o němž mluvíte, jsme byli s manželem spolu," řekla Fanny.

"Snažíte se ho krýt," obrátila se Naomi rovnou k Teddy.

Teddyiny prsty se pohybovaly.

"Jak vypadal ten muž?" zeptala se Fanny.

"Velkej a blond..."

S očima upřenými na Teddyiny prsty Fanny řekla: "Můj manžel je tmavovlasý."

"Jaký má oči?" zeptala se Naomi.

"Hnědý," řekla Fanny dřív, než Teddy stačila odpovědět.

Naomi zamrkala. Najednou si uvědomila, že si nepamatuje, jaké měl ten její Carella oči. Bože, jaký jen měl oči? Byla v koncích. "Má sluchadlo?" zeptala se.

Tentokrát zamžikala Teddy.

"Ne, nic takovýho nenosí," řekla Fanny, i když Teddy nic nenaznačila. "Jste na špatný adrese. A teď bych vám navrhla, abyste zmizela, než..."

Teddyiny prsty už zase mluvily. Fanny jí sotva stačila.

"Ten člověk, s kterým jste se seznámila, je zločinec," tlumočila Fanny. "Můj muž s vámi bude chtít mluvit. Počkáte tu na něj, budete tak hodná? Hned mu zavoláme."

Naomi kývla.

Najednou si připadala jako ve špionážním románu.

Carella se vrátil domů teprve v šest večer.

Naomi Schneiderová na něj dosud čekala. Fanny jí přinesla čaj a tak seděla v obývacím pokoji, nohy křížem, a s pomocí Fanny si povídala s Teddy. Obě se chovaly jako studentky, které kdysi sdílely pokoj na koleji. Teddyiny ruce se rychle pohybovaly, oči se jí leskly, obličej měla oživený.

Naomi padl Carella hned do oka a začala přemýšlet, jestli je záletník. Byla ráda, když se Teddy omluvila, že se musí jít podívat za dětmi. Dvojčata, vysvětlila rukama a Carella to přetlumočil. Kluk a holčička, Mark a April. Deset let. Naomi poslouchala se zájmem a myslela si, že takový fešák jako Carella, který má na krku handicapovanou ženu a dvě děti, si určitě semtam odskočí. Čekala, až odejde i Fanny, a s povděkem přijala, když se to stalo. Velice ráda vyličí pravému Carellovi všechno, co s ní dělal falešný Carella. Byla žádostivá, jak se bude tvářit, až to uslyší.

Pravý Steve Carella nechtěl vědět, co s ní dělal falešný Steve Carella.

Místo toho ji začal vyslýchat jako opravdový detektiv.

On tedy detektiv byl, ale stejně!

"Přesně mi popište, jak vypadal," řekl.

"Velkej a..."

"Jak velký?"

"Tak sto osmdesát pět. možná trochu víc."

"Váha?"

"Kolem osmdesáti."

"Barva očí?"

"Já si to fakticky nepamatuju. Ale dělal strašný věci s..."

"Nějaké jizvy nebo tetování?"

"Žádný jsem neviděla," řekla Naomi. "Nikde na celém těle." Sklopila oči jako nevinná panna, měla to odkoukané z časopisů.

"Řekl, kde bydlí?"

"Ne."

"Co měl na sobě?"

"Nic."

"Nic?"

"Ach, já myslela, když se mnou dělal všechny ty..."

"Když jste se s ním seznámila."

"Šedivěj oblek," řekla. "Látka s uzlíčkama. Krémovou košili, tmavomodrou kravatu. Černý boty. Zlatý hodinky, čistě zlatý, ne kov a zlato. Revolver v ramenním pouzdru. Právě s ním mě..."

"Jaký revolver?"

"Kolt Speciál, osmatřicítka, nosí ho detektivové."

"Vy se vyznáte ve zbraních?"

"Takhle mi to řek. Zrovna předtím, než mi..."

"A setkala jste se s ním kde?"

"V baru, blízko, co pracuju. Jsem zaměstnaná u CBS. V pondělí ráno, když jsem šla do práce, mě přinutil..."

"Jak se jmenuje ten bar?"

"Na Růžku."

"Kde je?"

"Na rohu Detavonerovy a Ashový."

"Chodíte tam často?"

"Jen tak občas. Zejtra po práci se tam asi zastavím." Povytáhla jedno obočí. "Měl byste si to ověřit," řekla.

"Viděla jste ho v tom baru už někdy předtím?"

"Nikdy."

"Určitě?"

"Byla bych si ho všimla. Je ohromnej fešák."

"Měla jste dojem, že se v okolí vyzná?"

"No, víte, my jsme zrovna o tomhle nemluvili. Většinou jsme mluvili o tom, že mi dává šedesát vteřin, abych dopila sklenici, chápete, protože on tak strašně spěchal, aby..."

"Měla jste dojem, že to tam zná dobře?"

"Měla jsem dojem, že se vyzná, to jo."

"V té čtvrti?"

"Spíš ve městě. Měla jsem pocit, že město zná. Když jsme pak jeli ke mně, věděl přesně, jak se tam jede."

"Jeli jste jeho vozem?"

"Ano."

"Jaký měl vůz?"

"Jaguar."

"Řídil jaguára?"

"Ano."

"Nepřekvapilo vás to? Detektiv, který jezdí v jaguáru?"

"Když já žádný detektiv neznám," řekla. "Vy jste teprve můj druhý detektiv. Vlastně první, když on žádné detektiv není."

"Jaký ročník to byl?"

"Kdo?"

"Ten jaguar."

"Aha. To nevím."

"Barva?"

"Sedej. Sedan, čtyři dveře. Sedej a červený sedadla."

"Číslo jste si asi nevšimla?"

"Ne. Bohužel ne. Nevšimla. Byla jsem trochu rozčilená, víte. Je to vzrušující chlap. Samozřejmě že potom, když se mnou začal dělat všechny ty..."

"Říkáte, že věděl, jak se k vám jede? Z baru na Detavonerově k vašemu bytu?"

"Věděl. A přesně."

"Kde bydlíte, slečno Schneiderová?"

"V bloku mezi Colbyovou a Radnerovou. Blízko toho kulatého náměstíčka. Kdybyste chtěl ke mně později zajít, já bych vám ukázala..."

"Chtěla jste po něm, aby se nějak legitimoval? Odznakem? Průkazem totožnosti?"

"Když se svlíkal, tak jsem řekla, ať mi ukáže odznak. Ale to jsem si jen tak dělala legraci, víte. V životě mě nenapadlo, že by nebyl opravdový detektiv."

"Ukázal vám ten odznak?"

"No, on to řekl takhle: Tohle je můj odznak, holčičko, a ukázal mi... no, chápete."

"Vy jste ho prostě brala jako detektiva?"

"No... jo, já jsem se totiž nikdy předtím s detektivem nesetkala. Myslím jako společensky. Vy se samozřejmě setkáváte se spoustou hezkejších děvčat, ale já jsem neměla nikdy příležitost."

"Řekl něco o tom, že se do baru Na Růžku vrátí?"

"Ne, to ne, jen že mě zavolá."

"Ale nezavolal."

"Ne. Já jsem vlastně ráda, že nezavolal. Teď, když vím, že není pravej detektiv. Ale zas bych nepoznala vás, víte."

"Slečno Schneiderová," řekl Carella, "jestli vás zavolá, musíte se se mnou spojit. Okamžitě. Tady je moje vizitka," řekl a sáhl do náprsní tašky. "Napišu vám taky telefon domů, abyste ho měla..."

"Já už vaše číslo domů mám," řekla, když začal psát.

"Takhle ho budete mít při ruce," řekl a podal jí vizitku.

"Pochybuju, že zavolá," řekla. "Je to už tři týdny."

"Pro případ, že by přece jen zavolal."

Najednou na něm byla vidět únava. Sotva se ovládla, aby nenatáhla ruku, nedotkla se jeho vlasů, nepřihladila je a neutěšila ho. Určitě by se v posteli choval jinak než ten nepravý Steve Carella! Najednou ji napadlo, jaké by to asi bylo v posteli s oběma najednou.

"Jak se dostanete domů?" zeptal se.

Konec výsledku, řekla si.

Anebo je to první krok?

"Metrem," řekla a usmála se na něho. "Leda že by mě někdo odvez domů."

"Zavolám na místní policejní stanici," řekl. "Třeba seženu vůz, který by vás vzal do města."

"To ne," řekla.

"Je Den děkování, třeba nemají moc práce."

Vstal a šel k telefonu.

"Slečno Schneiderová," řekl, když vytáčet číslo. "Jsem vám opravdu moc vděčný za informace, které jste mi poskytla." Řečičky, myslela si. Proč teda, noumo jeden, se mnou nejedeš domů?

Ten večer ve čtvrt na devět přišel na policejní stanici člověk v ošumělém kabátě a v něčem, co bylo kdysi klobouk. Seržantovi, který měl službu v úřadovně, podal obálku. Seržant se na ni podíval, viděl, že je adresovaná detektivu Stephenu Luisi Carellovi a okamžitě řekl: "Kde jste k tomu přišel?" Hluchý tu byl slavný. V celém 87. policejním revíru se nenašel policajt, který by neznal obrázky připíchnuté nahoře na informační tabuli.

"Co jako?" řekl ten člověk.

"Kde jste to vzal?"

"Na ulici mi to dal jeden muskej."

"Jakej mužskej?"
"Muskej na ulici. Blondák. V uchu měl aparát."
"Cože?" řekl seržant.
"Vy ste taky hluchej?" zeptal se ten člověk.
"Jak se jmenujete?" zeptal se seržant.
"Pete MacArthur. A vy?"
"Pozor na ústa," řekl seržant.
"Co má bejt?" řekl MacArthur. "Muskej mi dá pět doláčů, chce, abych to odevzdal místo něj, to je řákej zločin?"
"Sedněte si tadyhle na tu lavici," řekl seržant.
"Proč?"
"Sedněte si a sed'te, dokud neřeknu, že můžete jít."
Vzal telefon a zavolal služebnu. Sluchátko zdvihl detektiv jménem Santoro.
"Máme tu další," řekl seržant.
"Dneska nechodí pošta," řekl Santoro.
"Tenhle někdo přines." "Kdo?"
"Jmenuje se Pete MacArthur."
"Zadrž ho."

Santoro mluvil s MacArthurem, až z toho byli oba tumpachoví. MacArthur opakoval pořád totéž. Velkej blondák s aparátem v uchu mu dal obálku a nabídl mu pět doláčů, když ji tady odevzdá. Předtím ho nikdáž neviděl. Vzal ty prachy, myslel, že v tak hubený obálce nemůže bejt bomba, a taky protože mu bylo zima a sněžilo a tak si myslel, že by někde mohli mít otevřino, i dyž je ten svátek, a prodal mu flašku vína. Podle Santora mluvil MacArthur pravdu. Jen neobyčejně zabeďněný komplic by šel rovnou na policii. Zapsal si jeho adresu - byla to lavička v Groverově parku -, řekl mu, ať se kouká do ničeho nezaplíst a propustil ho. Carellova pošta patřila v těchto dnech všem. Santoro odnesl obálku nahoru do služebny a otevřel ji. Podíval se na to, co bylo uvnitř, pokrčil rameny a připíchl to na vývěsní tabuli.

8

Carella byl od té doby, co nastoupil u policie, postřelen dvakrát a jednou to udělal Hluchý. Nepřál si, aby se to ještě někdy opakovalo. Bolelo to a bylo to trapné. Existovalo však něco dokonce ještě trapnějšího než se dát postřelit, a i tím byl vinen Hluchý.

Tenkrát dávno, když Hluchý plánoval vyloupení banky a čestně a pravdivě na to připravil sedmaosmdesátku dlouho dopředu, přepadli dva darebáci Carellu a Teddy, když se vraceli z kina. Teddy ukradli kabelku a náramkové hodinky a Carellovi rovněž hodinky, náprsní tašku se všemi důležitými průkazy a - hanba hanbouci přiznat se k tomu - služební revolver.

Revolver, který Hluchý ukázal Naomi Schneiderové, byl služební kolt Speciál, pravděpodobně týž, který vyfotografoval a oxeroxoval a pak nalepil na papír a dal do obálky. Revolver, který teď Carella už nějakou dobu nosil, byl taky služební kolt Speciál. Je třeba říct, že tuhle zbraň si zvolila většina detektivů z jeho pátrací skupiny.

Na informační tabuli, trochu vlevo od obrázku jedenácti revolverů, byl připíchnutý obrázek šesti policejních odznaků. Carellův odznak a jeho průkaz totožnosti byly použity při vyloupení banky den potom, co mu byly ukradeny. Muž, který prohlašoval, že je Steve Carella, měl revolver, který vzal Carellovi den předtím.

Byla snad nějaká spojitost mezi tou někdejší krádeží revolveru a odznaku a nynějšími obálkami s obrázky revolverů a odznaků?

Měli teď všehovšudy sedm sdělení a všechna je zveřejnili na informační tabuli podle čísel:

Dva obušky

Troje pouta

Čtyři služební čepice

Pět vysílaček

Šest policejních odznaků

Osm černých koní

Jedenáct služebních koltů Speciál

Jedno věděl Carella o Hluchém jistě: že pracuje pokaždé s jiným gangem vybraných lidí, podobně jako jazzový sólista se na svém turné po různých městech obklopuje novými spoluúčinkujícími. V minulosti žádný z dopadených členů gangu neznal pravou totožnost svého šéfa. Jedněm se představil jako L. Sordo, druhým jako Mort Orecchio a - v posledním případě - prostě jako Taubman. Ve španělštině znamená "el sordo" hluchý. "Mort orecchio" volně přeloženo znamená mrtvé ucho. A v němčině "der taube Mann" znamená hluchý člověk. Jestli ovšem je skutečně hluchý. Sluchadlo může být jen atrapa, i když on vždycky pečlivě hlásí, že špatně slyší. Ale ať už je co chce a kdo chce, trestné činy, které si vymýšlí, jsou vždycky velkorysé a jde při nich o velké peníze.

Jenže Hluchému nestačilo zločiny vymýšlet a provádět. Klíčovým prvkem jeho modu operandi - M. O., jak říkali policisti způsobu práce - bylo oznamovat policii předem, co hodlá udělat. Carella se nejdřív domníval, že je to důkaz

jeho nebetyčné samolibosti, ale po čase zjistil, že Hluchý využívá policie jako jakéhosi gangu, většího než původní jádro, ale stejně nezbytného k úspěšnému provedení akce. To, že se jeho předešlé tři pokusy zhatily, způsobila čistě náhoda. Byl mazanější než policie, využíval jí a dával jí to vědět.

Vědomí, že jsou využíváni, ale nevědí jak, že jim Hluchý naznačuje o tom, co se chytá spáchat, spoustu věcí, ale nikdy ne dost, zavinilo, že se policie obvykle chovala jako nemehla a jejich chování jen utvrzovalo Hluchého v předpokladu, že je mimořádně neschopná. A vzhledem k této očividné neschopnosti se Hluchý choval čím dál tím vyzývavěji, čím dál tím odvážněji. A čím víc si troufal, tím víc klopýtali oni o vlastní ploché nohy. A přesto hrál poctivou hru.

Carella se raději vyhýbal pomýšlení, co by se eventuálně stalo, kdyby se rozhodl poctivou hru nehrát.

Co když těch sedm listů papíru vyvěšených na tabuli nemá vůbec nic společného se zločinem, který právě plánuje? Co když žádný sám o sobě nesouvisí s těmi ostatními. Krátce řečeno, co když Hluchý tentokrát švindluje?

Teď už nemohlo být pochyb - byly-li kdy nějaké -, že člověk, který odložil mrtvé tělo Elizabeth Turnerové v protějším parku, je Hluchý. Josie Searsová neviděla v uchu toho člověka sluchadlo, ale popsala ho jako vysokého blondáka.

Vzhledem k ostatním okolnostem to stačilo. Ne na sto procent, ale skoro.

Jasně bylo i to, že někdo podobného vzezření a nepopíratelně se sluchadlem v uchu namluvil Naomi Schneiderové, že je detektiv Steve Carella z 87. pátrací skupiny.

Tu noc, kdy si ho všimla Josie, řídil Hluchý ukradený buick Century modré barvy, a když vezl domů Naomi, tak šedivý sedan značky Jaguar. Carella tušil, že jaguár je ukradený, ještě než zavolal do Krádeží vozidel.

Zatelefonoval tam a dověděl se, že od začátku listopadu bylo v celém městě ukradeno dvanáct vozů značky Jaguar - zloději měli zřejmě jaguáry v oblíbě. Čtyři byly sedany, jeden z nich šedivý. Ještě ho nenašli. Carella měl tedy číslo vozu, v němž snad Hluchý jezdí dosud. Pokud ovšem číslo nevyměnil. A pokud neodstavil vůz na prázdnou parcelu někde v sousedním státě.

Hluchý byl prostě zločinec.

Ale co má za lubem teď?

Co znamenají ty zatracené obrázky, který jim pořád posílá? Znamenají něco čísla sama o sobě? Nač všechna ta policejní výstroj, a nádavkem ještě osm černých koní?

No tak, říkal si v duchu Carella, hraj férově! Dej nám šanci, buď tak laskav!

Šance - dá-li se to tak při pohledu zpátky nazvat - se dostavila 3. prosince, byla to sobota. Dostavila se v podobě telefonického rozhovoru. V 15.20 se ozvala Naomi Schneiderová.

"Nevolal jste mě zrovna teď?" zeptala se Carelly.

"Nevolal," řekl. A hned dodal: "Ozval se vám?"

"Snad. Právě mě zavolal někdo, kdo se ohlásil jako Steve Carella," řekla.

"Znělo to jako on?"

"Myslím, že jo. Já ho ještě v telefonu neslyšela."

"Co chtěl?"

"Že mě chce zase vidět."

"Řekl kdy?"

"Dneska."

"Kde? Přijde k vám?"

"My jsme vlastně nic nedomluvili. Myslela jsem si, že vás nejdřív zavolám."

"Na čem jste se dohodli?"

"Řekla jsem, že mu brnknu."

"Dal vám číslo?"

"Dal."

"Jaké?"

Naomi mu řekla číslo.

"Zůstaňte, kde jste," řekl Carella. "Jestli zavolá znova, řekněte mu, že si to ještě rozmyslíte. Řekněte mu, že jste uražená, když o sobě nedal tak dlouho vědět."

"To on už ví," řekla.

"Vy jste mu...?"

"Já jsem byla doopravdy uražená," řekla Naomi.

"Naomi," řekl Carella, "ten člověk je strašně nebezpečný zločinec. Nehrajte si s ním, slyšíte? Jestli zavolá znova, řekněte mu, že si to pořád ještě rozmyšlíte, a hned mi zavolejte. Sem. Kdybych tu nebyl, nechte mi vzkaz u některého detektiva. Kteréhokoli. Rozuměla jste tomu?"

"Bodejť by ne, nejsem malá," řekla Naomi.

"Zavolám znova," řekl a zavěsil. Podíval se do svého seznamu a vytočil číslo na policejní ředitelství, představil se úředníkovi, který vzal telefon, a řekl mu, že potřebuje adresu k určitému telefonnímu číslu. Byla to nová horká linka a dalo ji zřídit policejní ředitelství, protože policisté z celého města měli potíže, když potřebovali informace od telefonní společnosti; její zásadou bylo neprozrazovat adresy svých klientů, i když jim detektivové řekli, že jde o vraždu. Carella měl někdy pocit, že telefonní společnost řídí buď mafie, nebo KGB. Úředník se vrátil k telefonu za tři minuty.

"Je to číslo telefonní budky," řekl.

"Na ulici nebo kde?"

"V seznamu je pod něčím, co se jmenuje Na Růžku a je to na rohu Detavonerovy a Ashový."

"Děkuju," řekl Carella a zavěsil. "Artie!" zařval. "Hoď sebou!"

Když na dveře Naomina bytu někdo zaklepal, pomyslela si, že to je Carella. Řekl jí přece, že se ozve, ne? Šla otevřít.
"Kdo je?" zeptala se.
"Já," řekl hlas. "Steve."
Neznělo to jako pravý Carella, znělo to jako nepravý Carella. A ten pravý jí řekl, že nepravý Carella je velice nebezpečný. Jako by to nevěděla!
"Moment," řekla, odemkla dveře a sňala bezpečnostní řetěz.
Stál tam.
Vysoký, blond, fešák, hlavu ke straně, usměvavý.
"Ahoj," řekl.
"Dlouho ses neozval," řekla. Podlomila se jí kolena. Bylo jí mdlo už při pohledu na něj.
"Můžu dovnitř?"
"Samo," řekla a pustila ho do bytu.

Bar Na Růžku byl v půl čtvrté tu sobotu odpoledne - díky fotbalovému zápasu v televizi nad výčepním pultem - ještě nacpanější než obvykle v tuto hodinu ve všední den. Carella a Brown se okamžitě rozhlédli, jestli je v místnosti někdo, kdo by se aspoň z dálky podobal Hluchému. U výčepu seděl jediný blondák a ten byl malý a tlustý. Šli rovnou na pánskou toaletu. Prázdná. Zaťukali na dveře dámské toalety. Když nikdo neodpovídal, otevřeli dveře a přesvědčili se, že i tam je prázdné. Vrátili se do baru. Carella ukázal majiteli odznak. Majitel přikývl.
"Vysoký blondák," řekl Carella. "Asi před čtyřiceti minutami měl telefonovat z budky."
"Co je s ním?" zeptal se majitel.
"Viděl jste ho?"
"Viděl. Chlap se sluchadlem?"
"Ano."
"Viděl jsem ho."
"Byl tady už někdy předtím, že?"
"Asi tak dvakrát."
"Věděl byste, jak se jmenuje?"
"Myslím, že Dennis, ale určitě to nevím."
"Dennis jak?"
"Nevím. Byl tu jednou večer s někým a ten mu říkal Dennisi."
"Tady je jen tahle jedna místnost?" zeptal se Brown.
"Jen ta jedna."
"Žádný vedlejší kumbály nebo něco?"
"Jen tohlenc."
"Další toalety? Kromě těch tamhle?"
"To je všechno," řekl majitel. "Jestli ho hledáte, tak už odešel."
"Věděl byste, kam?"
"Ani tuchu."
"Odešel hned potom, co telefonoval?"
"Ne. Seděl ještě asi deset minut, než dopil."
"Co pil?" zeptal se Carella.
"Jim Beam a vodu."
Carella se podíval na Browna. Brown pokrčil rameny. Carella šel do telefonní budky a vytočil číslo Naomi Schneiderové.
"Nech to zvonit," řekl Hluchý.

Byla nahá. Leželi na její posteli. Byla by to nechala zvonit, i kdyby volali hasiči, že dům je v plamenech. Telefon nepřestával zvonit. Ležela pod ním roztažená, oči zavřené a slyšela zvonění odněkud z dálky jako vzdálený zvuk přehlušovaný bušením jejího srdce, zbesilostí její krve. Telefon konečně přestal.

Zčistajasna přestal on také.
"Hej," řekla, "ne..."
"Chci si pohovořit," řekl.
"Vrať ho zpátky," řekla.
"Až potom."
"No tak," řekla.
"Ne."
"Prosím, miláčku, já jsem už skoro hotová," řekla. "Dej ho zpátky, prosím!"
Slezl z postele. Dívala se, jak jde k prádelníku, dívala se, jak vytřásá z balíčku na prádelníku cigaretu. Cvakl zlatým zapalovačem, vyfoukl obláček kouře. Všechno na něm bylo zlaté. Zlaté hodinky, zlatý zapalovač, zlaté vlasy, veliký a nádherný zlatý...
"Musíme si o něčem promluvit," řekl. "O něčem, co bych byl rád, kdybys pro mě udělala."
"Pojď sem. Ukážu ti, co pro tebe můžu udělat."
"Až potom," řekl a usmál se.

Seděli v neoznačeném sedanu a jeli zpátky na stanici. Topení nefungovalo jako obvykle. Okna byla zamrzlá. Brown otíral přední sklo rukou v rukavici, snažil se odstranit led.

"Řekl jsem jí, ať zůstane doma," řekl Carella. "Výslovně jsem jí..."

"Nemusí poslechnout," řekl Brown. "Nejsme její páni."

"Kdo je tvůj pán?" řekl Hluchý.

"Ty."

"Řekni to."

"Jsi můj pán."

"Ještě jednou."

"Jsi můj pán."

"A uděláš všechno, co po tobě budu chtít?"

"Všechno."

"Nemyslíš, že bychom se tam měli zastavit?" zeptal se Brown. "Máme to na zpáteční cestě."

"Proč?" zeptal se Carella.

"Třeba si odskočila pro noviny nebo tak něco."

"Zastav tamhle u té budky," řekl Carella. "Zkusím zavolat ještě jednou."

Telefon opět zazvonil.

"Ty máš ale napilno," řekl Hluchý.

"Mám to vzít?"

"Ne."

Telefon zvonil dál.

Carella vyšel z budky a vracel se k vozu. Brown mlátil pěstí do topení.

"Dovola se?" zeptal se.

"Nedovola."

"Tak co chceš dělat?"

"Mrknem se tam."

"Potřebuju tě na Štědrý den," řekl Hluchý.

"Já tě potřebuju teď," řekla Naomi.

"Chci, abys byla na Štědrý den moc hodná holčička."

"Slibuju, že budu moc hodná holčička," řekla a složila ruce do klína jako školačka. "Ale ty mi dlužíš omluvu, víš."

"Nedlužím ti nic," řekl tvrdě.

"Přece za to, že jsi mě celou tu dobu neza..."

"Nic," opakoval. "Ne abys na to někdy zapomněla."

Podívala se na něj. Přikývla. Udělá všechno, co po ní bude chtít, do smrti bude čekat na jeho zavolání, nikdy ho nepožádá o vysvětlení nebo omluvu. Za celý svůj život nepoznala někoho jako on. Málem řekla nahlas: "Sázím se, že máš po celém světě holky, který udělají všechno, co na nich chceš," ale včas se zarazila. Nepřála si, aby ji nechal. Nepřála si, aby opět zmizel z jejího života.

"Chci, aby ses kvůli mně přestrojila," řekl. "Na Štědrý den."

"Za hodnou hojčictu?" zeptala se. "S krátkou sukýnkou? A podkolenkama? A střevíčkama na knoflíček? A v bílých bavlněných kalhotkách?"

"Ne."

"Dobře, tak za něco jinýho," řekla. "Jak chceš."

"Vezmeš si uniformu Armády spásy," řekl.

"Oukej, jak chceš."

To bude legrace, myslela si. Uniforma Armády spásy! Nic pod ní. Pěkný vzrůšo. Panenka v bubínkem a vykasanou sukýnkou na holý prdelce.

"Kde vemu uniformu Armády spásy?" zeptala se.

"Opatřím ti ji. To je moje starost."

"To se ví," řekla. "Mou velikost znáš?"

"Řekneš mi ji, než odejdu."

"Než odejdeš?" polekala se. "Já tě zabiju, jestli odejdeš a ne..."

"Neodcházím. Ne, dokud si o tom pořádně nepromluvíme."

"A ne, dokud mi..."

"Buď zticha!" řekl.

Přikývla. Musí s ním zacházet moc opatrně. Nechce ho zase ztratit, už nikdy.

"Kde mám tu uniformu nosit?" řekla. "Přijdeš sem?"

"Ne."

"Tak kde? U tebe?"

"Nahoře ve městě," řekl. "Blízko policejní stanice."
"Ale," řekla a podívala se na něj. "Tam bydlíš? Blízko policejní stanice?"
"Ne, tam nebydlím. Tam budeš ty v té uniformě. Tam na ulici. Několik bloků od místa, kde pracuju."
"My to budeme dělat na ulici?" zeptala se s úsměvem.
"Ty máš ale špinavé myšlenky," řekl a políbil ji. Cítila ten polibek až ve špičkách u nohou. "Máme tam dohled," řekl.
"Policejní záležitost. Oba budeme v uniformě Armády spásy."
"Ach tak, ty budeš taky v uniformě?"
"Ano."
"Vypadá to na bezva legraci," řekla. "Ale o co ti jde doopravdy?"
"O tohle mi jde."
"Dohled, říkáš?"
"Ano, policejní dohled."
"I když nejsi policajt?"
"Jak to myslíš?"
"Já přece vím, že nejsi policajt."
"Že nejsem?"
"Vím, že nejsi Steve Carella."
Upíral na ni oči.
"A jakpak to víš?" zeptal se.
"Protože znám pravýho Stevea Carellu," řekla.
Nespouštěl z ní oči.
"Znám," řekla a kývala hlavou. "Zavolala jsem na policejní stanici," řekla. "Zavolala jsem na 87. revír."
"Proč jsi to udělala?"
"Protožeš mi řekl, že tam pracuješ."
"Ty jsi mluvila s někým, kdo se jmenuje Carella?"
"Steve Carella, no. Dokonce jsem se s ním setkala. Až potom."
"Ty ses s ním setkala?" řekl.
"Setkala."
"A?"
"Řek mi, že nejsi on. Jako kdybych to nevěděla. Jen jsem na něj koukla a už mi bylo jasné, že není..."
"Co ti ještě řekl?"
"Že jsi strašně nebezpečnej," řekla Naomi a zahihňala se.
"To jsem," řekl.
"To vím já nejlíp," řekla a zase se zahihňala.
"A cos mu řekla ty?"
"Nic... jak jsme se seznámili... a co jsme dělali... a tak."
"Řeklas mu, kde jsme se seznámili?"
"To se ví. Na Růžku."
Dlouho mlčel.
"Co ještě jsi mu řekla?" zeptal se konečně.

Když chce statistik zjistit, kolik policistů je ve službě v různých částech města, udělá nejlíp, když zavolá rádiem 10-13. Okamžitě se ozvou policisti, kteří jsou nablízku. Někdy se ozvou dokonce i policajti z ostatních revírů. V rádiovém kódu znamená totiž 10-13 "Přijďte na pomoc policistovi" a má to přednost před vším ostatním. Carellovi a Brownovi chyběl k Naominu bytu jen jeden blok domů, když se z vysílačky na sedadle mezi nimi ozvalo 10-13. Ani jednoho, ani druhého nenapadlo zaváhat nebo o tom diskutovat. Policista v nesnázích byl o deset bloků od nich, v opačném směru, než jeli. Ale Brown okamžitě ostře otočil vůz a Carella spustil sirénu.

Jakmile Hluchý zaslechl sirénu, posadil se zpřímá. Jako zvíře větřící nebezpečí, napadlo Naomi. Bože, ten je krásnej! Ale siréna se vzdalovala od její ulice a když zmizela v dálce, Hluchému jako by se ulevilo.

"Co ještě jsi mu řekla?" opakoval.
"No... už nic," odpověděla.
"Určitě?"
"No... řekla jsem mu, jak vypadáš a cos měl na sobě... on se mě vyptával, víš."
"Ovšem, to určitě. Jak reagoval na všechny ty informace?"
"Řekla bych, že ho zajímaly."
"To docela jistě."
"Řek mi, abych s ním byla ve styku."
"A jsi s ním ve styku?"
"Já..."
"Ano nebo ne?"
"Podívej, nemyslíš, že bys mi měl říct, kdo doopravdy jsi?" řekla.
"Chci vědět, jestli ty a Steve Carella jste ve styku."
"Řek, že jsi nebezpečnej zločinec, tak to řek. Jsi zločinec?"

"Ano," řekl. "Pověz mi, zůstali jste ve styku?"
"Jakej druh zločince jsi?"
"Prvotřídni."
"Já myslím... lupič... nebo zloděj... nebo..." Vytáhla obočí, jak se to naučila v těch svých časopisech. "Násilník?"
"Kdy ti řekl, že jsem zločinec?"
"Myslím, že tenkrát, když jsme se sešli. U něj doma."
"Ach tak, ty jsi byla u něj doma?"
"Abys věděl, byla."
"Kdy?"
"Na Den díkůvzdání."
"A tenkrát ti řekl, že jsem zločinec?"
"Mhm. A dneska znova. Dokonce nebezpečnej zločinec, povídal..."
"Dneska?" řekl Hluchý. "Ty jsi s ním mluvila dneska?"
"No jo, mluvila."
"Kdy?"
"Hned potom, co jsi volal."

Když tam Carella a Brown přijeli, parkovaly už u chodníku čtyři hlídkové vozy. Nejméně tucet policistů s vytaženými revolvéry se krčilo za auty a další přibíhali. Jen co zjistili situaci, objevily se i jim zbraně v rukou jako zázrakem. Ani tentokrát se Carella a Brown neradili. Vytáhli zbraň a vyskočili z auta.
Nějaký seržant jim řekl, že uvnitř je policista. Uvnitř znamenalo lékařskou ordinaci. Policista a jeho kolega odpověděli na prosté rádiové volání 10-10 - znamená to prošetřit podezřelou osobu - a vešli do čekárny, kde našli muže třímajícího pistoli Magnum ráže 357, který začal okamžitě pálit. Policisty sice netrefil, ale vyrazil ze stěny čekárny pořádný kus malty a čekající pacienty vyděsil málem k smrti. První policista se vrhl na zem, tomu druhému, který byl za ním, se podařilo vycouvat ze dveří a zavolat 10-13. Seržant se domníval, že ten chlap uvnitř je feťák a shání drogu. Lékařské ordinace byly oblíbeným cílem narkomanů. Carella se zeptal seržanta, jestli si myslí, že je tam potřebujou. Seržant řekl: "Ne, já myslím, že potřebujou vyjednavače."
Carella a Brown zastrčili revolvéry a vrátili se k autu.

Hluchý se oblékal. Naomi se na něj dívala z postele.
"Já jsem mu neprozradila, že přijdeš sem, jestli ti to dělá starosti," řekla.
"Nic mi nedělá starosti," řekl.
Ale zastrkával si košili do kalhot. Zase se posadil, natáhl si ponožky a obul boty a šel si k prádelníku pro manžetové knoflíčky. Zapnul si je a pak vzal do ruky pouzdro s revolverem. Zavěsil si ho a vrátil se k židli pro sako.
Pozorovala ho upřeně a bála se špitnout. Takovej člověk, jak snadno by o něj přišla, kdyby moc mluvila! Místo toho roztáhla nohy ještě trochu víc, aby ji líp viděl, je přece taky člověk, nebo ne? Šel ke skříni, sundal z ramínka kabát a nasoukal se do něho.
Vrátil se k posteli.
Usmál se a sáhl si pod kabát a sako a vytáhl revolver z pouzdra.
Naomi úsměv opětovala a roztáhla nohy ještě o kousínek víc.
"Další hrátky s boucháčkou?" zeptala se.

Carellovi a Brownovi trvalo pět minut, než se vymotali z bezprostředního okolí lékařské ordinace. Policie obehнала místo kordonem a tak museli zastavit a prokázat svou totožnost. Než dojeli k Naominu bytu, uplynulo dalších deset minut.
Opozdlili se o dvanáct minut.
Dveře do Naomina bytu byly dokořán.
Naomi ležela na posteli se střelnou ránou mezi očima.
Polštář, na kterém spočívala její hlava, byl celý rudý.
Tak teď měli střelu.
Vnikla Naomi Schneiderové do lebky právě nad kořenem upraveného nosíku, trochu uhnula a vyšla ven spodinou lebeční, prolétla pérovým polštářem a uvízla v matraci, odkud ji vydolovali technici z laboratoře.
Střela jim prozradila, že vražedná zbraň byl šestiranný služební kolt Speciál - podobný těm jedenácti na obrázku, který jim poslal Hluchý.
Ale to bylo všechno, co měli.
A dokud nebudou mít skutečnou zbraň, z níž budou moci zkušebně vystřelit kvůli porovnání, je jim střela prakticky k ničemu.

V pondělí ráno 12. prosince přišel poštou další dopis od Hluchého:

Dívali se na sedm oběžníků s fotografiemi hledaných osob.
"Krasavci jeden jak druhý," řekl Meyer.
"Třeba nám předvádí členy své party," řekl Brown.

"Tak praštěnej snad není," řekl Carella, "že by nám je poslal i se jménem."

"Co by ne," řekl Brown. "Jestli jsou ti pacholci ještě na svobodě, tak jsou vyvěšeny na každý policejní stanici."

A v tom byl právě ten zakopaný pes.

Ty fotografie byly na tabuli už dávno předtím, než tam příchli Hluchounovo poslední sdělení, všech sedm a dvanáct dalších, jim podobných. Detektivové se dívali na všechno, co jim Hluchý poslal: maširovalo to po tabuli v jediné vodorovné řadě, které nerozuměli.

Dva obušky. Troje pouta. Čtyři služební čepice. Pět vysílaček. Šest policejních odznaků. Sedm oběžníků s fotkami hledaných osob. Osm černých koní. Jedenáct služebních koťů Speciál.

"Co ještě chybí?" zeptal se Carella.

"Chybí všechno," řekl Brown.

"Ne, chtěl jsem říct, že tu chybí něčeho jeden kus. Něco s číslem jedna. A něčeho devět a deset."

"Za předpokladu, že chce skončit jedenáctkou," řekl Meyer. "Co když má v úmyslu táhnout to do dvacítky? Nebo do sto dvaceti? Co když nám chce posílat tyhle hovadiny pořád?"

"Legrace je legrace," řekl poručík Byrnes, "ale my máme na krku dvě mrtvoly."

Seděl za psacím stolem ve své rohové kanceláři, rolety vytažené, takže bylo vidět na parkoviště za policejní stanicí. Za plotem z ostnatého drátu, zakončeného nahoře krajkami jíní, shlíželo bledé prosincové slunce na bílé střechy zaparkovaných hlídkových vozů. Podle Carelly vypadal poručík unaveně. Jeho vlasy se zdály šedivější a modré oči vybledlejší. Jestlipak budu takhle vypadat za pár let, říkal si Carella. Takhle nás poznamenává naše práce? Rozdrť nás a spálí na hromádku šedivého popela.

"Přesně vzato," řekl Carella, "patří vražda Schneiderové..."

"Souvisí s tou naší, tak je naše," řekl Byrnes rozhodně. "Ať k ní došlo tam nebo..."

"...jednačtyřicetce," dořekl Carella.

"Nepovídej! Dělají s ní něco?"

"Ne, Pete. Moc rádi nám ji přenechali."

"Jakpak by ne! Vánoce za dveřma."

Úmyslně nedořekl. Carella věděl, že myslí příští dva týdny, kdy budou mít hlavobolů ažaž. Kdejaký darebák začne s vánočními nákupy. Darebáci nepotřebují hotovost ani kreditní karty ani otevřené účty. Darebáci potřebují jen hbité prsty. Jestlipak budou darebáci taky někdy bledí a šediví jako Byrnes? Pošlete je do vězení a oni si stěžují, že voda v bazénu není pořádně filtrovaná. Když se ti nelíbí arest, nelez do cizích kapes! Ta stará policejní průpovídka jim je k smíchu. Odsedí si trest jako v bavlnce, mají ze všeho srandu a když vyjdou, jsou díky vzpírání ve vězeňské tělocvičně zdatnější než předtím. Celí žhaví páchat nepravosti dál. Vesele. Je to sranda, takhle si žít!

"Tak co máte?" zeptal se Byrnes.

"Nic," řekl Carella.

"Neříkej mi, že nic. Už na mě začínají shora tlačit. V New Yorku najdou policajti mrtvého absolventa z Harvardu a za osmačtyřicet hodin mají všechno v kupě. Vy máte dvě mrtvé holky, a ty mi řekneš nic!"

"My víme, že to má na svědomí Hluchoun, ale..."

"Tak ho najděte!"

"To je právě ta potíž, Pete. My..."

"Co je to za nesmysly, co nám pořád posílá? Co má něco z toho společného s obětma?"

"Ještě nevíme."

"Podle tohoto..." Sebral ze stolu služební záznam. "Podle tohoto ho ta druhá holka znala. Je to pravda?"

"Ano, pane poručíku. Ale jen jako Stevea Carellu. Tak se jí představil."

"Použil tvý jméno?"

"Ano, pane poručíku."

"Proč ho pouštěla do bytu? Ty jsi ji přece upozornil, že je nebezpečnej?"

"Upozornil."

"Tak proč mu otevřela? Byla snad cvok nebo co? Takovej grázl a ona ho pustí k sobě do bytu?" Potrásl hlavou. "A co ta první mrtvola? Ta ho... jak ze se jmenuje?" Začal listovat ostatními záznamy.

"Elizabeth Turnerová, pane poručíku."

"Ta ho taky znala?"

"My nevíme, Pete. Předpokládáme, že ano."

"Pořád ještě nevíte, kde pracovala, co?"

"Nevíme."

"Ale předpokládáte, že v nějaké bance?"

"Ano, jednáme podle toho."

"To by odpovídalo. Jeho modu operandi, myslím."

"Ano."

"Možná že plánuje nějaký vloupání, s tím počítáte?"

"Něco podobnýho."

"Využil ty holky."

"Ano."

"Ale nevíte, který banky?"

"Ověřovali jsme si to ve všech, Pete."

"Jestli od ní něco chtěl, tak proč ji zabíjel?"
"Nevíme."
"Stejná zbraň?"
"Nevíme."
"Ten obrázek revolverů... ten, co vám poslal. Samý kolty Speciál?"
"Ano, pane poručíku."
"A ta Schneiderová byla zastřelená koltem Speciál?"
"Ano, pane poručíku."
"Jedenáct jich je? Na obrázku."
"Jedenáct."
"Myslíte, že má v úmyslu zastřelit jedenáct děvčat?"
"Nevíme, pane poručíku."
"A co tedy ksakru víte?" řekl Byrnes a pak hned dodal: "Promiň, Steve," a otřel si rukou obličej a těžce vzdychl.
"Dneska ráno mi zavolał inspektor Cassidy," řekl. "Otec toho děvčete - ty Schneiderový -, její otec je velký zvíře v nějakým chrámu v Calm's Pointu a vyvádí, jako by to byl nový holocaust. Máš dojem, že je tam nějaký antisemitský podtext?"
"Pochybuju."
"Ta druhá nebyla Židovka, že ne?"
"Ne, pane poručíku."
"No dobrá, ale... ta Schneiderová pracovala pro televizní společnost CBS a noviny si představují, že je to senzační zaměstnání..."
"Byla tam recepční, Pete."
"Myslíš, že chce přepadnout CBS?"
"Já... abych řekl pravdu, nic takovýho nás jakživo nenapadlo."
"Já nevím, povalujou se tam nějaký hotový peníze?"
"Pochybuju."
"To víš, jak máš holku, která pracuje v televizi, sdělovací prostředky to hned nafouknou. Konečně viděls noviny a koukal se na televizi."
"Ano, pane poručíku."
"Chci říct, že se na nás naléhá, Steve. Ze strany našich nadřízených i ze strany médií. Moc rád bych řekl někomu aspoň něco. A brzo."
"Děláme, co můžeme, Pete."
"Vždyť já vím, já vím. Jde jen o to... Vánoce na spadnutí a..." Opět nechal větu nedokončenou.

9

Vánoce byly opravdu na spadnutí.

A pokud jde o detektiva Lloyda Andrewa Parkera, byly na spadnutí zatraceně brzo. Fakticky byly každý rok na spadnutí dřív než vloni. Letos byly obchody vánočně vyzdobené už několik dní před Děkuvzdáním. Člověk se jednou ráno probudí, krůty jsou ještě v nedohlednu, a ve výkladech dřepí Santa Claus.

Parker Vánoce nesnášel.

Nesnášel taky to první ze svých dvou křestních jmen. Věřil, že v pátrací skupině nikdo tohle jeho křestní jméno nezná. Třeba o tom, že se jmenuje taky Lloyd, neví nikdo na celém světě. Málem na to zapomněl už i on sám. Může to vědět Miscolo v úřadovně, protože každých čtrnáct dní vystavuje plaťáky. Lloyd je debilní jméno. Andrew je lepší, protože Andrew je jeden ze dvanácti apoštolů, a každé, kdo se jmenuje po některém z nich, je správný chlap. Když člověk čte nějakou knihu - Parker se toho dopouštěl jen zřídka - a přijde v ní na někoho, kdo se jmenuje Lukáš, Petr, Pavel, Jakub nebo tak, hnedka ví, že se z něj vyklube kladás. Takhle je to v knížkách. V životě ovšem narazíte na hajzly pojmenované po apoštolech, který vám podríznou krk, jen to fikne.

Parker nesnášel kriminálníky.

Stejně nesnášel, když mu někdo říkal Andy. Připomínalo mu to Andyho Hardyho, debilního spratka ze známých knihy a jeho rozhovory od srdce k srdci se soudcem Hardym, jeho tátou. Parker nesnášel soudce. Na svobodu pouštějí kriminálníky právě oni. Byl by radši, kdyby mu lidi říkali Andrew, když je to jeho pravý a poctivý jméno. Andrew vyvolává respekt, kdežto Andy patří starému dobrákovi, kterýho každé poplácává po zádech. Tak co, Andy, jakpak se máme, Andy? Nesnášel, ba nenáviděl svou matku za to, že ho pojmenovala Lloyd a pak zkrátila druhé jméno, které dostal při birmování, na Andy. Nenáviděl otce za to, že se nepostavil na odpor matce, když se rozhodla pojmenovat ho nejdřív Lloyd a pak Andrew. Parker byl rád, že jsou oba, jak otec, tak matka, mrtví.

Parker si přál, aby Santa Claus byl taky mrtvý.

Parker si přál, aby Rudolpha, toho soba s červeným čumákem, někdo o jednom hvězdnatém Štědrým večeru odbouchnul a pak ho na Boží hod servíroval jako zvěřinu. Anebo ještě lepší, jako sobí guláš. Jestli uslyší v rádiu tu debilní písničku ještě jednou, tak namouduší vytáhne bouchačku a vypálí na ten posranej aparát. Ze všech lidí měl o Vánocích Parker nejradši Dickensova lakomce a suchara Ebenezera Scrooge. Ze Scrooge by byl extra policajt. Parker sám se pokládal za extra policajta, ale věděl, že většina jeho kolegů z pátrací skupiny ho pokládá spíš za mizernýho. Věděl taky, že ho nemají moc rádi. Ať mu vlezou někam, nesoutěží o největší popularitu.

Vánoční písničky začaly v rádiu už před dvěma dny, jako kdyby se všichni diskžokejové nemohli dočkat. Rok od roku pořád ty samý písničky! Je teprve patnáctýho prosince a on už je všechny slyšel aspoň stokrát. Tichá noc, svatá noc, Nuž, radujte se, švarní pánové a Malý bubeníček - kéž by tak někdo zastřelil bubeníčka i s Rudolphem, sobem s červeným čumákem - a První Vánoce a Zvěstujeme radost světu a Bílý Vánoce a Rolničky a tu ze všech nejpitomější vánoční písničku, co svět světem stojí: K Vánocům chci jen své dva přední zuby. Kdyby někdy potkal toho idiota, co ji napsal, dá mu ty jeho dva přední zuby s radostí - na talíři, protože by mu je předem vyrazil.

Parker nesnášel vánoční písničky.

O Vánocích nesnášel v tomhle městě absolutně všechno.

Nesnášel to město celý rok, ale o Vánocích nejvíc.

Všechny ty falešný Santa Clause, co stojí na nárožích, cinkají zvonečkama a loudí příspěvek, Armádu spásy, debily, který troubí na trumpety a potřásají tamburínama. Všechny falešný žebráky, který zaclánějí na chodnících s nápisem, že jsou slepý, hluchý nebo hluchoněmý jako Carellova žena, nebo obejdové na vozejčkách, který prej přišli o nohy, všichni jsou stejný podfukáři jako ty nepravý Santa Clausové! Podfukářskej slepec se vrátí večer domů, a když počítá peníze v plechovce, tak samozřejmě vidí. Parker nesnášel pouliční muzikanty a tanečníky, nesnášel prodavače na chodnících před obchodáky. Bejt po jeho, zavřel by i prodavače alkoholu, ať maj živnostenský oprávnění, nebo ne, potlouká se to po ulicích a prodává zboží, který je většinou kradený. Nesnášel venkovský balíky, co se sjíždějí před Vánocemi do města nakupovat. Je, hele ty obrovský domy, maminko! Křupani, všichni do jednoho, cvakají kamerama, jsou samý Je a Ó a přímo si koledují, aby je kapsáři okradli! Je s nima víc trablů než užitku. Jsou jak stvoření, aby nalitli těm vyděračům, co projíždějí ve fiakrech po Groverovým parku. Nesnášel jedlové věnce, kytky a praporky s nápisem Vánoční pozdrav, co s nima tyhle šejdíři zdobí své vozy, všechny ty falešný vánoční parádičky, když jim nejde o nic než o prachy a zase o prachy. Koně taky nesnášel. Akorát zaneřádňují kobližkama ulice, aby bylo co odklízet! Nesnášel pomyšlení, že ve městě jsou ještě policajti na koních. K čemu jsou? Jen aby kobližek bylo ještě víc! Mají stáje tady v sedmaosmdesátce, ve starým arzenále, vidí je každý ráno, jak míří do města, debilní přehlídka kobyl všech barev a poldové na nich sedí, jako by byli přinejmenším římská legie. Nesnášel koně a nesnášel jízdní policii a nesnášel turisty - proč nezůstanou doma v tom svém zahnojeným Zapadákově někde v Iowě?

Ze všeho nejvíc Parker ne nesnášel, ale nenáviděl Patricii Alici Parkerovou.

Nikdo z kolegů detektivů nevěděl, že Parker byl kdysi ženatý. Ať jdou všichni do hajzlu, nic jim do toho není.

Kolem Vánoc si vždycky vzpomněl, kde asi Alice je. Nenáviděl ji, ale přesto by byl rád věděl, kde je, co dělá.

Pravděpodobně někde šlape. Ještě pořád.

Pravděpodobně v Los Angeles. Vždycky prohlašovala, že odjede do Kalifornie. Nebo do San Franciska. Tam někde v Kalifornii šlape chodník.

Na Den díkůvzdání seděl sám ve svém bytě v Majestě a díval se na slavnostní průvod pořádaný nákupním centrem Gruber. Dávali ho na jednom z místních kanálů. Ne tak velkej a slavněj průvod, jako ten Macyho v New Yorku, ale nevadí, je to aspoň místní, domácí průvod. Snědl kus mražené krůty, kterou si ohřál v mikrovlnce, a přemýšlel, kde asi je Alice. A co asi dělá. Světlý vlasy a modré oči. Postava, až by člověk brečel.

Kdykoli se objevila nějaká blond a modrooká oběť vraždy - jako ta, co ji vyfasovali Brown a Carella v říjnu -, přemýšlel Parker, kde asi je Alice Patricia, jestli leží někde na ulici mrtvá, jestli ji někde nepodřezal nějaký kalifornský pasák. Já to dělám jen jako vedlejšák, řekla mu.

Musí přiznat, že ho varovali. To ještě pracoval v jednatřicítce dole ve městě, nebyl to špatnej revír, byl ještě v uniformě, učil se to všivý policajtský řemeslo v tomhle všivým městě. Špína a svinstvo, to je policajtův denní chleba. Přijde domů a má smrad toho všeho na rukou, má ho plnej nos. Poznal ji v jednom baru, tancovala nahoře bez, kámoši ho varovali. Tyhle tanečnice nahoře bez, víš přece, co je to zač. Nechají se zvat nebo pracujou na půl úvazku v masážních salonech, anebo jsou práskaný štetky. Řekl jim, ať mu vylížou něco. Alice Patricia tancovala sice nahoře bez, ale byla ctizádostivá a měla ideály, chtěla jednou tancovat v pořádným souboru a dotáhnout to až na Broadway, stát se hvězdou. Brala baletní hodiny a hlasový a herecký, chtěla to všechno umět pořádně. Nebyla taková, jak říkali. Parker věděl, že ne. Když se s ní oženil, nepozval na svatbu ani jednoho poldu z jednatřicítky.

Klapalo to, myslel si, opravdu to klapalo.

Potom jednou v noci - měl službu od čtyř odpoledne do půlnoci - zašel do klubu, kde byla zaměstnaná, jmenovalo se to Šampaňské bubliny nebo tak nějak, a jedna ta tanečnice mu řekla, že Alice Patricia asi na hodinku odešla, a on řekl: "Jak to, prosím tě, na hodinku odešla?" Bylo půl jedné v noci nebo jedna, klub zel prázdnotou, až na pár námořníků u barového pultu, dívali se na holku, které Alice Patricia říkala "Placatej zázrak přírody". "Teď v noci odešla na hodinku?" opakoval Parker. Věděl, co se z města stává po půlnoci. Měsíční krajina plná dravců plížících se po ulicích a hledajících oběti. Špína a sajrajt, odpornej smrad. "Kam šla?" zeptal se.

Tanečnice se na něj podívala.

Byla nahoře bez. Hrál si se šňůrkou perel, kterou měla kolem krku.

"Kam šla?" zeptal se ještě jednou.

"Nech to plavat, Andy," řekla dívka.

Popadl šňůrku a strhl ji dívce z krku. Perly zachrastily a rozkutálely se po podlaze. Zvuk perel byl hlasitější než hudba, k níž předtím dívka tančila.

"Kam?" zeptal se.

A nakonec, abyste věděli, ji našel v hodinovém hotelu nedaleko klubu. Byl v civilu, převlékl se na stanici, když mu skončila služba, a recepční myslel, že je detektiv, když mu ukázal odznak. Bylo to rok předtím, než se stal detektivem 3. třídy. Stal se jím rok po rozvodu, kdy neměl nic, nač by se soustředil, jen policejní práci. Recepční mu řekl, že před patnácti minutami přišla modrooká blondýnka s černochem. Jsou v pokoji číslo 1301. Parker to číslo nikdy nezapomněl.

A pach lyzolu na chodbě.

Umlátil toho černocha skoro k smrti. Kopanci ho srazil ze schodů. Řekl mu, ať s tou svou černou prdelí vypadne z města. Vrátil se do pokoje. Alice Patricia byla ještě v posteli, nahá, kouřila cigaretu.

Řekl: "Proč?"

Řekla: "Dělám to jen jako vedlejšák."

Řekl: "Proč?"

"Pro srandu," řekla a pokrčila rameny.

"Já jsem tě měl rád," řekl. Použil minulý čas.

Alice Patricia opět pokrčila rameny.

Měl ji zabít tam a hned.

Řekl: "To je konec, víš."

"Samo," řekla a zamáčkla cigaretu.

Odešel z pokoje a z hotelu. Ve městě ztloukl dva ožraly, kteří na Hastingsově ulici vyřvávali nějaké písničky. Na Jeffersonově hodil do zasklené výlohy popelnici. Potloukal se po městě. Když se vrátil ve čtyři ráno domů, byl namol. Myslel, že tam třeba Alici Patricii najde. Kdyby ano, byl odhodlaný ji zabít. Ale ona už byla pryč, odnesla si všechno své šatstvo, ani pár řádek po sobě nenechala. Tři měsíce trvalo jeho advokátovi, než ji vypátral. Šest měsíců nato byl rozvedený. A za další tři měsíce z něj byl detektiv 3. třídy.

Myslel na ni, vždycky když se blížily svátky.

Nenáviděl ji, ale myslel na ni.

Nenáviděl ty zatracené svátky.

Nenáviděl sních, který o Vánocích asi napadá.

Nenáviděl i vánoční stromky. Jen se musí odklízet, zase další práce, zrovna jako ty koňský kobližky. Hned po Vánocích je tu mrtvej les vánočních stromčků, narovnaných před domy vedle kontejnerů na odpadky. Ve městě to je s odpadky už tak dost zlý, někdy to tu vypadá jako město neodklizených pytlů z černého plastiku. Vyhozený vánoční stromky to jen zhoršují. Válejí se všude po městě. Uchlý. Visí z nich staniol. Tančívale oblečená do šňůrky protažené mezi nohama a zapnuté kolem pasu, která se leskla a zářila jako vánoční staniol, boky Alice Patricie se vlnily, za pasem měla zastrkané bankovky. Mohla se z ní stát hvězda první třídy! Byl by šel za scénu, hovořil s ostatními účinkujícími. Alice Patricia je moje žena, prohodil by. Neděláš si srandu? Vážně, já jsem policajt. Neděláš si srandu?

Nenáviděl se za to, že je policajt.

Nenáviděl dopisy od toho chlapa, kvůli kterému byli všichni detektivové na větvi. Hluče! Komu záleží na nějakém Hluchým?

V Parkerových očích nebyli všichni lidi nic než zlodějové, některý mazaný, některý hloupý. Hluchoun patřil možná k těm mazanejm, ale pořád byl jen zloděj, nic víc. Tak proč se nervovat kolem těch obrázků, co posílá?

Mazanej zloděj, to je toho!

Parker přemýšlel, jaké to asi je, být mladý.

Přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby se mu zase říkalo Andrew.

Alice Patricia mu říkala Andrew.

Nenáviděl ji.

Ach panebože, když ji tak strašně miloval!

V pondělí 19. prosince přišla další obálka od Hluchého.

Začínal je unavovat. Za šest dní budou Vánoce. Měli na starosti jiné věci, než si lámat hlavu jeho vylomeninami.

Nevěděli, proč zabil Elizabeth Turnerovou - pokud ji zabil - a nevěděli, co znamenají ty jeho absurdní dopisy. Domnívali se, že Naomi Schneiderovou zabil, protože jí třeba řekl něco, co jim ještě nevyžbleptla, a kdyby to něco vyšlo najevo, mohlo být pro něho nebezpečné. Prozrazoval jim jen to, co chtěl, aby věděli. Všechno ostatní bylo riskantní a on se nepředvídaným rizikům vyhýbal. Takže, Naomi, na neshledanou!

Ale oba případy byly tak mrtvé, jako bude za chvíli mrtvý letošní kalendář, a poslední dopis Hluchého je jen podráždil. Mrkli na něj a pak ho připíchli na tabuli vedle ostatních.

Cotton Hawes se octl v trapné situaci.

Nejraději by byl zavolal 10-13.

Místo toho řekl: "Mám u vás otevřený účet." Především byl na rozpacích. Právě koupil Annii Rawlesové jako dárek k Vánocům sexy prádýlko v ceně dvou set dolarů. Dvě stě třináct dolarů a dvacet pět centů daň z přidané hodnoty.

Doufal, že nebude muset vysvětlovat té dámě na pátém poschodí Gruberova nového nákupního centra v jejich čtvrti, že zakoupil prádlo pro detektiva 1. třídy. Nákupní centrum, vzdálené ani ne šest bloků od jejich policejní stanice, bylo částí starostova nového programu na zvelebení města. Původní Gruberův obchodní dům byl až ve středu města na náměstí Messenger Square. Hawes měl jít tam. Měl mít tolik rozumu a nekupovat nic tady u nich, i když to nové centrum bylo moc pěkné a - aspoň podle tvrzení starostova úřadu - vzkvétalo a sloužilo jako příklad pro rekonstrukci zchátralých částí města.

"Nemáme to v záznamech," řekla ta ženská za pultem.

Hawese napadlo, jestli by se skácela hrůzou, kdyby si měla obléct takové sexy prádlo, jaké koupil Annii.

"Mám u vás otevřený účet už tři roky," řekl.

"Ukažte mi ještě jednou vaši kartu, prosím," řekla.

Vytáhl ji.

Byl už v úvěrové kanceláři na pátém patře. Prodavačka dole v přízemí, kde bylo prádlo, mu řekla, ať jde nahoru do pátého patra do úvěrové kanceláře, protože při pokusu zkontrolovat kartu v počítači zjistila, že je neplatná. Vyjel po eskalátoru do pátého patra, kde se to ježilo ukazateli směřujícími do všech stran: Manager, Pokladní kancelář, Úvěry, Vracené zboží, Personální odd., Hračky, Santa Claus, Telefon, Odpočívárna. Málem se ztratil - a že byl nějaký detektiv! Ale konečně našel Úvěry a podával přes pult kartu paní, která měla nos jako násadu od smetáku a oči jako bláto. Špinavé. Ani hnědé, ani černé, prostě špinavé. Těma špinavýma očima se podívala na jeho kartu a téměř začenicchala násadovitým nosem.

"Mám novou kartu," řekl.

"Kde ji máte, pane?" zeptala se.

"Doma," řekl. "Ještě jsem si ji nedal do náprsní tašky." Sotva to dořekl, uvědomil si, že ohánět se kartou, kterou má doma, je totéž, jako když ozbrojený lupič tvrdí, že si nechal povolení nosit zbraň někde doma v šuplíku.

"Když jste měl v úmyslu u nás nakupovat," řekla ta ženská, "měl jste si ji do té náprsní tašky dát."

Hawes rozevřel náprsní tašku. "Tady by ta karta měla být," řekl, "ale nechal jsem ji doma."

Náprsní tašku otevřel ovšem proto, aby viděla zlatý a modrý emailový odznak detektiva, který tam byl připíchnutý.

Podívala se na odznak špinavýma očima.

"Máte svou novou kartu nosit s sebou vždycky," řekla.

"Já jsem nevěděl, že budu dneska nakupovat," řekl. "Mám v náprsní tašce spoustu věcí," řekl. "Policejní průkaz," řekl.

"Policejní odznak. Jsem detektiv," řekl. "Nerad nosím v náprsní tašce víc věcí, než je absolutně nutné."

"Ale starou kartu v ní máte," řekla.

"Ano, mám. Omylem. Měla by tam být ta nová."

"Počítač ukázal, že vaše stará karta je neplatná."

"Ano, já vím. Proto jsem tady u vás v pátém patře. Ale kdybyste si to zkontrolovala na vašem počítači tady, zjistila byste, že jsem v květnu dostal novou kartu. A zapomněl si ji dát do náprsní tašky."

"Není divu, že lidem u nás v městě projde i vražda," řekla a odešla.

Vrátila se za deset minut.

"Ano, skutečně jste dostal novou kartu," řekla.

"Ano, já vím," řekl. "Děkuju," dodal.

"Chápete, pane," řekla, "že účet na prádlo za dvě stě dolarů nemohl být uznán jen tak, když se ukázalo, že vaše karta je neplatná."

"Ano, já to chápu," řekl.

Věděla, že jde o prádlo. Zavolala dolů. Jestlipak ví, o jaké prádlo?

"Ve městě je spousta podvodníků, víte," řekla.

"Ano, uvědomuju si to," řekl.

"Když půjdete dolů a zase do oddělení prádla," řekla, "bude karta tentokrát v pořádku. Uvědomujete si, pane, jak doufám, že kalhotky se nedají vyměnit?"

"To jsem nevěděl," řekl.

"Ano. Obzvláště naše série Otevřená městská linie, kterou mnoho žen nosí jen při mimořádných příležitostech. Doufám, že máte správnou velikost."

"Mám správnou velikost, ano," řekl.

"Tak tedy dobře," řekla a zavětrila, jako by vzduch páchl něčím zkaženým, naposledy na něj pohlédla špinavýma očima a nechala ho stát u okénka.

Celou cestu domů přemýšlel o tom setkání. Prál si, aby Gruberův obchodák vyhořel do základů. Prál si, aby starosta přesídlil se svým zvelebovacím programem do Dallasu v Texasu. Nebo do Vladivostoku. K čemu je vlastně dobrý Gruber s tím svým maxiobchodem? Akorát podporuje zločinnost ve čtvrti, kde se to už zločinci jen hemží. Od února, kdy ho otevřel, zatkli v něm už víc kapsářů a zlodějíčků než ve všech ostatních obchodech na Stemu. Prosím, má velký obrat. A třeba i přitahuje do čtvrti další obchody. Ale zamyslel se starosta vůbec někdy nad tím, kolik času promarní zdejší policie v Gruberově podniku? Pitomým, bezvýznamným zatýkáním? A navíc kvůli papírování s tím spojenému musí jezdit až dolů do města na ředitelství!

Ještě napěněný dorazil k domu, kde bydlel. Vešel do malé vstupní haly, vytáhl z kapsy klíče a odemkl poštovní schránku. Byla tam hrst dopisů včetně účtu od Grubera. Podíval se na korespondenci pořádně až doma. Byl v pokušení zavolat Annii a povědět jí o té tahanici, ale tím by zkazil překvapení. Místo toho si namíchal drink, posadil se a začal prohlížet, co mu pošta přinesla. Jedna obálka, červená, obsahovala, jak se zdálo, vánoční blahopřání. Roztrhl ji. Nebylo to vánoční blahopřání, byla to pozvánka a stálo na ní:

Na kartičce bylo týmž rukopisem připsáno:

Harriet byla Harriet Byrnesová, poručíková manželka. Proč proboha pořádá večírek ve služebně? Má Pete narozeniny? Nějaký výročí? Dvacet let u policie? Třicet? Sto?

Hawes pokrčil rameny a zapsal si datum a hodinu do diáře.

20. prosince v úterý ráno přišel desátý dopis od Hluchého.

Teď už věděli, že počet předmětů nalepených na prázdný list papíru nemá nic společného s pořadím, v němž dopisy dostávají. Těch osm černých koní například přišlo jako první. Šest policejních odznaků bylo ve čtvrtém dopise. Jedenáct koltů Speciál v sedmém a tak dále. A teď desátý dopis.

Detektivové připíchli list papíru na informační tabuli. Byly tam teď:

Dva obušky. Tři páry pout. Čtyři policajtské čepice. Pět vysílaček. Šest policejních odznaků. Sedm oběžníků. Osm černých koní. Devět aut. Deset formulářů. A jedenáct koltů Speciál.

Pořád ještě nevěděli, co to všechno znamená.

Má v úmyslu přestat u jedenácti?

Nebo půjde dál?

Jestli přestane u jedenáctky, pak chybí číslo jedna.

Měli toho až po krk.

Za pět dní budou Vánoce.

Burt Kling si právě prohlížel poštu, když přišla Eileen Burkeová. Otevřela si klíčem, který měla od něho.

Bylo už skoro půl páté odpoledne a světla na calmspointském mostě - na svátky ověšeném žárovkami a jeho oknem viditelném - mrkala zeleně a červeně na fialovém pozadí soumraku. Seděl pod stojací lampou v křesle, které koupil v obchodě se zlevněným zbožím, když se rozvedl. Nikdy nemluvil o svém rozvodu s Andym Parkerem. S Parkerem nemluvil nikdy o ničem jiném než o služebních záležitostech, a i to zřídka. Nevěděl, že Parker je taky rozvedený. Nevěděl, že oni dva se mohli podělit o podobné názory na tuto věc, nevěděl, že v Parkerových očích stejně jako v jeho je rozvod něco jako zabití.

Svátky, i teď a s Eileen, byly pro Klinga tou nejhorší dobou. Jakmile šel do obchodů, vytanula mu v myslí Augusta, a to i když nakupoval pro Eileen. Byla to asi ta fyzická podobnost. Když se rozhodoval, jakou barvu vzít, vysvětlil prodáváče, že jeho přítelkyně má zelené oči a rudé vlasy - popisoval samozřejmě Eileen -, ale hned si připomněl Augustu. Když se snažil vzpomenout si, jakou má Eileen velikost, řekl, že měří metr třiasedmdesát, a hned mu bezděky vytanul na myslí obraz Augusty jako přízrak. Augusta, jak ji viděl poprvé, když v jejím bytě vyšetřoval vloupání... Dlouhé rezavé vlasy a zelené oči, pleť opálená do hněda. Tmavozelený svetřík, krátká hnědá sukně, hnědé holinky. Vysoké lícní kosti a nad nimi šikmo posazené oči, ostře zelené proti tomu opálení, ohrnutý nosík, jemně odtažující horní ret od odhalených rovných a bílých zubů. Vlněný svetřík vzdouvající se na pevných ňadrech bez podprsenky, pevně stažený v pase hnědým opaskem s cvočky, něžná křivka boků vytlačená do zadního opěradla huňaté pohovky, sukně odhalující utajené stehno, když se k němu otočila...

Augusta.

"Ahoj," řekla Eileen a přistoupila k němu.

Políbila ho na vršek hlavy. Rudá a zelená světla z mostu splynula s jejími rudými vlasy a zelenými očima.

"Vypadáš vánočně," řekl.

"Opravdu?" řekla. "Připadám si jako čarodějnice. Kdy ses vrátil? Volala jsem před chvílí."

"Po čtvrtý," řekl. "Nakupoval jsem. Co řekl doktor?"

Svlékla si plášť, hodila ho po domácku na postel, posadila se na její okraj, zula jeden střevíček s vysokým podpatkem a shýbla se, aby si namasírovala nohu. Dlouhé nohy, hladké a bez chybičky, s plnými lýtky a zužující se k štíhlým kotníkům. Eileen. Augusta. Augustu by byla taková jizva po noži zničila. Pracovala jako manekýnka, obličej byl jejím bohatstvím. Eileen byla jen policistka. Ale byla žena. A krásná žena. Řeznou ránu utřila před dvěma měsíci, 21. října. V nemocnici jí vytáhli dvanáct stehů. Lesklá bledá jizva jí dosud hyzdila levou tvář.

"Povídal, že nakonec nebudu plastiku ani potřebovat," řekla Eileen. "V nemocnici na ambulanci že odvedli bezvadnou práci. Ta jizva prý teď vypadá příšerně, ale..."

"Vůbec nevypadá tak hrozně," řekl Kling.

"To jsou řečičky," řekla Eileen. "Ale zahojí se to a zůstane jen tenká bílá čárka, povídal, jestli jsem ochotná s ní žít."

"Všechno prý záleží na méj ohotě ji přijmout. Co říkáš takovému eufemismu?"

"Kdy za ním máš zase jít?" zeptal se Kling.

"Příští měsíc. Řekl, že na plastickou operaci není zatím ani pomyšlení. Ta řezná rána by podle něho měla být zahojená do šesti měsíců až do roka, a do ty doby prý mám počkat, jak se budu cítit. To bude asi to, čemu říká ochota přijmout. Ukáže se, jak jsem ješitná. Jak škaredá chci zůstat do konce života."

"Nejsi škaredá," řekl Kling. "Ty prostě nemůžeš..."

"V soutěži o královnu krásy teď zrovna nevyhraju, to je fakt," řekla Eileen. "Myslíš, že se najdou chlapi, který si potrpí na znásilňování zohyzděných ženských? Myslíš, že by šli po volavce, která má pořezanou levou tvář?"

"Mně se s tím líbí," řekl ve snaze vyvést ji z černé nálady. "Vypadáš skoro nebezpečně."

"To tak, nebezpečně," řekla.

"Jako že ti nic nevádí. Jako pirátka."

"Jako stopadesátikilová ozbrojená lupička," řekla Eileen. "Chybí mi už jen tetování, srdíčko s máminým monogramem."

"Cítíš se dneska na čínu?" zeptal se.

"Cítím se zralá zavrtat se do postele a spát aspoň měsíc. Návštěvy u toho doktora jsou vysilující. Vždycky mě tak

utěšuje, chlap sakramentská, chápeš, jak to myslím? Nejde o jeho obličej, a tak si myslí..."
"Přestaň," řekl Kling mírně.
Podívala se na něj.
"Pojď sem," řekl a šel k ní. Políbil ji na vlasy. Nadzvedl jí rukou bradu a políbil ji na čelo a na špičku nosu. Políbil jí zvu. Jemně a něžně.
"Líbáním ji neodstraníš, Berte," řekla a odmlčela se. "Doufám, žeš mi k Vánocům nekoupil nic moc ženského?"
"Cože?"
"Já si nepřípadám hezká," řekla. "Nechci dárky, který..."
"Jsi krásná," řekl. "A ženská. A sexy. A..."
"Mluvíš moc hezky," řekla.
"Tak kam chceš jít na večeři?" zeptal se. "K McDonaldovi?"
"A taky utrácíš," řekla a zase se odmlčela. "A co ještě?"
"Prosím?"
"Krásná a ženská a sexy a co ještě?"
"A já tě miluju."
"Opravdu?"
"Opravdu."
"I když tady v městě jsou miliony ženských...?"
"Jsi tady jediná," řekl.
Podívala se na něj a přikývla.
"Děkuju ti," řekla tiše a vstala z postele. "Osprchuju se a převlíknou," řekla. "Děkuju ti," řekla ještě jednou, políbila ho na ústa a odešla do koupelny.
Slyšel, jak pustila sprchu.
Vzal znovu do ruky hromádku dopisů. Otevřel několik vánočních gratulací, pak vzal červenou obálku a roztrhl ji. Na kartičce uvnitř stálo:

Na kartičce bylo týmž rukopisem připsáno:

Dveře od koupelny se otevřely.
Eileen vystrčila škvírou hlavu.
"Nechceš se osprchovat se mnou?" zeptala se.

Ten rok měl Boží hod připadnout na neděli.
Pro obchody to bylo výhodné. Normálně na Štědrý den kupujících ubývalo. Samozřejmě že se vyskytli i takoví, co kupují na poslední minutu, a obchodní domy zůstávaly otevřené až do šesti, aby uspokojily i největší opozdilce, ale ani zdaleka se nenakupovalo tolik jako v tom posledním hektickém týdnu před svátky. Pokud ovšem nepadl Štědrý den na sobotu. Potom jako zázrakem prodej stoupl. Snad to souviselo se zvykem pracujících lidí nakupovat v sobotu. Snad měli pocit, že je to jen další sobota, stejná jako ty ostatní v roce, čas, kdy se vydáváme ven utratit páteční výplatu. Anebo to souviselo s mimořádnými vánočními odměnami, s tím pátečním tlustým svazkem bankovek navíc - nejlepší utratit ho hned v sobotu, nemyslíte? Bylo až komické, jaké zástupy kupujících vylákal ven sobotní Štědrý den. Statistiky ukázaly, že padne-li Štědrý den na pondělí, není to totéž. Zákazníci prořídnou. Vždyť v neděli odpočívá i Pánbůh. Letošního roku, kdy se prosperita ještě jakžtakž udržovala nad vodou a Štědrý den připadl na sobotu, očekávali obchodníci po celém městě supernákupní den.

Ve čtvrtek 22. prosince dostali detektivové 87. revíru zprávu od Hluchého, kterou pokládali za poslední. Snad. Ve skutečnosti uhádl, že je teprve předposlední, Arthur Brown. Na bílém listu papíru v dnes už tak známé obálce se strojem psanou adresou bylo:

"Číslo dvanáct," řekl Brown.
"Dvanáct pečených prasátek," řekl Carella.
"Už chybí jen jeden," řekl Brown.
"Jaks na to přišel?"
"Je celkem dvanáct vánočních dnů, copak to ještě nechápeš?" řekl Brown. "Dva obušky, troje okovy, čtyři čepice... dvanáct vánočních dní."
"Že by nám prostě přál veselý Vánoce?" řekl Carella.
"To určitě," řekl Brown. "Ale teď už chybí jen první den. Je to dvanáct vánočních dnů, Steve, sázím se o příští vejplatu."
"A co bude ten první den?"

"Můžeš hádat," řekl Brown a zasmál se.

Brown nerad strojil vánoční stromečky.

Taky se mu nelíbilo, co dneska stromky stály. Když byl kluk, dostal se vysokánský strom za pět dolarů. Dvoumetrový stromek, který koupil letos, ho přišel na pětatřicet. Loupežníci! Nekupoval by ho vůbec, nebýt jeho dvouroční dcery Connie. Connie dosud věřila na Santa Clause. Brownovi neměli v bytě krb a tedy taky ne komín, ale nechávala pro Santa Clause sklenici mléka a talířek s čokoládovými sušenkami. A Brown, než si šel lehnout, musel každé Vánoce vypít to odporné mlíko a sníst pár těch čokoládových sušenek.

Nerad strojil stromeček především kvůli světlům. Brown soudil, že jsou-li Spojené státy s to vyslat člověka na měsíc, mohl by si nějaký geniální vědec vymyslet žárovčičky na vánoční stromek, které by se obešly bez drátů. Brown nebyl geniální vědec, ale přesto přišel na velice jednoduchý způsob, jak to provést, a kdyby se byl nějaký hladem umírající vynálezce chtěl připojit k tomuto zlatému dolu, byl Brown ochoten prozradit mu to za lví podíl na zisku. Teoreticky věděl přesně, jak by to fungovalo, ale nebyl školený elektrotechnik a nedovedl to hodit na papír. Nikdy o svém nápadu s nikým nemluvil, nechtěl, aby mu ho někdo ukradl. Zlotřilců je na tomto světě nespočítané, jak sám nejlíp věděl, a zdálo se pravděpodobné, že by mu jeho velevýnosný vynález někdo ukradl, sotva by se o něm zmínil. Měl už pro svůj výrobek i jméno: Bezdrátovky. Kdyby našel partnera, mohli by ročně prodat biliony a biliony těch zázračných vánočních žárovčiček. Bezdrátovky. Žádné dráty, které se rozvěšují po větvičkách. Každé vánoční světýlko samostatná jednotka k umístění kdekoli na stromku. Stačí, aby s ním někdo vešel ve styk, napsal mu na adresu 87. revíru a učinil mu nabídku. Byl připraven jednat.

Mezitím zápolil s těma zatracenýma žárovkami.

To byla druhá věc, pro kterou nerad strojil stromeček.

Jeho žena Carolina byla v kuchyni a pekla ty čokoládové sušenky, které Connie položí pod stromeček o Štědrém večeru a které musí Brown aspoň částečně sníst a zapít tím odporným mlíkem. Connie byla ve svém pokojíku a koukala na televizi. Úplně sám v obýváku Brown nejdřív zápolil se žárovčičkami a skleněnými koulemi - byly tou třetí věcí, kterou na strojení stromku nenáviděl. Ne samotné vánoční koule - pokud ovšem nepadaly na podlahu a netřísťily se na stříbrné střepy, které se nedaly posbírat -, ale háčky, za které se koule věšely na stromek. Jak to, že ať člověk uklidí po Vánocích ozdoby sebepečlivěji, vždycky je koulí víc než háčků? Brown měl podezření, že existuje mezinárodní mafie zlodějů, která se specializuje na vánoční háčky.

Byt naplnila vůně pečiva.

A zvuk animovaných filmů.

Brown se lopotil se stromečkem.

Už jen dva dny, říkal si.

Ve dveřích se najednou objevila jeho dcera Connie.

"Jak to, že nejsou černý Santa Clausové, tatínku?" zeptala se.

Brown si jen vzdychl.

Dvanáct vánočních dní.

Večer tříkrálový.

Předvečer svátku Tří králů aneb Zjevení Páně.

První vánoční den byl sám Boží hod. Boží hod budou detektivové ze sedmaosmdesátky slavit bezpochyby doma, vybalovat skromné dárky a ani na okamžik neočekávat jeho první dárek. Dostanou ho však stejně a snad konečně pochopí, co všechna ta předchozí publicita znamenala. Neuvědomí si však - pokud byla jeho sdělení dostatečně nesrozumitelná -, co je čeká 5. ledna v předvečer Zjevení Páně, v předvečer Epifanie.

Původní smysl slova epifanie byl náhlé zjevení základní pravdy o člověku nebo situaci. Slovo epifanie pochází samozřejmě z řeckého "epiphaneia", což znamená, že se bohové zjevují očím smrtelníků. Irský romanopisec James Joyce - jeden z oblíbených autorů Hluchého - zpopularizoval jako první toto slovo v moderní literatuře tím, že je použil jako titul pro své první experimentální prózy. Epifanie. Náhlé zjevení pravdy, záblesk poznání. Dovtípí se konečně detektivové ze sedmaosmdesátky? Před náhlým zjevením? Nebo během něho? Po něm už nebude na žádné dovtipení čas. Znova se usmál.

Svátek Zjevení, svátek Tří králů, 6. leden. Pocta dni, kdy se Ježíš Kristus poprvé zjevil křesťanům. V předvečer tohoto dne, o večeru tříkrálovém - jak jen se jím Shakespeare pobavil - se Hluchý zjeví detektivům, ukáže jim poprvé, naposledy a jedinkrát, že nestrpí, aby pořád strkali prsty do povolání, které si zvolil. Už třikrát jim poskytl všemožnou příležitost, aby zmařili jeho plány, doslova je před nimi rozvinul předem - ale nikdy si vlastně neuvědomil, že všechny skončí katastrofou. Přirozeně že ne díky geniálním vývodům na jejich straně, ne, to by znamenalo připisovat jim příliš velkou inteligenci. Zavínily to spíš nešťastné náhody. Ano, náhody. Kletba, lepící se Hluchému na paty. Náhody. Poprvé to byl policajt, který si umínil koupit zmrzlinu u vozu, jímž chtěl Hluchý uniknout. Že chce zmrzlinu. Takovou tu dobrou se sekanými oříšky. Ani na okamžik ho nenapadlo, že lednice je nacpaná penězi ukradenými z Komerční banky. Ale akce, to se rozumí, vybuchla - náhodou.

Příště to byli dva ozbrojení zlodějíčkové, kteří chtěli vykrást krejčovskou dílnu ve stejnou noc, na niž Hluchý naplánoval vedle velké vyděračské akce i malé překvapení. V krámě číhali na příchod zlodějíčků dva detektivové. Hluchý a jeho společníci vešli vchodem zároveň s nimi. Poldové! Past na zloděje a nešťastnou náhodou do ní vkračel Hluchý. Carella ho tenkrát postřelil. Nikdy Carellovi nezapomene, že po něm střílel, nikdy mu to neodpustí.

Posledně - po pravdě řečeno, tady musí přiznat Carellovi, že to vyčmúchal předem, i když mu s tím sám pořádně pomohl. Byla to jeho chyba, jeho nápovědi byly příliš jasné, příliš poctivé. Fakticky oznámil Carellovi, že hodlá

vyloupit banku dvakrát za dopoledne; narařil to tak, ře řým A řěl řýt dopaden a on řám řěl řijít s řým B až potom. Řiřel, ale našel tam řekajícího Carellu.
Carella byl řůvtipněřší, než Hluchý ořekával.
Mořná ře byl řůvtipněřší, než řám věřel.
Nářody, prošm, řádné omyly.
Ale řed' - řed' je s Dobrořincem konec.
Nikře nestojí, ře řá tu hru hrát pořtivě.
Mají řtěřtí, ře ři hraje vřbec.

Veřer řřed Vánořmi ukradne Hluchý půl milionu dolarů, řřeba i víc.
A řentokrát mu to vyřje, protože řentokrát nevaroval policii řředem. Vlastně ano, neodolal a pohodil mřtvolu Elizabeth Turnerové v parku naproti jejich policejní stanici. Jenře nahou, a proto neidentifikovatelnou. A to byla jediná stopa, řá-li se vřbec za stopu poklářat, vedoucí k akci, kterou plánuje na řředřý řen.
O veřeru řřikrálovém zlikviduje řetektivy - aspoň větřinu z nich -, ty, řteří pracují ve staré budově naproti Groverovu parku.
A to mu taky vyřje.
Protoře je sice varoval, ale nevaroval je pořtivě.
Zemřou.
Hrořnou smřtí.
Řři pomyslení na to se usmál.
Dnes je 23. prošince.
Dnes veřer řá řeřtě ředacos na práci.

V řé řtvrti si řlověk musil řát pozor, i když Vánoce byly na dosah ruky. Mořná ře v řěhle roční době pozor řeřtě větří; lidé si kolem Vánoř počínají řrapodivně. Větřina zdeřších bezřomovců si pamatuje na dobu - ono to vlastně nebylo o Vánořích, spíš nějak v březnu, řřed lety -, pamatují si, ře nějakí výřstoci zapálili řžebřáky spící ve dveřích řo řomů.
Opilce. Polili je benzínem a zapálili. Doug Hennesy řady řenkrát nežil, ale slyřel toho o řěch upeřených habařěj. A věřel, ře v řomhle řěřtě si řlověk musí řát mořná větří pozor než všude řinde na řvětě. Ne ře řy se Doug poklářal za řžebřáka. Či dokonce za ořzalu. Ne. Doug byl bezřomovec, ano prošm, pořtivý bezřomovec.
Období svátků neměl zrovna moc řád, protože ulice byly řřecpané lidmi, každý někam pospíchal, sobecky myslel jen na sebe. Kře řy někřo řodil minci řo ruky pořřebného řlověka, jako byl například Doug! Pořařilo se mu vydělat řtyři dolary a řvařřacet řentů - řva řny řřed Vánoř, řoveřte si to řředstavít? Kam se pořěl řuch řilosřenřtví - a řřvalo mu to řo řsmi řáno skoro řo ředmi veřer! Křopak mu asi řodil ty řva řenty? Byl to řen nůbl oblečenej řán v kořichu a bobřím klobouku? Řva řenty. Ale ty peníze řačily Dougovi na řři láhve výborného vína po dolaru řtyřiceti za řlašku i s řaní a řeřtě mu řva řenty zbyly. Řednu láhev už vypil a na řěch řvou zbyvajících si řodlal pořhutnat v noci, řchoulený ve dveřích řady na Masonově ulici.
Prořitutky z Masonovy nebyly nářšené bezřomovci spícími ve dveřích. Měly řojem, ře kvůli nim vypadá řtvřť zpustle, ačkoli zpustleji, než byla, vypadat nemohla. Čítily, ře to řkodí křeftu. Řepří řánové ze řředru řěřta řem řodili za mladými řernořkami nebo Portoričankami a nestáli o ořrapy povalující se u vřhodů řo řomů. Holky z Masonovy uvařžovaly, ře řepřířou petici proti bezřomovcům, řteří zaneřářřují jejich pracoviřtě. Doug řim to ani moc nezazlival. Pracovaly řěřže, holky, to ředa řo! Šnařil se vzpomenout si, křy byl naposledy v posteli se řženskou, řřěťkou nebo řinou, ale ani za řivého boha si nevzpomněl. Nebylo to řenkrát v Chicagu? Řenkrát, když řam řělal jako řčetní? Řsou to už řéta řetoucí.
Některí bezřomovci, mužřtí, zneuřživali řženských, řteře řily na ulici jako oni. Natřeři na řakovou řpindíru řkrčenu ve dveřích, vyřrnou ři řukni a řotovo. Doug řy něco řakového neudělal za řic na řvětě. Zneuřžit nějakou řuhle neřřastnici? Věřel - včera řáno to bylo a řrdce mu řusedalo -, věřel řulačku, nemohlo ři řýt víc než řsm nebo řevěřřřacet. Měla na sobě bavlněné řařičky a řřes ně řůřový řvetř, vlněné řukavice bez řrstů. Paneboře, řiv mu to neutřhlo řrdce. Štála v ředněch zasklených dveřích a řívala se na sebe. Řuce řepjatý na řřiře. Omakávala si řřiřho. Řoztařžená řrstama v řěch ořřříhaných řukavicích. Řotýkala se řřiřha a měla řo nafouklý jako řeloun. A na obličejí výraz úplné bezřadnosti. Doug si ři na okamřik řředstavil, řak stojí někře v řožnici, řveře řo řkřině řsou ořvřeně a na dveřích je velké zrcadlo, řředstavil si ři, řak řam stojí v ředvábne řoční kořilce, s řukama řoztařženými na řěhotném řřiře řejně jako řa ve dveřích, jenře s řjiným výrazem. S výrazem řýchý a řadosti. Mladá řena řasnoucí na řím zázřakem, řelá řozzářená. Řísto řoho řveře řo řomu a řudený řimní řen řěsně řřed Vánořmi - a výraz úplné bezřadnosti.
Ach, ty řilý Řristáčku, co je ubořžáků na řomhle řvětě!
Ořřřouboval zátku u řruhě láhve vína.
Zase bude řudená noc.
Mořná ře si na řředřý řen zajře řo Armády řpáry na polívku.
Uvidí. Nemá řmysl plánovat řopředu.
Řřávě naklání ř láhev k řústům, když se ze řmý vnořil muž. Pouliční řvětlo bylo za řím. Doug mu nevěřel řo obličej. Věřel jen řvětlé vlasy řozčechřané větřem. A v řřavém řuchu něco, co vypadalo jako řluchadlo.
"Dobřý veřer," řekl řen muž vřřídně.
Doug napadlo, ře je to nějaký řán ze řředru řěřta, řteří si řřiřel řřochu zařpásovat.
"Dobřej veřer," ořpověřel a pak - Vánoce řsou svátky řřěřřosti - napřáhl láhev s řvinem a řekl: "Nechčete křapet vína, řane?"
"Ne, řěkuju," řekl muž. "Čři tvoje řucho."

Douga nejdřív napadlo, že si ten člověk chce popovídat. Přátelé, Římané, rodáci, propůjčte mi svůj sluch! Ale najednou spatřil v jeho ruce vyskakovací nůž a zamrazilo ho; na ostří se zalesklo světlo ze semaforu na rohu ulice a po oceli se mihala blikavá vánoční světylka, červená a zelená, podle toho, jak se měnila světla. Mužova levá ruka zčistajasna sevřela Dougovo hrdlo a porazila ho ve dveřích naznak. Láhev vína upadla na chodník - dolar čtyřicet centů! - a roztříštila se na tisíc zelených střepů, když ho ten muž převalil na levý bok a nůž se opět zaleskl červeně a zeleně, jak na semaforu přeskočila světla.

Palčivá ohnivá čára sežehla Douga nad pravým uchem.

A pak se ten oheň táhl dolů, šířil se a bolest byla tak pronikavá, že Doug zařval nahlas a popadl se za pravé ucho.

Pravé ucho bylo pryč.

Odtáhl ruku, byla plná krve.

Zařval ještě jednou.

Blondák se sluchadlem zmizel tak náhle, jak se objevil.

Doug křičel a křičel.

Prostitutka, šustící kolem ve vánočním červeném saténu s falešnou kožíšinou, která mířila do baru kus dál na ulici a ťukala jehlovými podpatky o chodník, se podívala do dveří, potřásla hlavou a hlasitě mlaskla údivem.

10

Štědrý den se vylouppl zářivý, jasný a jiskřivě studený. Hluchého to potěšilo. Sníh by v žádném případě nepřekáží l jeho plány, ale měl radši tenhle druh počasí. Krev v něm zpívala.

Miloval dobu Vánoc. Miloval všechny Santa Clause, zvonící rolníčkami prakticky na každém rohu. Miloval koňmi tažené vozy na ulicích. Miloval ohromný vánoční strom na Andoverském náměstí. Miloval všechna batolata s nudlí u nosu. Jejich Á a Ó doprovázející vše, co bylo vidět a slyšet. Miloval myšlenku na všechny ty peníze, které jen čekají, až je někdo ukradne.

Po ulicích proudily davy vánočních kupců. Výborně.

Tím víc peněz v pokladnách. Hluchý se usmíval.

Charlieho Henkinse usadil v hotýlku vzdáleném asi deset bloků od budovy 87. revíru. Žádná velká sláva a pravděpodobně rejdíště pouličních holek, ale v okolí nic lepšího nebylo. On sám si najal dům na míle daleko od revíru. Charlie u něho nikdy nebyl. Bylo důležité, aby nevěděl, kde Hluchý žije. Nepřál si, aby ho Charlie nečekaně navštívil, až bude po všem a on si uvědomí, že se do hotelu nedostaví nikdo s penězi, které si tak těžce vydělal. Ale i kdyby po něm Charlie potají slídl, ten dům z hnědočerveného pískovce nikdy nenajde. Hluchý si ho najal jako dr. Pierre Sourd.

"Pierre" znamená francouzsky kámen a "sourd" hluchý. Dohromady s přimhouřením oka - francouzsky by se to totiž správně řeklo "completement sourd" anebo familiárněji "sourd come un pot" - hluchý jako poleno.

Elizabeth se tam s ním nastěhovala začátkem října. Seznámil se s ní v září v isolském Muzeu moderního umění, kterému rodilí Isolané říkají lidově IMAM. V muslimských zemích je imám duchovní osoba, ale tady to bylo muzeum a vhodné místo na seznámení s vnímavými mladými ženami. Stačí prohodit pár slov o Matissech a Chagallech a - nezašla byste si na šálek čaje do zahrady? Elizabeth byla plachá, to ano. Odhadl ji na pannu - ale čekalo ho překvapení. Překvapení se najdou vždycky.

Dověděl se, že někdy od srpna pracuje jako pokladní. Vida! Dověděl se, že jejíma rukama procházejí spousty peněz.

Opravdu, Elizabeth? Říkal jí Elizabeth a to se jí velmi zamlouvalo. Nesnášela, když jí lidé říkali Liz nebo Lizzie. Tři až čtyři sta tisíc denně, řekla. Panebože, řekl on. Tu noc ji měl. Křičela. Tiché vody vždycky křičí.

Hotel, v němž bydlel Charlie, se jmenoval Excelsior. Byl příkladem nadsázky, snad proto, že to jméno je odvozeno od latinského "excelsus", což je přičestí od "excellere" - vynikati. Možná že Excelsior byl v minulosti tak dávné, že je zapomenuta, skutečně vynikající, ale Hluchý o tom pochyboval. Na druhé straně se Excelsior říkalo tenkým hoblíčkám, užívaným při balení do beden a taky - když se dostaly do rukou žhářů - k rozdělávání ohně. Nakonec se to jméno pro hotel přece jen hodilo, protože budova vynikala tím, že byla pro požár jak stvořená. Vynikala čili excelovala - a jsme zpátky u našeho latinského slova "excellere".

Hluchý miloval slova.

Taky rád exceloval.

Občas si myslíval, že by byl mohl vyniknout jako spisovatel, ačkoli proč by se někdo chtěl věnovat tak bezvýznamnému zaměstnání, bylo nad jeho chápání.

Charlie Henkinse učil kombinace, když k němu do pokoje vešel Hluchý.

"Opakuju si kombinace," řekl.

"Tak sem s nimi," řekl Hluchý. "Vnější dveře."

"Sedum-šest-jedna, dva-tři-osum."

"Vnitřní dveře?"

"Dva-čtyry-sedum, čtyry-šest-tři."

"Dobře. A sejf?"

"Devět-dva-čtyry, čtyry-šest-tři."

"Dobře. Ještě jednou."

"Vnější dveře vpravo: sedum-šest-jedna, dva-tři-osum. Vnitřní dveře zase vpravo: Dva-čtyry-sedum, čtyry-šest-tři."

Otvírají se rovnou do trezoru, pokladní a její zástupkyně u dvou stolů, peníze v sejfu. Vpravo devět-dva-čtyry, čtyry-šest-tři."

"Vyřídíš je hned," řekl Hluchý.
"Protože na obou stolech jsou poplachové tlačítka."
"Pod oběma stoly, správně. Mačkají se nohou. Řekneš Veselé Vánoce, dámy, a zastřelíš je."
"Tlumič bude fungovat?"
"Bude, ano."
"Já sem ještě nikdy neměl bouchačku s tlumičem."
"Bude fungovat, neměj obavy."
"Pak nacpu prachy do tašky..."
"Nejen peníze, všechno, co je v sefu."
"Šeky a všecko, sakumprásk, protože není čas to sortýrovat. Prostě všecko naházím do tašky."
"Správně."
"A pak se zdejchnu vchodem pro zaměstnance."
"Správně."
"A vy budete čekat venku na chodníku."
"Kde se bude hrát Tichá noc."
"Fajn, Tichá noc," řekl Charlie a usmál se.

Detektiv Richard Genero otevřel hořejší zásuvku svého stolu a úkosem mrkl na pozvánku:

Na kartičce bylo týmž rukopisem připsáno:

Dostal tu pozvánku před dvěma dny. Trvalo mu dlouho, než se dovtípil, že Harriet je Harriet Byrnesová, poručíkova manželka. Položil diskrétní otázku Halu Willisovi - "Hele, kdo je Harriet?" - a Willis na něj mrkl a řekl "Byrnesova manželka". Genero měl podezření, že Hal Willis je na večírek taky pozvaný, ale neměl nic prozrazovat, a tak už ani nemukl, jen mu vrtalo hlavou, proč se ten večírek koná. To, že se paní Byrnesová nezmínila o důvodu večírku, se mu zdálo divné. Taky, jak má paní Byrnesová na večírku říkat? Pozvánku podepsala Harriet, že? Má jí tedy říkat Harriet? A poručíkovi Pete? V životě mu Pete neřekl.

Genero neměl rád složité situace.

Proč ho například paní Byrnesová oslovuje Richarde? Jediný člověk na světě, který mu říká Richarde, je jeho maminka. Detektivové mu taky neříkají Richarde. Neříkají mu ani Dicku. Nikdo na světě mu neříká Dicku. Mezi detektivy se mu říká Genero. Vždycky ho oslovují příjmením. Genero. Carellovi říkají Steve a Hawesovi Cotton a Klingovi Bert, ale jemu vždycky Genero. Příjmením. Meyerovi říkají samozřejmě Meyer, ale to je proto, že má stejné jméno jako příjmení.

Maminka říká, že oslovovat někoho příjmením je projev úcty. Řekl jí, že ho neoslovují pane Genero, ale jen Genero.

Trvala na tom, že je to projev úcty.

Trvala taky na tom, že by si o večírku měl zjistit něco víc. Třeba se očekává, že přinese dárek. Kdyby se očekávalo, že přinese dárek, a on ho nepřinesl, mohlo by mu to v poručíkových očích uškodit.

"Il mondo e fatto a scale," řekla maminka. "Chi le scende e chi le sale."

Znamenalo to, že život jsou schody, po kterých jde někdo nahoru a někdo zase dolů.

A to dále znamenalo, že jestli se Genero chce u policie někam dostat, má poručíkovi přinést dárek, pokud je dárek očekáván.

"Ognuno cerca di portare l'acqua al suo molino." řekla maminka.

Znamenalo to, že každý člověk se snaží opatřit vodu pro vlastní mlýn.

A to dále znamenalo, že je v Generově vlastním zájmu přijít na poručíkův večírek s dárkem, chce-li to u policie někam dotáhnout.

Ale Harriet Byrnesová ho požádala, aby uchoval večírek v tajnosti.

Jak se tedy má někoho zeptat, jestli se očekává, že přinese dárek?

Bylo to všechno strašně složité.

Genero vzdychl a podíval se z okna na parkoviště za policejní stanicí.

Odpolední slunce se odráželo od bílých střeš hlídkových vozů, které tam parkovaly.

Předpovědi počasí slibovaly na Vánoce sníh, ale ten den by to člověk netušil. Ve městě byly dny, kdy jste se divili, že se někdo stěhuje na Slunečné pobřeží. Chladno bylo, ano, to se nedalo popřít. Ale chlad jen zrychloval kroky chodců a vléval do lidí nový život. Nebe bylo tak modré, že by ho byl člověk nejraději vzal do náručí. A přestože byla zima, vypadalo v zářícím slunci všechno jako v létě.

Obchodní domy a supermarkety uveřejnily v novinách stránkové reklamy oznamující, že dnes bude otevřeno do šesti jako obvykle. Byl to nádherný den na nákupy. Laskavé slunce, svěží chladný vzduch, který připomínal, že je doopravdy svátek, ulice oživené očekáváním a těšením, teplo linoucí se z obchodů s rozzářenými výlohami, dokonce i kupující ohleduplnější a zdvořilejší než obvykle - všechno díky všeobecně sdílenému vědomí, že nastaly Vánoce.

V pátém patře Gruberova nákupního centra nedaleko policejní stanice 87. revíru žasl Santa Claus - nebo spíš ten, kdo předstíral, že je Santa Claus - při pohledu na frontu dětí, které ještě v pět hodin odpoledne čekaly, aby si s ním

promluvíly. Chlapečkům, kteří mu vylezli na klín, řekl, aby mu honem dali svou objednávku hraček, protože musí spěchat na sever nakrmit soby a připravit se na dlouhou a studenou cestu. Chlapečkové se Santa Clause báli a odemleli své požadavky co nejrychleji jako vyvolávači na aukcích. Holčičky se miloučce loudaly, snad proto, že Santa Clause uvidí až zítra ráno, kdy se spustí komínem, anebo proto, že si je Santa Claus milerád nechal na klíně, jak dlouho si přály.

Představitel Santa Clause v Gruberově centru se ve skutečnosti jmenoval Arthur Drits a nejbliž k severnímu pólu se dostal, když seděl v severní části státu ve vězení Castleview, kde si pobyl hezkých pár let za znásilnění I. stupně, trestný čin třídy B definovaný takto:

Muž, který se dopustil pohlavního aktu se ženou s tím, že

- 1) ji buď přinutil k aktu násilím, nebo
- 2) šlo o ženu, jež není schopná souhlasu v důsledku fyzické nemohoucnosti, nebo
- 3) nedosáhla 11 let věku.

Vedoucí personálního oddělení, který najal Dritse, aby v Gruberově nákupním středisku představoval Santa Clause, nevěděl, že Drits je bývalý kriminálník ani že má děti tak moc rád, jak prohlašuje - obzvláště děvčátka, kterým ještě není jedenáct let. Vedoucí personálního oddělení viděl jen veselého strejdu s bříškem a modrýma očkami a myslel si, že z něho bude dobrý Santa Claus. A když už Drits začal pracovat, vedoucímu personálního oddělení uniklo, že Santa Claus věnuje chlapečkům jen kratoučkový čas, zatímco i nehezké holčičky si nechává na klíně mimořádně dlouho.

Chvilku po páté - zavírat se oficiálně mělo v šest - držel Drits na klíně osmiletou kudrnatou a blond holčičku skoro pět minut a se zavřenýma očima nadšeně poslouchal její prosby. Připomněl jí, aby mu nechala hrníček kakaa, než si půjde večer hajnout. Pak jí pomohl seskočit a svíraje velkou masitou rukou její buclatý zadeček, postavil ji na zem. A hned se otočil k další holčičce ve frontě, roztomilé Hispánečce s rozzářenýma očičkami jako knoflíky a andělskou pusinkou.

"Tak pojď, miláčku," řekl, "posad' se mi tadyhle na klín a pověz mi, co chceš k Vánocům."

Drits chtěl k Vánocům ji.

Podíval se na hodiny, které visely na protější stěně, a přál si, aby tahle práce nikdy neskončila.

Zloději tomu říkali schovávanda.

Jeden šel do obchodu, někde se schoval a zůstal tam. Když už se zamklo a všichni odešli domů, vypnul poplašné zařízení, pustil dovnitř partnera a rukou společnou a nerozdílnou podnik vybilili. Jenže tentokrát nemělo jít o pouhou krádež, tohle mělo být ozbrojené vloupání. A Charlie neměl čekat, až zamknou, protože pak by se z toho posraného podniku nedostal. Jinak to byla typická schovávanda. Charlie se zavřel u Grubera v pátém patře na pánském záchodě a počká, až obchod vyžene všechny zákazníky. Pak po chodbě do kanceláře hlavní pokladní, a veselý Vánoce, dámy. Ne mnoho lidí si uvědomuje, že veliká nákupní střediska mají své vlastní trezory. Jako banky. Trezory jsou nezbytné, protože obchodní domy mají veliký obrát a většinou jsou otevřené déle než banky. Co se všemi penězi v hotovosti, když banka je už zavřená?

Je to bez problémů, když má podnik svůj vlastní trezor, zabezpečený jako ten v bance; peníze se do něj zavřou až do rána, kdy se normálně uloží. Některé obchodní domy mají vlastní ozbrojené vozy, které vozí peníze na noc do hlídaných trezorů, ale Lizzie Turnerová je ujistila, že ke Gruberovi taková auta nejezdí. Gruberovo nákupní centrum mělo svůj vlastní trezor a v něm svůj vlastní sejf.

Následující den byla neděle.

Za obvyklých okolností by se pokladní výkazy zkontrolovaly v kanceláři hlavní pokladní časně ráno v pondělí a dva Gruberovi ozbrojení bezpečáci by odvezli hotovost do banky k uložení.

Jenže následující den byla nejenom neděle, nýbrž také hlavní svátek - Boží hod.

Znamenalo to, že pondělí 26. prosince bude státně uznávaný svátek a zavřené budou i banky. Jestli všechno dopadne tak, jak má, neměl si podle Dennise nikdo uvědomit, že obchodní dům byl vyloupen, až do úterka ráno, kdy se otevře pokladní kancelář.

V pátém patře Gruberova nákupního centra seděl Charlie na toaletní míse s kalhotami spuštěnými ke kotníkům. Seděl na té míse už skoro půl hodiny a poslouchal, jak muži přicházejí na záchod a zase z něj odcházejí. Neměl se hnout až do tří čtvrtě na sedm.

Lizzie jim řekla, že pokladní kancelář je zajištěna dokonce líp než v některých bankách. Dvoje ocelové dveře k trezoru se otvíraly na dvě odlišné kombinace čísel, samotný sejf měl další, jiné. Trezor byl bez oken. Byly tam jen dva stoly, různé kalkulačky a počítače a na zadní stěně ohromný sejf. Po zavírací hodině v šest večer trvalo obvykle nanejvýš půl hodiny, než všichni vedoucí oddělení na jednotlivých poschodích porovnali výkazy s pokladní hotovostí, vložili peníze do plastických pytlů se zipem a odnesli je do pokladní kanceláře v pátém patře.

Lizzie řekla, že každý den před odchodem z kanceláře těsně před sedmou vloží ona a její zástupkyně pytle s hotovostí do sejfu a zapnou poplašné zařízení jak u sejfu, tak u obou dveří do trezoru. Jen zřídka se po sedmé v obchodě zdržuje ještě nějaký zaměstnanec včetně majitelů. Všichni zaměstnanci odcházejí služebním vchodem v přízemí. Pod dohledem bezpečnostní hlídky si píchnou na píchacích hodinách. Když jsou všichni pryč, nastaví hlídka bezpečnostní poplašné zařízení pro celý podnik. Tohle všechno jim řekla, když akci plánovali. Hodná holka, Lizzie. A inteligentní. Odešla od Grubera začátkem října a v tichosti vyčkávala, až se budou dělit o peníze. Bude to v neděli ráno. Vánoce pro ně tři nastanou v Charlieho pokoji v Excelsioru, jakmile do něj vstoupí Dennis s...

V tlampači na zdi se najednou ozval ženský hlas, tady na pánském záchodku trochu nezvyklý.

"Dámy a pánové, naše obchodní centrum za dvacet minut zavírá," řekl ten ženský hlas. "Prosíme, abyste laskavě ukončili své nákupy před šestou hodinou. Děkujeme vám a přejeme veselé Vánoce."

Charlie se podíval na hodinky.

Pak vstal, vytáhl si podvlékačky a kalhoty, zapnul opasek a sáhl po kufříku, který měl postavený u jedné stěny místnůstky.

Znova zkusil, jestli jsou dveře zavřené, a pak kufřík otevřel.

Před postranním východem z Gruberova nákupního centra visela na žerdí obrovská, zlatem zdobená rudá vlajka a pleskala ve větru. Na vlajce se skvěla jedno pod druhým blahopřání vyšíané zlatem:

VESELÉ VÁNOCE!

FELIZ NATAL!

JOYEUX NOËL!

BUON NATALE!

Pod vlajkou, blíž k chodníku, stál muž v uniformě Armády spásy, vedle sebe železný kotlík zavěšený na trojnožce. Na kotlíku visel nápis:

Podělit se znamená milovat!

ARMÁDA SPÁSY

BŮH VÁM ŽEHNEJ!

Kazetofon vyřvával Tichá noc, přesvatá noc... Muž v uniformě Armády spásy měl v pravém uchu sluchadlo, ale nikdo je neviděl, protože měl taky klapky na uši.

"Bůh vám žehnej," řekl pánovi, který hodil do kotlíku čtvrt dolar.

"Dámy a pánové, za patnáct minut zavíráme," řekl ženský hlas. "Žádáme vás, abyste laskavě dokončili své nákupy před šestou hodinou. Děkujeme vám a přejeme veselé Vánoce."

Na pánském záchodě v pátém patře se Charlie zase mrknul na hodinky. Připevnil ke svému už tak nezanedbatelnému břichu polštář, oblékl si červené kalhoty a obul černé holinky. Pak si navlékl červenou halenu a zapnul ji. Utáhl černý opasek a nasadil si bradu a červenou čepici lemovanou bílou kožíšinou. Bradu si upravil před zrcadlem nad lavorem, než odejde ze záchoda. Sáhl ještě jednou do kufříku a vytáhl velký vak se zeleným a červeným nápisem Veselé Vánoce, pak vzal pistoli s tlumičem a zastrčil ji pod halenu, takže spočívala na polštáři na jeho břiše.

Ve vedlejší místnůstce někdo močil do mušle.

"Dámy a pánové, za pět minut zavíráme," řekl ženský hlas. "Žádáme vás, abyste laskavě ukončili své nákupy do šesti hodin. Otvíráme opět v úterý 27. prosince a všechno zboží bude k dostání s třiceti až padesátiprocentní slevou. Děkujeme vám a přejeme veselé Vánoce."

Chodníky před Gruberovým obchodním centrem připomínaly orientální bazar.

Pouliční prodáváci, vědomí si toho, že obchod zavírá v šest, že je Štědrý den a pozdě a že opozdílci by mohli být ochotni utratit v poslední minutě pár dolarů za dárek, vyrazili v hejnech a rozlili se po nejvýhodnějších místech mezi hlavními vchody a vchodem v postranní ulici. Vpravo od kotlíku Armády spásy stál Portoričan s náramkovými hodinkami nejrůznějšího druhu, vystavenými na skládacím podnose s nožičkami. Kdyby se objevil Zákon a on neměl oprávnění k prodeji, složí podnos i nožičky jako Arab skládající stan a stejně rychle jako on zmizí ve tmě. Hluchý předpokládal, že všechny ty hodinky jsou kradené. Proč by je ten člověk jinak prodával po pěti dolarech za kus? "Pět dolary," vyvolával Portoričan. "Funglnovej hodynek, pět dolary jedna kus!"

Po levici Hluchého překřikoval Tichou noc, přesvatou noc z jeho kazety další pouliční podnikatel, který vystavoval na dece prožrané moly přibližně dva tucty šátků v divokých barvách.

"Čistý hedvábí," hulákal na kolemjdoucí. "Pojďte si vybrat, tři dolary za kus, čtyři kusy za deset! Čistý hedvábí!"

Na rohu, kde se protínala postranní ulice s hlavní třídou, prodával muž s vozejkem párek v rohlíku. Jiný nabízel preclíky.

Další zas stoprocentní šťávu z čistých pomerančů a italskou zmrzlinu.

Na hořejším konci hlavní třídy začal zvon na věži kostela Nanebevzetí Páně vyzvánět celou o dvě minuty dřív.

Šéf personálního oddělení přišel do Hraček v pátém patře dvě minuty před šestou. Santa Claus seděl na svém trůně sám. Šéf - jmenoval se Samuel Aronowitz - šel k němu a řekl: "Dneska už další kluci a holčičky nepřijdou, Santo. Pojďte, napijeme se na to."

Santa smutně vzdychl.

Šli po chodbě kolem té zmeti ukazatelů, mířících všemi směry světa: Manager, Pokladní kancelář, Úvěry, Vracené zboží, Personální odd., Hračky, Santa Claus, Telefon, Odpočívárna.

Když vešli do personálního oddělení, ozval se v tlampači znova ženský hlas: "Dámy a pánové, je právě šest hodin. Jste-li dosud uvnitř, doporučujeme vám, abyste použili východu do Čtvrté ulice. Využíváme této příležitosti, abychom popřáli jménem našeho podniku veselé Vánoce vám všem v naší čtvrti, v celém městě i všude v okolí. Veselé Vánoce vám všem a všem dobrou noc!"

"To bylo v naší rozhlasové reklamě," řekl Aronowitz.

"Prosím?" řekl Drits.

"Vám všem v naší čtvrti, v celém městě a všude v okolí. Zabralo to. Tak pojdte, pojdte dál. Co si dáte? Mám skotskou a gin."

"Trochu skotský bych prosil," řekl Drits.

Ve své kanceláři se Molly Driscollová a Helen Ruggierová podívaly ve stejnou chvíli na hodiny. Molly byla hlavní pokladní. Byla jí od poloviny října, Helen byla její zástupkyně a zlobilo ji, že po odchodu Liz Turnerové nepovýšili na hlavní pokladní ji.

Bylo právě čtvrt na sedm a pokladny všech oddělení nákupního centra až na Módní oblečení. Domácí potřeby, Přístroje, Vše pro juniory a Zavazadla už odevzdaly své zazipované pytlíky s tržbou. Hodila je do kovové zásuvky ve stěně v pravém úhlu k vnějším ocelovým dveřím od trezoru. Oboje ocelové dveře od trezoru byly zavřené a zamčené, dveře od sejfu byly otevřené. Zamknou je a nastaví poplašné zařízení, až dostanou poslední tržbu.

Helen a Molly se už nemohly dočkat, až vypadnou.

Molly spěchala domů k manželovi a třem dětem.

Helen pospíchala do bytu svého přítele. Řekl jí, že dnes odpoledne koupil prvotřídní kokain.

"Proč to těm ostatním trvá tak dlouho?" zeptala se.

"Pane Dritsi, chci vám osobně poděkovat za vynikající práci, kterou jste u nás odvedl," řekl Aronowitz. "Vaše laskavost, vaše trpělivost, vaše zřejmé pochopení pro dětskou duši - byl jste zkrátka nejlepší Santa Claus, kterého jsme kdy měli. Dáte si ještě skleničku?"

"Dám, děkuju," řekl Drits.

"Doufám, pane Dritsi, že příští rok zase přijdete. Přiznávám se, že věrohodné Santa Clause sháníme s velkými obtížemi."

"Velice rád přijdu příští rok," řekl Drits a přijal další skleničku. Když nebude v Castleviu, dodal v duchu.

V zamknuté místnůstce pánského záchodu se Charlie znova podíval na hodinky.

Půl sedmý.

Za patnáct minut začne.

Začínal se pod falešnou bradou potit.

Na chodníku před nákupním centrem se Hluchý podíval na hodinky.

Půl sedmé a pět minut.

"Čtyři dolarů," hulákal Portoričan. "Funglnovej hodynek!"

"Hedvábný šátky, čistý hedvábí, jeden jak druhý, kus za dva dolary, čtyři kusy za šest!" vykřikoval ten druhý.

"Ti-chá noc, pře-svatá noc....," vyřvávala kazeta.

Muž v umývárně zpíval Tichou noc na plné hrdlo.

Za zamčenými dveřmi se Charlie zase podíval na hodinky.

Za tři minuty tři čtvrtě na sedm.

"V spánku svém," zpíval ten vedle, "dýchá zem..."

Ve své kanceláři se Helen podívala na hodinky a řekla: "Kde se courá Módní oblečení!"

Bylo tři čtvrtě na sedm.

Charlie musel začít.

Ten v umývárně pořád ještě zpíval:

"Jen boží láska tu bdí.

Charlie čekal. Muž přestal zpívat. Charlie slyšel, jak otočil kohoutkem, voda začala téct. Zase se podíval na hodinky. Už nesmí otálet ani minutu.

Vyšel ven.

Před ním stál Santa Claus.

Santa Claus si myl obličej.

Bradou odložil na umyvadlo.

Před Charliem stál Arthur Drits, který seděl v Castleviu v době, kdy tam dlel i Charlie. Seděl proto, že byl na holčičky.

"Hele, co to?" řekl Drits překvapeně.

Dritse překvapilo, že vidí Santa Clause, stejného jako on sám. Nevěděl, že u Grubera jsou dva Santa Clausové. Charlie, který zapomněl, že má plnovous, myslel, že Drits je překvapený, protože ho poznal. Vyběhl ze záchodku, dřív než si ho Drits stačil pořádně prohlédnout.

Molly zavřela dveře sejfu a zmáčkla tlačítka poplachového zařízení.

Dvě-čtyři-sedm, čtyři-šest-tři.

"Tak, to by bylo," řekla.

"Finalmente," řekla Helen.

Když Drits vyšel východem pro zaměstnance, měl už zase na obličej bílý plnovous. S ním a oblečený jako Santa Claus se cítil dobře. Nejlepší Santa, kterýho v tom zatraceném kšeftě měli - a kdo byl ten podvodník, ten hajzl tam na

záchodě? Ještě líp se cítil díky skotské, kterou vypil v Aronowitzové kanceláři. Extra vizour, jen co je pravda. Kulatým břichem se mu rozlévala lahoda a teploučko.

Na chodníku prodával nějaký chlapík hodinky po dvou dolarech za kus.

Jiný prodával šátky po dolaru.

Byl tam taky člen Armády spásy, stál u velkého černého kotlíku.

"Tady," řekl člen Armády spásy.

Dřít se na něj podíval.

"Copak, copak?" řekl.

"Kde máš vak?" zašeptala Armáda spásy.

Dřitsovi bylo jasné, že je to cvok.

Cvrnk na něj prstem a odešel.

Molly a Helen se právě chystaly odejít, když se vnitřní ocelové dveře trezoru otevřely. Objevil se Santa Claus.

"Veselé Vánoce, dámy," řekl a vpálil každé jednu ránu mezi oči. Tlumič fungoval jedna radost.

Hluchého to zmátlo jen na chvíli.

Ovšem, uvědomil si, opravdový Santa Claus. Přinejmenším Santa najatý podnikem.

Podíval se na hodinky.

Za pět minut sedm.

Charlie by se měl objevit ve vchodu každou minutu.

Podíval se na roh, kde postranní ulice přetínala hlavní třídu. Kolem rohu právě zahýbal uniformovaný strážník.

"Vy tam!" zařval strážník na Portoričana, který prodával ukradené hodinky.

Bezpečnostní hlídka u dveří k východu pro zaměstnance měla dojem, že Santa už odešel.

"Tak vy jste dva?" řekl Charliemu.

Charlie byl právě u píchaček. Plátěný vak se zeleným a červeným nápisem Veselé Vánoce byl napěchovaný penězi ukradenými ze sejfu. Vzal ze zdi kartu Helen Ruggierové a píchl hodinu odchodu.

Bylo už skoro sedm.

"Jo, jsme dva," řekl.

"Tak ti přeju veselé Vánoce, Santo," řekl bezpečák a zasmál se vlastnímu vtipu.

"Tobě taky, kamaráde," řekl Charlie a vyšel na chodník, kde se najednou rozpoutalo peklo.

Strážník chtěl vidět povolení k prodeji.

Portoričan povolení k prodeji neměl.

Strážník řekl, že ho předvede na stanici.

Někdo z davu na chodníku zařval: "Dej se vycpat, srabe, dyť je Štědrej den!"

Strážník zařval na oplátku: "Nemám vás taky předvést?"

Dav se jako jeden muž začal strážníkovi pošklebovat.

V tu chvíli se Portoričan rozhodl, že udělá nejlíp, když zdrhne.

V tu chvíli vyšel z budovy Charlie s vakem plným peněz.

Podle plánu měl položit vak vedle kotlíku, kde by vypadal jako rekvizita Armády spásy.

Podle plánu měl Charlie zmizet ve tmě už bez kořisti.

Podle plánu měl Hluchý vyčkat pět minut, pak sebrat vak a ztratit se i s ním.

Tak to bylo naplánované.

Jenže když Charlie vycházel z budovy, srazil se s Portoričanem.

Vak spadl na chodník.

Plastikové pytlíky se zipem se rozsypaly po chodníku.

Dav si pomyslel, že Santa rozdává na Vánoce peníze.

Strážník si pomyslel, že Santa je darebák a zloděj.

Dav se pohnul kupředu k penězům na chodníku.

Strážníková pistole už byla venku z pouzdra.

"Stůj nebo střelím!" zařval na Santu.

Dav si pomyslel, že jim nechce dovolit sbírat peníze.

Dav ječel: "Vlez nám na záda, hajzle jeden!"

Portoričan byl už málem u příštího bloku domů.

V Santově ruce se najednou objevila bouchačka.

Hluchý sebou trhl, když strážník vystřelil na Charlieho.

Charlie udělal salto a svalil se na chodník s dírou v rameni.

Jakási dáma hodila do kotlíku Armády spásy dolar.

"Bůh vám žehnej," řekl Hluchý.

"Jen boží láska tu bdí," vyřvávala kazeta, "jen boží láska..."

Do prdele, řekl si Hluchý.

A pak se rozplynul v davu.

Carellovi ani Brownovi se nechtělo pracovat na Boží hod.

Oba se rozhodli vzít si směnu od čtyř odpoledne do půlnoci na Štědrý den, aby mohli hlavní svátek trávit s rodinou. Ale přibližně v sedm večer vyloupil jako na potvoru člověk jménem Charlie Henkins Gruberovo nákupní centrum a zabil přitom dvě zaměstnankyně. Carella a Brown ještě sloužili, když zavolal navýsost rozčilený strážník, že postřelil Santa Clause. Případ patřil jim, a proto - v šest ráno na Boží hod - vyslyšali Henkinse v jeho pokoji v nemocnici sv. Judy.

"Já sem naletěl a sem nevinnej," řekl Henkins.

Podle Browna vypadal opravdu nevinně. V bílé nemocniční košili s levým ramenem obvázaným, s mrkajícím modrým očkama a kulatým, měkkým břichem pod pokrývkou vypadal jako starý Mikuláš bez brady, který se ukládá k dlouhému zimnímu spánku.

"Udělal to ten druhej Santa," řekl Henkins.

"Jaký druhý Santa?" zeptal se Carella.

"Arthur Drits," řekl Henkins.

Carella se podíval na Browna.

"Tak jak to bylo, hezky popořádku," řekl Carella.

"Já sem naletěl a sem nevinnej," opakoval Henkins.

"Cos tam dělal v tyhle vánoční maškarádě?" zeptal se Carella.

"Měl sem jít do jednoho sirotčince a překvapit ty prcky tam."

"Do kterýho sirotčince?" řekl Brown. "Tady žádný sirotčince nejsou."

"Já myslel, že tu jeden je."

"A do sirotčince sis bral bouchačku?"

"Ta bouchačka není moje, pane inspektor," řekl Henkins.

"Či tedy je?"

"Santova," řekl Henkins. "Toho druhýho Santy."

"Tak aby se nám to ujasnilo," řekl Carella. Pořád se v tom nemohl vyznat. Věděl jen, že Henkins vyšel z Gruberova centra s vakem nabitým plastickými sáčky, v kterých bylo - jak spočítali, než odevzdali peníze oddělení pro odcizené předměty - osm set tisíc dvě stě padesát dva dolarů v hotovosti a značný počet podepsaných šeků. Henkins vytáhl pistoli - policejní Smith & Wesson ráže 32, jak ho označili na štítku - a k němu náležející tlumič, nalezený v pokladní kanceláři vedle mrtvoly jedné z obětí, Helen Ruggierové, v jejíž kabelce se našly čtyři dávky marihuany. Službu konající strážník po předepsaném varování vystřelil. Ted' seděl na ředitelství, kde vyplňoval papíry: za prvé vysvětloval, proč služební zbraň vytáhl, a za druhé, proč ji použil.

"Já vám to vysvětlím," řekl Henkins.

Brown věděl, že to bude lež jako věž.

"Šel sem do obchodáku, že si jako ulevím," řekl Henkins.

"Jak ulevíš?"

"Vyjel sem do pátýho patra, abysem se vytento."

"Co dál?"

"Na záchodě sem narazil na Dritse."

"Arthura Dritse."

"Arthura Dritse, kerýho znám odedávna."

"Dobrá, tak dál," řekl Brown.

"Drits byl oblečený jako Santa Claus. A měl tu bouchačku, o kerý říkáte, že je moje."

"Jak jsi k tý bouchačce přišel?"

"Drits mi ji dal."

"Proč?"

"Řek Veselý Vánoce a dal mi ji."

"Tak sis ji vzal?"

"Byl to dárek."

"Takže když jsi vyšel od Grubera, měl jsi bouchačku."

"Přesně tak."

"A vytáhl ji."

"Jen abych ji dal tomu poldovi, protože sem si to mezitím rozmyslel."

"Co jako sis rozmyslel?"

"Co dyž s ní někdo spáchal nákej zločin?"

"A kdopak by to byl?" řekl Brown.

"Kde jsi vzal ten pytel peněz?"

"Ten byl toho Portorikána."

"Jakýho Portorikána?"

"Toho s náramkovéjma hodinkama. Měl v tom pytli ty hodinky. Když do mě vrazil, prachy a hodinky z pytle vypadly."

"Takže pistole patřila Dritsovi a pytel Portoričanovi?"

"Jo, tak je to," řekl Henkins. "Nalítnul sem a sem nevinnej."

Carella se znova podíval na Browna.

"Todle město je samej barbar," řekl Henkins. "Měl ste vidět, jak se všechny lidi hnali po těch prašulích." Potřásl hlavou. "Na Štědrej den k tomu!"

"Pohovořme si o tom tvým Arthuru Dritsovi," řekl Brown.

"Ano, pane inspektor," řekl Henkins.

"Říkáš, že to byl tvůj přítel?"

"Známej, pane inspektor," řekl Henkins.

Podle těch pánů inspektorů poznal Brown, že za těmi řečmi něco vězí.

"Říkáš, že ho znáš od minula?"

"Ano, pane inspektor."

"Jak dlouho přesně?"

"Asi tak pět nebo čtyry roky."

"A náhodou jsi ho potkal na pánským záchodě u Grubera?"

"Zrovinka tak to bylo, pane inspektor," řekl Henkins. "Přísahám. Jako že mě matka porodila."

"Matku radši vynech," řekl Brown.

"Moje matka už je mrtvá," řekl Henkins.

"Dvě Gruberovy pokladní jsou taky mrtvý," řekl Brown. "Zabitý pistolí, kterou jsi měl u sebe."

"Dritsovou pistolí," řekl Henkins.

"S kterým ses znal někdy dávno."

"Před čtyrma pěti rokama."

"Kde?" řekl Brown.

"Kde co, pane inspektor?"

"Kde ses s ním poznal?"

"Jo, pane inspektor, to já už si nevzpomenu."

"Zkus to," řekl Brown.

"Namouduši nevím."

Brown se podíval na Carellu.

"Chápeš," řekl Carella, "že mluvíme o dvou vraždách, vid'š? Plus..."

"Ty dva lidi musel oddělat Drits," řekl Henkins.

"Odkud znáš toho Dritse?" zeptal se Carella. "Pokud vůbec existuje."

Henkins zaváhal.

"Nech to," řekl Brown Carellovi a pak se otočil k Henkinsovi. "Jste zatčený, pane Henkinsi. Jste obviněn ze dvou vražd a z ozbrojené loupeže. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu v případě Miranda-Escobedo..."

"Momentíček," řekl Henkins. "Já blbec sem naletěl a sem dočista nevinnej."

"Udělal to Portoričan a Drits, že?" řekl Carella.

"Drits mi dal bouchačku. Kde vzal ten Portorikán tu hromadu prachů, co se po nich ten dobytek hnál, nevím."

"Odkud ho znáš?" zeptal se Brown.

"Z chodníku. Vrazil do mě a..."

"Ne Portoričana," zařval Brown. "Dritse. Odkud ho sakra znáš? Jedete v tom společně? Mají s tím něco společnýho ty dva převleky za Santa Clause...?"

"Už sem vám řekl a řeknu to znova. Byl sem na pánským hajzlíku, dyž Drits..."

"Poprvé!" zařval Brown. "Kdes ho viděl poprvé?"

"Totiž..."

"A hezky rychle," řekl Brown. "Na mě čekají Vánoce."

"V Castlevieu, když to chcete vědět," řekl Henkins.

"Ty jsi seděl v Castlevieu?"

"Nákou dobu."

"Jak dlouho?"

"Vyfasoval sem dvacet let."

"Za co?"

"No... jednou večer sem dostal žízeň."

"Co to znamená?"

"Šel sem do toho kšeftu s pitivem."

"Kde?"

"V Calm's Pointu."

"Dál."

"Chtěl sem na tom chlápku dvě deci vizoura."

"Dál."

"Nechtěl mi je dát."

"A?"

"Musel sem ho přesvědčit."

"Jaks ho přesvědčil? Pistolí?"

"No, dalo by se to tak říct."

"Jak bys tomu řekl ty?"

"Řek bych pistolí."

"Jak to nazval soudce?"
"Tak. Pistole."
"Takže to bylo ozbrojený vloupání."
"Takle to pomenovali."
"A vyfasoval jsi dvacet?"
"Odseděl sem jen osm."
"A teď jsi zpátky u starýho řemesla?"
"Povídám vám, že to byla Dritsova bouchačka. Ty dvě ženský musel oddělat Drits. Vědět, že ta bouchačka je nabitá, tak sem na ni nemák."
"Kdo řekl, že to byly ženský?" zeptal se Brown.
"Co?"
"Kdo řekl, že ty dvě mrtvolky v kanceláři byly ženský?"
Henkins zamrkal.
"Nechtěl bys nám o tom povědět?" řekl Carella.
V místnosti nastalo ticho. Detektivové vyčkávali.
"Ty dvě ženský musel zastřelit Dennis," řekl Henkins.
"Jakej Dennis?"
"Dennis Dove. Jít do tý pokladní kanceláře a zastřelit ty dvě ženský musel on. Já sem tam nikde okolo nebyl, když došlo k tomu vloupání. Čekal sem v přízemí. Já ani nevěděl, že se krade. Já měl jen čekat dole na Dennise a vzít od něj bouchačku a pytel."
"Tak pr," řekl Carella, "ať se v tom vyznáme." Už zase tápal.
"Dennis mě poprosil, abych mu píchнул, to je všecko," řekl Henkins. Modré oči zoufale těkaly sem a tam. "Chtěl na mně, abych čekal dole a vzal od něj ten pytel, co sem ho měl odnést do sirotčince."
"Už zas ten sirotčinec," řekl Brown.
"... abych ho dal těm prckům na Štědrej den."
"A co pistole?"
"Já nevím, kde vzal Drits pistoli. Třeba v tom jel taky. Bejvalej trestanec, co chcete?" Henkins pokrčil rameny.
"Proto seděl v Castleview? Pro ozbrojený vloupání?"
"Ne, on je na děti."
"Jak to myslíš?"
"Rád na ně šáhá."
"Chceš říct, že je pedofil?"
"Jo," Henkins opět pokrčil rameny.
"Ale ty myslíš, že jede v tomhle vloupání s Dovem, ano?"
"Musí, nemyslíte?" řekl Henkins. "Jak by jinak přišel k tý bouchačce?"
"Ale ty jsi byl v přízemí."
"Správně."
"Vůbec ne v blízkosti ty pokladní kanceláře?"
"Správně."
"Ta kancelář je v pátým patře," řekl Brown.
"Záchod taky," řekl Carella.
"Náhodička, nic víc," řekl Henkins.
"Kecy, nic víc," řekl Brown.
"Kdo je Dennis Dove?" zeptal se Carella.
"Chlap, kerýho sem poznal nedávno. Požádal mě, abych mu na Štědrej den píchнул."
"Tak se jmenuje? Dennis Dove?"
"Aspoň myslím."
"Kde bydlí?"
"Nevím."
"Jak vypadá?"
"Velikej a blondák," řekl Henkins. "V uchu má aparát."
Oči obou detektivů se rázem setkaly.
"Jak nedávno?" zeptal se Brown.
"Co jako?" řekl Henkins.
"Co ses s ním potkal?"
"Někdy v říjnu. Dyž nám Lizzie šmízovala."
"Lizzie jak?" Zmocnily se ho obavy, že Henkins nemluví o proslulé vražedkyni Lizzii Bordenové.
"Náká buhta, co se s ní tahal. Byla do něj celá blázen. Dělal tenkrát u Grubera. Já tedy nevěděl, co plánujou, to ne! Na mně chtěli jen službičku, chápete?"
"Lizzie jak?" opakoval Carella.
"Turnerová," řekl Henkins.

Tak to tedy měli.
Co vlastně měli?

Nevěděli, co mají.

Vypadalo to, že za ozbrojeným vloupáním do Gruberova nákupního centra je Hluchoun. Dál to vypadalo, že Elizabeth Turnerová pracovala u Grubera - musejí si ověřit, jestli jako hlavní pokladní, i když to bylo vzhledem k jejím předešlým zaměstnáním pravděpodobné, a jestli měla důvěrné styky s Hluchým. Jak se s Hluchým seznámila, nevěděli. Věděli určitě, že pokud jde o samotné vloupání, Henkins lže, jako když tiskne - měl v držení vražednou zbraň a byly na ní jeho otisky prstů, nikoho jiného -, ale nevěděli, jestli lže taky o člověku jménem Dennis Dove, jehož popis se shodoval s popisem Hluchouna. Jméno Lizzie Turnerové si ale nemohl vycucát z prstu. A v noci, kdy došlo k její vraždě, muž odpovídající Hluchounově popisu byl viděn, jak nese ženu odpovídající popisu Elizabeth Turnerové. To dávalo smysl. Jakýs takýs.

Ale jak souvisí loupež u Grubera s dopisy, které jim Hluchý posílá?

Nic, co by bilo do očí:

Dva obušky

Troje okovy

Čtyři služební čepice

Pět vysílaček

Šest policejních odznaků

Sedm oběžníků

Osm černých koní

Devět hlídkových vozů

Deset formulářů

Jedenáct koltů Speciál

Dvanáct pečených prasátek

A potom, v jedenáct hodin na Boží hod dopoledne, když Carella tůkal hlášení o rozhovoru s Henkinsem a Brown mluvil telefonem s komisí pro sledování podmíněně propuštěných, protože se chtěl dozvědět poslední Dritsovu adresu, objevil se u dřevěného brlení, které oddělovalo služebnu od venkovní chodby, poslíček. Nesl něco v zeleném papíru. Byl to dost objemný balík a hoch ho jen taktak držel v obou rukou.

"Je tady detektiv Stephen Luis Carella?" zeptal se.

"Já jsem Carella," řekl Carella.

"Květinářství Di Fiore," řekl poslíček.

"Pojď dál," řekl Carella.

"Šel bych... ale může mi někdo pomoci otevřít?" řekl chlapec.

Carella mu pomohl otevřít vrátka v brlení. Poslíček s námahou donesl balík do služebny, rozhlédl se, kam ho položit, a nakonec ho umístil na Generově prázdném stole. Carella nevěděl, jestli mu má dát spropitné. Sáhl do kapsy a dal mu čtvrt dolar.

"Abyste se nepředal," řekl poslíček. "Veselý Vánoce," dodal nevrle a odešel.

Carella strhl z balíku zelený obal.

Díval se na něco, co podle něho mohla být hruška. Tedy stromek. Nevěděl, jestli je to opravdový stromek, ale v každém případě z něj visely hrušky. Nebyly to zralé hrušky, ale přece jen hrušky. Malé dřevěné hruštičky a celý stromek jimi byl ověšený.

Na stromku visela také obálka.

Obálka byla adresovaná detektivu Stephenu Luisi Carellovi.

Carella ji roztrhl.

Uvnitř byla kartička a na ní stálo:

Carella hledal ve stromku křepelíčku.

Visel na něm balíček zabalený v červeném staniolu. Carella ho rozbalil. Uvnitř bylo cosi zdobené peřím. Křepelíčka to nebyla, ale bylo to celé polepené peřím, takže to jako pták vypadalo. Peří bylo pravděpodobně kuřecí, ale kuře to nebylo, něco menšího. Podíval se pořádně.

Ta věc bylo uříznuté lidské ucho.

Carella ho pustil jako opařený.

26. prosince, na další svátek vánoční, došly do služebny dva obušky. Byly zabalené do vánočního papíru a adresované Carellovi.

Detektivové koukali na obušky.

Nevypadaly jako nové. Oba byly poškrábané a otlučené.

"Někde je koupil, možný to je," řekl Kling.

V Isole byl každý policista odpovědný za vybavení, které měl na sobě či které používal; jedinou výjimkou byl odznak. Ten dostal zadarmo současně s přijetím do sboru - špendlík, jímž byl odznak připíchnutý k uniformě, stál však padesát centů. Každý policista dostával ročně na uniformu 170 dolarů. Pistoli nebo revolver si kupoval sám - obvykle kolt ráže 38 nebo Smith & Wesson stejné ráže - a své vlastní náboje, šest ve zbraní a dvanáct v opasku, a svou vlastní pišťalku, která ho dnes přišla na dva dolary. Taky si sám kupoval boty. Pochůzkař unosi nejmeně dva páry ročně. Dlouhý dřevěný obušek - šedesát centimetrů - stál tři a půl dolaru a dalších čtyřicet centů stálo kožené poutko. Krátký gumový obušek přišel na tři a půl dolaru - plus opět čtyřicet centů za kožené poutko. Běžná cena okovů byla pětadvacet dolarů.

Většina policistů nakupovala v Policejní prodejně ve městě nedaleko Policejní akademie, ale obchodů dodávajících policejní vybavení bylo po celém městě plno. Sám Kling měl detektivní kolt Speciál koupený v jednom z těchto obchodů. Když jej kupoval, musel prokázat svou totožnost, ale ještě jako pochůzkář koupil služební košile a dokonce i pouta, a nikdo po něm nechtěl ani jméno. V této chvíli měl na sobě jednu z kravat, které dostal k Vánocům od Eileen Burkeové. Byla hodně křiklavá, ale nikdo si jí nevšiml. Pořád ještě zírali na obušky.

"Zkuste, jestli na nich nejsou otisky," řekl Meyer.

"Kdepak, nebudou," řekl Kling.

"Já to nechápu," řekl Carella. "Nejdřív nám pošle kus papíru s obrázkem dvou obušků a pak dva opravdový obušky. Chápete to?"

Obracel se na všechny, ale odpověděl mu jen Hawes.

"Je to blázen," řekl. "Ani nechce, aby to dávalo smysl."

"Takže zítra dostaneme troje pouta, že jo? A pozítří?"

"Počkáme si, co bude zítra," řekl Meyer.

27. prosince dopadli Arthura Dritse.

Carella a Brown s ním mluvili v místnosti určené pro výslechy.

Drits byl ve výslechových místnostech už dřív. Věděl, že zrcadlo proti němu je jednostranně průhledné a tušil, že ve vedlejší místnosti sedí někdo, kdo hlídá každé jeho hnutí. Ve skutečnosti byla vedlejší kancelář prázdná.

Brown šel rovnou k věci.

"Co jste dělal v Gruberově nákupním centru tu noc, kdy ho vyloupili?"

"O náákým vyloupení slyším poprvé," řekl Drits.

"Vy nečtete noviny?" zeptal se Carella.

"Ne moc často," řekl Drits.

Co četl, byly reklamy na dětské oblečení, hlavně ty, na nichž figurovaly holčičky v krátkých šatečkách.

"Na televizi koukáte?" zeptal se Brown.

"Já televizi nemám," řekl Drits.

"Takže nevíte, že na Štědrý den Gruberův podnik někdo vyloupil?"

"Před minutou jsem to slyšel od vás."

"Znáte nějakou Elizabeth Turnerovou?"

"Neznám."

"Pracovala kdysi u Grubera jako pokladní."

Měli to už ověřené v personálním oddělení. Elizabeth Turnerová tam začala pracovat 8. srpna a odešla 7. října, sedmáct dní před svým zavražděním.

"V životě jsem o ní neslyšel," řekl Drits.

"A co Dennis Dove?"

"O tom taky ne."

"Charlie Henkins?"

Drits zamrkal.

"Něco připomíná?" řekl Brown.

"Jo," řekl Drits.

"Potkali jste se v Castlevieu, že?"

"Jo," řekl Drits.

"Kde jste seděl za znásilnění 1. stupně?"

"Takhle to říkali."

"Setkal jste se s ním znova, co jste venku?"

"Ne."

"Byl jste na pánském záchodě v pátém patře u Grubera na Štědrý den?"

"Jo?" řekl Drits a vypadal nechápavě.

"Viděl jste na záchodě Santa Clause?"

"Jo?"

"Vypadal jako Henkins?"

"Ne, vypadal jako Santa Claus."

"Byl to Henkins."

"Asi jsem ho nepoznal."

"Co jste dělal na pánském záchodě u Grubera?" zeptal se Brown.

"Myl jsem si ksicht. Ten druhý vyšel z hajzlíku, z té místnůstky, no, oblečený jako Santa Claus, zrovna jako já. Div jsem se nepotento."

"Vy jste byl taky oblečený jako Santa Claus?" řekl Carella.

"Bodejt' by ne."

Detektivové se na sebe podívali. Mysleli si, že Charlie Henkins lhal, když mluvil o Dritsovi jako o Santa Clausovi, ale teď...

"To patřilo k akci?" zeptal se Brown.

"Samo."

"Loupež potřebovala dva chlapy převlečený za Santa Clause?"

"Cože?" řekl Drits.

"Co jste tam ksakru dělal oblečený jako Santa Claus?" zeptal se Brown.

"Mě zaměstnal podnik," řekl Drits. "Já jsem byl jejich Santa Claus."

Oba detektivové na něj zírali.

"Moc dobřej Santa Claus," řekl Drits důstojně.

"A nikdy jste neslyšel o nikom, kdo by se jmenoval Elizabeth Turnerová? Nesešel se s ní?"

"Nikdy."

"Ani s Dennisem Dovem?"

"Nikdy."

"Dal jste Charliemu Henkinsovi pistoli na pánském záchodě u Grubera?"

"Nedal, nic jsem mu nedal. Ani jsem nevěděl, že je to Henkins, dokud mi to neřek. Byl jsem překvapený, když se objevil ještě někdo v šatech Santa Clause. když to chcete vědět. On byl taky překvapený. Hnedka zdrhnul..."

"A co jste dělal vy?"

"Utřel jsem si ksicht, nandal si zase bradu a odešel z podniku."

"Kam jste šel?"

"Domů."

"Kde to je?"

"Bydlím v jednom hotelu na Waverleyový."

"Byl jste před obchodákem, když Henkinse postřelili?"

"Já nevěděl, že Henkinse někdo postřelil."

"To střelení jste neviděl?"

"Neviděl."

"Co jste viděl? Když jste vyšel na ulici?"

"Jak si mám pamatovat, co jsem viděl. Lidi! Viděl jsem lidi."

"Koho? Jaký lidi?"

"Lidi. Jeden chlap prodával hodinky, druhý šátky, nákej trhlej chlap z Armády spásy..."

"Co miníte tím trhlej?"

"Cvok, co jinýho? Řek mi: Tady."

"Cože vám řekl?"

"Tady."

"Tedy?"

"Ne, tady, aspoň myslím. To víte, cvok!"

"Tady? Co tím chtěl říct?"

"To já nevím, co chtěl říct."

"Co si myslíte, že mohl říkat?"

"Myslím, že byl cvok. Zeptal se mě, kde je ten pytel."

"Jak vypadal?" zeptal se Carella rychle.

"Velkej chlap, uniforma Armády spásy. Pošuk."

"Jaký vlasy měl?"

"Nevím. Měl klobouk."

"Měl v uchu sluchadlo?"

"Měl na uších klapky."

Carella vzdychl.

Brown vzdychl taky.

"Dobrá, tak si dávejte bacha," řekl Brown.

"Můžu jít?" zeptal se Drits.

"Proč?" zeptal se Brown. "Proved jste něco?"

"Ne, to ne," řekl Drits.

"Tak koukejte zůstat čistej," řekl Carella.

To odpoledne přišla troje pouta.

Vyptali se už George Di Fiore, majitele květinářství Di Fiore, na pána, který objednal maličkou hrušeň, a on jim řekl, že za prvé to není opravdová hrušeň, nýbrž ve skutečnosti Ficus Benjamin, a za druhé že hrušně už došly, když přišel ten pán a chtěl jednu. Di Fiore jim taky řekl, že ten pán osobně vybral dřevěné hruštičky, které se měly přivázat na stromek, a on osobně na něj zavěsil kartu a balíček. Co je v balíčku, Di Fiore nevěděl, a domníval se, že mu do toho nic není.

Carella měl chuť zeptat se ho - Di Fiore znamená květinový -, jestli si vybral zaměstnání kvůli svému jménu. Znal jednoho anesteziologa, který se jmenoval MUDr. Sleepe - jako anglicky spánek, jenže ještě s "e" na konci a vyslovováno "slípí" - a věštkyni, která se jmenovala Handsová, tedy "ruční". Místo toho se zeptal, jak zákazník vypadal.

"Vysoký blondák se sluchadlem v uchu," řekl Di Fiore.

A teď troje pouta.

Všechna vypadala zbrusu nově.

Mohla být koupená, jak řekl Kling, v kterémkoli obchodě s potřebami pro policisty.

27. prosince, třetí svátek vánoční, a troje pouta.

Carella si byl jistý, že zítra přijdou čtyři čepice.

Taky že přišly.

Přivezla je balíková služba v krabici zabalené do vánočního papíru.

Čepice nebyly v žádném případě nové.

Stuhy uvnitř byly promaštěné a kožené kšilty popraskané věkem. Nadto na nich byly připíchnuté policejní odznaky. A na rozdíl od obrázků, které dostali předem, odznaky měly čísla.

Každý odznak měl jiné číslo.

Carella zavolal Mullaneyho v personálním oddělení a požádal ho, aby mu zjistil, komu čísla patří.

"To jseš zase ty, Coppolo?" řekl Mullaney.

Když se vrátil k telefonu, řekl Carellovi, že odznaky a pravděpodobně i čepice, k nimž byly připíchnuté, patří čtyřem různým policistům ze čtyř různých policejních revírů. Ptal se Carelly, jestli chce jména strážníků, jedním byla dokonce žena, ale v Mullaneyho světě byli všichni příslušníci policie muži. Carella si jména zapsal a pak obvolal všechny čtyři revíry. V každém revíru mu službu konající seržant řekl, že ano, skutečně ten a ten strážník patří do revíru, ale žádný, popřípadě žádná mu neoznámil nebo neoznámila ztrátu čepice. Jeden ten seržant se Carelly zeptal, jestli to má být vtip.

Carella mu řekl, že podle něj to žádný vtip není.

Ale když ne vtip, tak co to pro rány Boží bylo?

Carella zavrčel a vzal do ruky jednu tu čepici.

Ten, kdo ji nosil, ať muž či žena, měl lupy.

"To jsou policejní vysílačky," řekl Miscolo. "Ty, co normálně fasuju."

Miscolo byl úředník, ne detektiv, ale člověk nemusel být detektiv, aby poznal, že všechny vysílačky, které dovezla balíková služba 29. prosince, o pátém svátečním dnu, byly označeny lepicí páskou. Na každou vysílačku si její původní majitel nastříhal dva pruhy lepicí pásky. Ta první byla u všech stejná a stálo na ní: Vrátit na nabíjecí panel.

Druhé pásky se od sebe lišily. Na jedné stálo:

Majetek 21. policejního revíru

Na druhé: Majetek 12. policejního revíru

A tak dále: Majetek 61. policejního revíru

Majetek Města-Východ

Majetek 87. policejního revíru

Pět různých vysílaček z pěti různých policejních revírů. "Jsou kradený z pěti různých revírů," řekl Miscolo. "Ten chlap obchází policejní revíry po celém městě."

Šest policejních odznaků přišlo 30. prosince, byl to už šestý vánoční svátek, a taky patřily původně policistům z různých revírů. Ani jeden neoznámil, že by odznak ztratil nebo že by mu ho někdo ukradl; policajt nerad připouští, že mu někdo strhl tu jeho zatracenou placku. Mimoto policejní revíry, z nichž zloděj odznaky ukradl - a že ukradeny byly, tím si byl Carella teď už jistý -, byly úplně jiné než ty, v nichž ten někdo ukradl vysílačky a čepice. Zloděj prostě vnikl do patnácti policejních stanic - čtyři čepice, pět vysílaček a šest odznaků je celkem patnáct kusů - a odcizil policejní vybavení policistům před nosem. Jen ve skutečné Isole bylo policejních revírů dvacet. Některé věci pocházely z Calm's Pointu a z Majesty, žádné z Bethtownu nebo Riverheadu. Někdo se doopravdy činil, i kdybychom pominuli, že ukradl i obušky a pouta. S nimi to dělalo dohromady čtyřicet a sedm věcí a tedy čtyřicet a sedm policejních revírů, jejichž bezpečnost selhala.

Za jakým účelem, lámal si hlavu Carella.

Co to mělo za cíl?

Sedmý vánoční svátek byl Silvestr. Padl na sobotu.

Ranní pošta samozřejmě doručila sedm oběžníků.

A samozřejmě došlo to odpoledne v půl čtvrté k výpadku proudu. Právě patnáct minut předtím, než měla být vystřídána směna od osmi do čtyř odpoledne. Nebyl by to Silvestr, kdyby se nestalo něco, co zabránil odcházející směně zmizet tehdy, kdy má. Detektivové, kteří ji sloužili, se už jen třáslí, aby byli pryč a mohli oslavovat, věděli jen, že Elektrospolečnost pro Velkou Isolu (dříve Městská elektrárenská společnost) zase něco provedla, takže nebudou s papírováním hotovi do čtyř hodin. Nevěděli ovšem, že řečená společnost (známá milionům nespokojených odběratelů jako Elka) je v tom tentokrát docela nevinná.

Strůjcem výpadku byl Vodbouch Nelson.

Výpadek proudu trval přesně jednu minutu.

Vodbouch jej způsobil vyhozením jističe označeného na schématu napájecího zdroje, který dodal Hluchý. To schéma bylo jedním ze čtyř, které Hluchý odevzdal Vodbouchovi s vysvětlením, že k němu a několika dalším přišel před několika lety, když chtěl dát bombu pod postel starostovi. Vodbouch se divil, proč Hluchý plánuje tak podivné akce, ale neptal se, žold mu vyhovoval.

První schéma mělo razítko Majetek Městské elektrárenské společnosti a jeho název zněl Označení šedesáticyklové rozvodné sítě pro Horní Isolu a ukazovalo umístění všech rozvodů v této části města. Okrsek, kde se nalézala budova 87. revíru, byl označen jako Grover sever. Do této rozvodny ústily vysokonapěťové kabely nazývané rovněž napáječe, které procházely i jinými rozvodnami umístěnými po celé rozvodné síti.

Druhé schéma se stejným razítkem mělo název Systémové vazby a byl to detailně zvětšený systém napájecích kabelů

vedoucích do každé dané rozvodny. Rozvodna na prvním schématu byla označena jako Celek č. 4. Po jejím lokalizování na druhém, podrobnějším schématu, byli Vodbouch a Hluchý schopni identifikovat číselné označení napáječe: 85RL9. Tím se dostali ke schématu třetímu, označenému jednoduše 85RL9 s podtitulem Umístění rozvodny Grover sever. Byl to poměrně dlouhý a úzký náčrtek složený napájecích kabelů i kabelů záložních, vedoucích pod ulicemi města, s čísly označujícími kobky, které umožňovaly přístup ke kabelům. Kobka s kabely, která byla nejbližší budově 87. revíru, se nalézala o tři bloky dál, na křižovatce Groverovy a Fullerovy třídy. Na schématu napájecího zdroje byla označena jako R2147-120ESC-CENT.

Kobka se nalézala na Fullerově asi třicet šest metrů jižně od severního chodníku uprostřed ulice - odtud označení 120ESC-CENT - přímo naproti bronzové soše Johna F. Fullera, známého vzduchoplavce. Kabely byly uloženy jeden a půl metru pod povrchem ulice a chráněné stopětatřicetkilovým víkem kobky. Vodbouch postavil ke kobce značku Elektrárenské společnosti pro Velkou Isolu, páčidlem nadzvedl víko, slezl dolů, našel kabelový jistič, otevřel jeho schránku a na minutu ji zavřel. Světla v policejní stanici 87. revíru - a samozřejmě ve všech okolních obytných domech - byla mimo provoz pouze po tento časový úsek, ale Vodbouchovým záměrem to úplně stačilo. V 16.15 se objevil před úřadovnou 87. revíru se znakem E.S.V.I. připnutým na overalu. Seržantovi konajícímu službu předložil své falešné papíry. Seržant se podíval na toho mňouse se splihlým hnědým knírem a v modré služební čepici a řekl, že k žádnému výpadku proudu vlastně nedošlo, světla zhasla jen asi na minutu nebo tak, jinak nic. Vodbouch řekl: "Pro nás je výpadek proudu i minuta nebo tak."

"Tak co chceš dělat?" zeptal se seržant. Myslel na to, že kolega ze čtyřasedmdesátky pořádá dneska u sebe mejdan, a doufal, že stihne zábavu v nejlepším. Vystřídat ho mají ve tři čtvrtě na dvanáct. Patnáct minut, než se v šatně převlíkne, dobrá půlhodinka na cestu...

"Musím změřit vedení voltmetrem," řekl Vodbouch.

"Kvůli takový prkotině?" řekl seržant. "Vždyť svítíme."

"Teď zrovna jo," řekl Vodbouch, "ale chcete, aby to zase zhaslo, až tady budete mít nějakýho extra vrahouna?"

Službu konající seržant nechtěl, aby to zhaslo, ani když tu bude bezvýznamný zlodějíček. Seržant myslel na to, jak si nasadí legrační čepici a bude troubit na trumpetu.

"Tohle je ten tvůj voltmetr?" zeptal se a díval se přes pult na dřevěnou skříňku u Vodbouchových nohou. Vodbouch ji zvedl a položil na pult. Vypadala jako větší verze skříňky na kolečkové brusle, měla okované rohy a spony, které držely víko. Ale zepředu byl na skříňce číselník s třemi barevnými pruhy, žlutým, červeným a zeleným. Žlutý pruh byl v nejvzdálenější levé části označen kovovým štítkem s vyraženým označením 60 V. Zelený pruh měl ve svém středu podobný štítek s označením 120 V a červený měl v pravé části štítek s nápisem 200 V. Za sklem kryjícím číselník byla jehla. Pod číselníkem byly tři knoflíky.

"Tohle je na co?" zeptal se seržant.

"Má to uvnitř nahrávací kotouč a grafický papír," řekl Vodbouch. "Monitoruje to vstupní voltáž, umožňuje to poznat, jestli máme nějaký vlnění nebo kolísání v..."

"Promiň, že jsem se ptal," řekl seržant. "Radši běž a udělej to!"

V dřevěné skříňce nebyl grafický papír ani kotouč.

Ciferník byl opravdový - Vodbouch ho odmontoval ze skutečného voltmetru, ale nebyl k ničemu připojený a knoflíky pod ním, používané u opravdového voltmetru ke kalibrování, neměly absolutně žádnou funkci.

Ve skříňce byl časový spínač se sedmidenním ciferníkem, který se běžně používá na programování dodávky tepla, klimatizace a ventilačního vybavení stejně jako k programování pump, světel, motorů a jiných jedno až třífázových zařízení. Sedm sad vypínačů připojených k tomuto časovači umožňuje uživateli nastavit různé zapínací a vypínací programy pro každý den v týdnu. Časovač vypadal takto:

Když se víko odklopilo a odsunulo doleva, vypadaly svorky takto:

Byla sobota 31. prosince.

Časovací zařízení už bylo naprogramováno na příští čtvrtek, 5. ledna.

Bylo nastaveno na 20.15, kdy sepne jakýkoli elektrický přístroj, k němuž bude připojeno.

Jeho kabely neměly být připojeny k žádnému elektrickému přístroji.

Ve skříňce byla ještě dvouapůlkilová nálož dynamitu. Byla tam plastiková taška s černým prachem. Jeden z vodičů ze svorky byl uzemněný, druhý byl volně omotaný kolem něj. Příští čtvrtek ve 20.15, až časový spínač doběhne k poloze Zapnuto, vytvoří probíhající proud elektrický oblouk mezi takto spojenými kabely a vznikne jiskra. Od jiskry se vznítí černý prach a po něm zápalná šňůra vedoucí k dynamitové náloži. Zbývalo jen, aby Vodbouch zasunul svůj falešný voltmetr do obyčejné stodesetivoltové zásuvky a na časovacím zařízení nastavil přesný čas.

Ostatní už se o sebe postará samo.

Nahoře ve služebně detektivové diskutovali o oběžnících s hledanými osobami, které přišly dnešní poštou.

"Musejí být pravý," řekl O'Brien.

"Třeba je sebral někde na poště," řekl Fujiwara.

"Pěkná společnost, co?" řekl Willis. "Znásilnění, zhářství, ozbrojený vloupání, únos..."

"Myslíš, že nás na ně upozorňuje? To snad ne?"

"Upozorňuje na koho?"

"Na ty, co s ním jeli v tý akci u Grubera."

"Ba ne," řekl O'Brien. "Říká něco docela jinýho. Říká, že se dostane do každý služebny a dělá si tam, co se mu uráčí."

"Jestli je má ze služeben?" řekl Fujiwara.

"Určitě, to si piš," řekl Willis.

U laťkového brlení, které oddělovalo služebnu od chodby, se objevil Vodbouch.

"Z Elektrospolečnosti," řekl. "Musím změřit voltmetrem vaše vedení."

"Tak pojd' dál," řekl O'Brien.

"Kde máte skříňku s pojistkami?" zeptal se Vodbouch.

"To kdybysme věděli," řekl Willis.

Vodbouch neměl důvod ptát se po pojistkách, prostě si potřeboval prohlídnout místnost. Postavil svou skříňku vedle jednoho psacího stolu a začal šmejdít kolem. Všude spousta zásuvek, ale on potřeboval někam umístit své výbušniny.

"Co je tuhle?" zeptal se s rukou na klíce nějakých dveří.

"Komora na kancelářský krámy," řekl Fujiwara.

V komoře byla na stropě holá žárovka, z objímky visel řetízek. Vodbouch za něj zatáhl. Čtyřicítka, je to div, že tady ti chlapi vůbec vidí!

"Můžu kouřit?" zeptal se.

"Když nám to tu nezapálíš," řekl O'Brien.

Vodbouch se zasmál.

Prohlédl si dřevěné ostění nad podlahou, nejsou-li tam zásuvky. V komorách obvykle zásuvky nebývají, ale ve starých domech se velké místnosti po čase rozdělávaly na dvě a jejich obyvatelé si postavili zeď, kde je napadlo. Na zadní stěně komory objevil Vodbouch dvojitou zásuvku. Skvělý! Může zapojit svou skříňku rovnou tady, kde je už tak spousta hořlavých sraček. Jen co ta jeho hořlavina vzplane, bude tady za pár vteřin pěkný plápol! Kolem celý komory dřevěný táflování. Páni, to teda bude oheň!

"Za minutku jsem hotovej," řekl Vodbouch. "Máte popelník?"

"Klidně na to šlápní," řekl O'Brien.

Zanést skříňku do komory, umístit ji na podlahu pod polici na zadní stěně a zapojit trvalo Vodbouchovi půldruhé minuty. K nastavení časového spínače na přesný čas, který zjistil pohledem na hodiny ve služebně, potřeboval tři minuty.

"Musím si přinést ještě nějaký krámy," řekl. "Chemikálie, aby se to tu udrželo v suchu. Jinak nám to nedá přesný odečty. Dám je na polici, aby vám nepřekážely."

Sešel dolů pro hořlaviny.

V komoře umístil tři nenápadně vyhlížející lepenkové krabice, každou na jednu polici nad skříňkou. Přitom poslouchal, co si detektivové povídají.

"A proč nám teda říká, že se dokáže dostat do služeben?" zeptal se Fujiwara. "Jestli nám to vůbec říká."

"Je cvok," řekl Willis.

V posledních několika letech se z toho stal rituál. Na Silvestra, než odešli z domova na nějaký večírek, se Carella s Teddy pomilovali. A když se vrátí z večírku domů, milovali se znova, tentokrát už v Novém roce.

Kdysi dávno vyprávěl Carellovi jeden detektiv se skotskými předky, že v severní Británii se dodržuje zvyk prvního silvestrovského kroku. Tmavooký a tmavovlasý člověk - snad proto, že starověcí nepřátelé Britů měli světlé vlasy a světlé oči - přenese přes práh přítelova domu symbolický dar, obvykle kus uhlí a špetku soli. Nosič daru je první člověk, který vkročí na Nový rok do domu, odtud zvyk prvního kroku. Jeho nebo její dar je přáním zdraví a zdaru po celý následující rok.

Carella nevěděl, jestli si ten příběh dobře pamatuje, dokonce ani jestli ten Skot mluvil pravdu. Myslel si však, že staré zvyky berou lidé vážně. Příběh se mu líbil a chtěl věřit, že takový zvyk skutečně existoval. Ve světě, kde tolik lidí roznáší smrt, potěší člověka vědomí, že v nějaké zastrčené vesničce daleko na severu někdo - v první den nadějného nového roku - přijde a přinese dar života: kus uhlí do krbu a špetku soli do hrnce. Svým způsobem, řekl Skot, nám ten zvyk potvrzuje, že život jde dál.

Pro Carellu bylo potvrzením života také milování.

Miloval svou ženu bezvýhradně.

Byla jeho životem.

A když ji na Silvestra držel v náručí - oba černoocí a černovlasí a v té posteli rozhodně ne nepřátelé -, přál jí v duchu to nejlepší, co jí život může nabídnout.

Ale Silvestr byl také osmým svátkem vánočním.

A někdo měl přijít se zvěstí o smrti.

Před vyloupením Gruberova nákupního centra zamýšlel Hluchý někoho na koně najmout - tak jako si najal Vodboucha na auta a na služebnu. Nerad se sám špinil. Protivilo se mu i to, že mu nezbylo než uříznout ucho tomu pobudovi, ale ti hňupové ze sedmaosmdesátky museli už jednou pochopit. Hluchý si potpěl na čistotu, úhlednost a přesnost. Vánoční radovánky, které plánoval pro potěšení detektivů pracujících ve staré policejní stanici na Groverově třídě, měly původně souviset s vyloupením obchodního domu. Ať si hoši nejdřív uvědomí, že v tomhle policejním revíru si může

on dělat, co se mu zlíbí: úspěšně se vloupat, úspěšně zmizet a nakonec jim úspěšně vtlouct do hlavy, že už nestrpí, aby strkali nosy do jeho záležitostí. S našimi styky je amen, na neshledanou, pánové!

Změnil názor, když vloupání skončilo katastrofou.

A zase náhodou!

Tolik námahy, a nic z toho!

Už se zlobil.

Normálně si na přemrštěné city nepotrpěl. Ženská v posteli pro něj nebyla předmětem lásky, nýbrž pouze něčím, co ovládá. V jeho slovníku milovat znamenalo riskovat. Elizabeth Turnerová se dopustila osudné chyby, když se do něho zamilovala a dala v sázku všechno. Prosila ho, aby upustil od akce v Gruberově nákupním centru, aby změnil způsob života, aby se s ní přestěhoval do jiného města, zapomněl na minulost.

Láska k němu ji mohla přivést k nebezpečně nečekaným činům. Mohla navštívit policii a varovat ji před nastávající akcí. A pak by následovala plačtivá scéna, kdy by se přiznala ke své nepředloženosti a znova ho uprošťovala, aby akci, když je teď díky ní znemožněná, odvolal.

Nikdy mu ničím takovým nevyhrožovala, věděla moc dobře, že si to nesmí dovolit, ale z jejího změněného chování vycítil lítost nad tím, že mu poskytla informace a že by "z lásky k němu" mohla provést nějakou pošetilost. Hluchý se ze všeho nejvíce obával dobrých úmyslů počestných lidí - kolosálních bloudů tohoto světa.

Nezabil ji však ve vzteku.

Ve skutečnosti ji zabil hned potom, co se s ní pomiloval, ať už to znamenalo cokoli. Dva lidé, kteří "se milují". Dvě udýchaná individua - i když on nedýchal tak prudce jako ona - společně vytvářejí cosi mokrého, čemu se říká - žvásty, nic víc - LÁSKA. Dodavatel a smluvní strana vášnivě spolupracují na "milování".

Láska.

To slovo má tolik plošek jako diamant.

Láska. i

S láskou můžete vyrobit židli - ale taky bombu.

Milovat se dají peníze - i když se o ně v nepovedené akci na Štědrý den přijde.

Lásku může cítit Elizabeth a z lásky se může podržovat tak dlouho, dokud ze samé lásky nezačne pochybovat.

Lásku lze zavraždit.

Ale beze zloby.

Hned po polibku smrti.

Když se jeden pupinkovitý výrostek zeptá podobně vyhlížejícího kámoše: "Hele, vole, a co láska?", říká fakticky:

"Dala si říct?"

Elizabeth Turnerovou nemusel Hluchý k ničemu přemlouvat.

Nabídla se mu z vlastní vůle a on ji bez dlouhých círářů zastřelil hned potom. Klečela před ním se skloněnou hlavou a očekávala bůhvíjaké další rozkoše zezadu.

Beze zloby.

Ale teď už se zlobil, a doopravdy.

Starý cihlový arzenál mezi První ulicí a Sebastianovou třídou se používal k ustájení koní už déle, než si sousední starousedlíci pamatovali. Podle městské kroniky tam bylo kdysi ustájeno až sto koní patřících tehdy elitní jízdní policii. Příslušníků brigády Zlatého nugetu, jak jim závistivě přezdívali kolegové od policie, během let ubývalo - dva po sobě úřadující starostové věřili, že muži v sedle příliš připomínají kozáky - a tak časem jízdní policie vzala za své. Muži na koních se uplatňovali jen při slavnostních příležitostech, kdy se očekávala velká shromáždění davů. Například předchozí večer se objevilo dvanáct jízdních policistů na Stemu, kde statisíce lidí očekávaly příchod Nového roku. Koně, na nichž sedělo oněch dvanáct policistů, pocházeli ze stáje ve starém arzenálu za budovou 87. revíru, kde bylo ještě dalších dvanáct koní. Ty dva tucty byly pozůstatkem někdejší pyšné kohorty. Většina koní byla hnědá, jen deset bylo černých.

Na Nový rok měl v arzenálu službu pouze jeden policista. Dokonce i ve dnech, které nebyly státem uznávanými svátky, tam byli nanejvýš tři lidé; podkoní - celkem čtyři - byli zaměstnanci státu, nikoli příslušníci policie. Na Nový rok tam byl jen jeden. On i policista trpěli strašlivou kocovinou.

Byl studený deštivý den - špatný zvěstovatel pro příští rok.

Člověk, který přišel do arzenálu, držel v ruce bílou lepenkovou krabici a bílý papírový sáček. Přistoupil k velkým dřevěným dveřím s železnými závory, zaklepal a čekal.

Službu konající strážník pootevřel dveře a vykoukl do deště.

"Má bejt?" řekl.

"Mám pro vás pizzu a pití," řekl muž před vraty.

Měl na sobě černý trenčkot, byl světlolasý a bez klobouku. V uchu měl sluchadlo.

"My jsme si pizzu neobjednali," řekl strážník a chystal se zavřít dveře.

"Posílá vám to sedmaosmdesátka," řekl muž.

"To snad ne!" řekl strážník.

"Můžu dovnitř?" řekl ten člověk. "Tady je dost mokro."

"To se ví, pod'," řekl strážník.

Cizí člověk vešel do arzenálu. Strážník za ním zavřel dveře. Zabouchly se s třeskem - nebo se mu to při jeho kocovině zdálo, ale byla to rána, že sebou škulbl. Arzenál páchl koňmi a hnojem. V hloubi jeho jeskyňovitých prostor zaržal kůň.

"Nemaj rádi déšť," řekl strážník.

"Kam vám to mám dát?"

"Pod' s tím sem do kanceláře." řekl strážník.

Kancelář byla malý kamrlík, na zdech dosud visely vlajky jednotlivých pluků. Seděl tam podkoní s nohama na stole.

"To to voní," řekl.

"Dáreček od mládenců ze sedmaosmdesátky," řekl příchozí a položil krabici na psací stůl. "Mysleli, že byste mohli mít hlad, když tu tak čučíte na Nový rok sami." Z bílého papírového sáčku vytáhl dvě pepsikoly a postavil je na stůl vedle krabice s pizzou. Sálh do kapsy pro otvírák a otevřel obě láhve. Víčka se odloupala snadno a nehlukně, bublinky nevyprskly ani nezasyčely.

"Hodňounký," řekl strážník.

Neznal nikoho ze sedmaosmdesátky. On sám patřil k policistům přezdívaným Lučištníci a kdysi býval členem jízdní policie. Oficiálně k ní dosud patřil, ale na koni už nejezdil a ani neměl dovoleno nosit zbraň - odtud měl on a jiní jemu podobní přízvisko Lučištníci. Policejní ředitelství mu odebralo koně a zbraň před třemi lety, kdy vjel na velkém černém hřebci do tisícíhlavého davu a začal do něj pálit. Byl tehdy opilý. Nikdo nebyl zraněn, ale kůň, který se při střelbě z pistole lekl, narazil do kandelábru a zlámal si nohu. Musel být zastřelen. Milovníci zvířat z celého města vznesli protest. "S čím je?" zeptal se podkoní.

Mezitím otevřel krabici. Ten, co ji přinesl, okouněl, jako by očekával spropitné.

"Salám a sýr," řekl.

Strážník a podkoní se na sebe dívali, nevěděli, kolik mají za takovou službu dát. Venku je zima a prší a člověk přinese pizzu.

"Radši jezte, než to vystydne," řekl.

Podkoní si ukrojil kus pizzy a zakousl se do ní.

"Mňam," řekl.

Sálh po jedné láhvi pepsi, naklonil si ji k ústům a napil se.

"Moc čerstvá není," řekl.

Strážník si vzal kus pizzy.

"Teplá a dobrá," řekl. "Chceš taky kousek?" zeptal se toho člověka.

"Ne, díky."

"Máš drobný?" zeptal se strážník podkoního a sálh po druhé láhvi.

"Mám, moment," řekl podkoní. Ukousl si ještě kus pizzy, zalil ji ne moc čerstvou pepsikolou a pak sálh do kapsy.

"Ne, to je v pořádku," řekl ten člověk. "Všechno nejlepší v Novém roce vám přeju."

"Vážně nechceš kousek?" zeptal se podkoní.

"Jen se trochu ohřeju a vypadnu," řekl ten člověk.

"Tak se posaď, posaď se," řekl strážník a zase si přihnul z láhve.

Strážník a podkoní seděli, jedli pizzu a popíjeli pepsikolu. Někde v arzenálu zařehotal kůň. Příchozí si mnul ruce, aby se zahřál.

Za deset minut leželi strážník a podkoní v bezvědomí v kanceláři na podlaze.

Hluchý se usmál.

Chloralhydrát zaúčinkoval rychle a spolehlivě. Sálh do kapsy trenčkotu a vytáhl pistoli. Když šel k boxům, kde byli koně, připevnil si na její hlaveň dlouhý tlumič.

Osmý den vánoční byl státem uznávaný svátek, a tak se od Hluchého nic nečekalo. Ve svátek se pošta neroznáší. Balíky taky ne. Nepracuje ani žádná soukromá expresní a dodávková služba. Všude panuje klid a mír, jak se na Nový rok sluší.

Vůz Adam I byl vyslán do arzenálu v půl druhé odpoledne, protože ze sousedství někdo telefonoval, že slyší říčet koně.

Šestnáct koní ještě žilo, když tam oba policisti dorazili. Neřičeli. Jen oči měli v sloup zděšením a kvíleli jako plačky, jak to popsal jeden z těch dvou policistů, ale ten byl původem Ir.

Osm koní bylo mrtvých.

Všichni byli zastřeleni.

A byli to ti černí.

Ted' už přestávala všechna legrace.

Možná že to uříznuté ucho už taky nebyla legrace. To uříznuté ucho nemuselo být jen Hluchounova vizitka, ale navíc slib, že poteče krev.

Carella a Brown se dívali na mrtvé koně.

Všude kolem byla spousta krve.

"Nemá to smysl," řekl Carella.

Chtěl tím říct, že koně nic neprovedli.

Chtěl říct, že to byla nádherná, nevinná zvířata.

A osm je mrtvých.

Všichni černí.

Brown myslel na to, že tenhle masakr byl naplánován už v říjnu. Přeběhl mu mráz po zádech.

Oba muži dlouho stáli a dívali se na mrtvé koně.

Venku pořád ještě lilo jako z konve.

Děšť ustal až druhý den nového roku, v devátý den vánoční. Vystřídalo ho modré nebe a arktická zima. Vodbouchovi zima nevadila. Výbušniny musí být v suchu. Děšť by byl horší.

Dostat se dovnitř bylo snadnější, než Vodbouch očekával.

Vchod za ohradu z ostatního drátu hlídal uniformovaný strážník, ale Vodbouch měl na sobě overal s plastikovou jmenovkou a barevnou fotografií, nad kterou stálo ISOLA, pol. řed., odd. vozidel. Dále byl vybaven příkazem na papíru s tímž záhlavím jako jmenovka, a ten ho opravňoval ke kontrole elektroinstalace ve všech patnácti vozidlech přidělených 87. policejnímu revíru.

Strážník u vchodu se podíval na jmenovku a řekl: "Co se děje?"

Vodbouch mu ukázal příkaz.

Strážník řekl: "Mluvíš se seržantem?"

"Mluvil," řekl Vodbouch.

Ve skutečnosti nemluvil s nikým. Čím méně mluvíš, tím menší škoda, bylo jeho motto. Vejdí dovnitř, jako bys tam patřil, ať je to kde chce, vysvětluj, jen když jsi tázaný. Nechtěl se znova ukazovat ve stanici. Sice si oholil knír, který nosil celou tu dobu od návratu z Vietnamu, a taky si pořídil nedioptrické brýle, ale přece jen nechtěl riskovat, aby ho někdo poznal. Byl si jistý, že mu to vyjde, i kdyby se objevil seržant a zeptal se ho, co tu krucinál pohledává. Ukázal by mu znova papíry, řekl, že neměl potuchy, že se musí hlásit, když jde jen o kontrolu pár vozů, člověk myslel, že ho tu rádi uvidí, ne že ho málem vyhodí. Kdyby se dostal do úzkých, vycouvá z akce natotata. Žádné džob nestojí za to, aby člověk seděl. S holým horním rtem a falešnými brýlemi bude doufat, že si ho nikdo nespojí s opravářem, který byl na Štědrý den nahoře ve služebně. Počítal s faktem, že většina lidí - včetně poldů - si všimá jen vnějších parádíček.

"Ty krámy stojí skoro všechny na ulici," řekl strážník. "Další směna nastupuje až ve tři čtvrtě na osm."

Teď bylo 7.10. Úplné denní světlo nastane až v 7.22. Slabému světlu rozlévajícímu se za budovou stanice se někde na venkově říkalo, jak Vodbouch slyšel, šíráni.

"Kouknu se na ty, co jsou tady teďka," řekl Vodbouch, "a ty ostatní věmu, až přijedou."

"Odkdy se od vás chodí takhle až na místo?" zeptal se strážník. "Dřív jsme vám vozili aut'áky dolů do města do garáže, když se něco porouchalo."

"Protože jsou svátky, máme dole plno."

"Tak běž," řekl strážník. "Pámbu ví, že to potřebujete."

Tak snadné to bylo.

87. revír byl rozdělený do osmi okrsků, z nichž každý disponoval jedním hlídkovým vozidlem vybaveným vysílačkou. Seržant měl k dispozici další auto i s řidičem, takže v neustálém provozu bylo celkem devět vozidel. Nádavkem tu bylo šest takzvaných pohotovostních vozů, ale i ty byly vlastně nuceny sloužit, protože policejní auta - stejně jako policejní stanice - byla přetížena prací po celých čtyřicet hodin denně a docházelo k častým poruchám. Skupina policistů často jela v devět hodin v jednom voze a už v jedenáct v jiném.

Mezi pohotovostními vozy a těmi, které tak často nahrazovaly, se nedělal žádný rozdíl. V žargonu policistů z revíru se všem říkalo "starej krám" nebo "starý krámy". "Starej krám" to byl vždycky, ať do něj nasedali, nebo z něj vysedali.

"Starej krám" byla auta jednotlivě i všechna jako celek. Když se auto porouchalo, stal se z něj "zatracenej krám".

Kdyby někdo poslouchal motorizované policisty ze sedmaosmdesátky, jak v řeči házejí "krámama" sem a tam, mohl si myslet, že jsou pověřeni dohledem nad malými obchodníčky. Za celou tu dobu mělo jen jediné auto své jméno. Byl to v celém revíru nejoblíbenější vůz, starý tahoun, který měl zřídka poruchu. Říkali mu Sadie. Sadiin motor nakonec taky dosloužil a město rozhodlo, že bude levnější Sadie nahradit než opravit. Když zemřela, uspořádali jí policisti ze sedmaosmdesátky malou vzpomínkovou slavnost. Jejich oblíbenkyni zůstala.

Kvůli praxi byl všechn ten "starej krám" v revíru - jak běžně přidělované vozy, tak ty pohotovostní - využíván víceméně na základě systému rotace. Bylo tam taky několik neoznačených sedanů, v nichž jezdili detektivové, ale těm se "starej krám" neříkalo. Každý vůz měl bílé dveře s městským znakem a číslem revíru, černé nárazníky a černou kapotu, bílou střechu s výstražnými světly. Neoznačená auta detektivů parkovala také na parcele za policejní stanicí, "starý krámy" parkovaly buď tam, nebo před stanicí, šikmo k chodníku.

V době, kdy se Vodbouch pustil do práce, parkovalo na parcele za stanicí sedm pohotovostních vozů - šest pohotovostních a jeden pro seržanta. V 7.22, když se rozbřesko, měl už čtyři auta hotová. V 7.40, když se začala na parcelu trousit auta, jež sloužila od půlnoci do osmi, měl hotová tři další a čekal jen na zbývající dvě. Jakmile dvojice policistů opustila hlídkový vůz, otevřel Vodbouch kapotu a mezi mřížku a chladič umístil krabici, v níž byla plastiková taška s černým prachem a dvěma a půl kilogramy dynamitu. K šasi vozu připevnil uzemnění. Pak rozpojil konektor, o němž věděl, že tam bude, a volně spojil očištěné konce obou kabelů. Kabely vedly do plastikové tašky s černým prachem a vedla tam i zápalná šňůra od dynamitu. V 7.45, když začaly vyjíždět vozy mající službu od osmi do šestnácti, odnášel Vodbouch své nářadí do nákladního vozu.

Strážníkovi u vchodu popřál šťastný a úspěšný nový rok, nasedl a odjel.

K prvnímu výbuchu došlo, když ti, co sloužili od šestnácti do půlnoci, měli už půlhodinu služby za sebou.

Posádka vozu Charlie 2 nastoupila v 15.50. Seržant, který byl mrcha pes, pokud šlo o "starý krámy", přišel zkontrolovat vůz, jestli není někde poškrábaný nebo nabouraný a každou maličkost si zapsal kvůli porovnání, až se vůz vrátí v noci ve 23.45. Seržant se jmenoval Preuss a strážníci mu za zády říkali Prūsak. Charlie 2 odjel v 15.55. V 16.15, po první objíždce, se policisti rozhodli zastavit na kafe. Řidič zůstal sedět a ten druhý se vrátil zpátky do auta v 16.22 s kelímkem kávy v každé ruce.

"Začíná se stmívat," řekl.

Řidič sáhl pravou rukou po kelímku a levou po spínači světel. Zatáhl za něj. Kabel, který Vodbouch přemístil od předních reflektorů a spojil s jeho uzemněním, byl rázem nabit proudem z dvanáctivoltové baterie. Volně spojené kabely ležící v plastické tašce s černým prachem způsobily krátké spojení, vyskočila jiskra, prach se vznítíl, zápalná šňůra vzplála a v dalším okamžiku vybouchl dynamit.
Bylo 16.23.

V 16.27, devatenáct minut před západem slunce, spatřil policista v hlídkovém voze Boy I muže běžícího po Culverově třídě do 2. okrsku. Policisti hlídcovali normálně vždycky ve stejném okrsku na základě teorie, že důvěrná znalost prostředí napomáhá prevenci zločinu. Jestliže hlídka zjistila něco, co se jí zdálo zvláštní - krátek zavřený, když měl mít otevřeno, houf prostitutek na neobvyklém místě -, okamžitě šla zkontrolovat situaci. Utíkající člověk byl podezřelý vždycky. Pokud chtěl někdo běhat po městě, musel být ve sportovním obutí a oblečení. Ostatní lidé jdou třeba rychle, ale jen zřídka běží. Utíkající člověk normálně oblečený obvykle prchá pryč od něčeho. Ozbrojený policista ve voze Boy I řekl: "Před náma, Franku."

"Vidím ho," řekl řidič.

Bylo 16.28.

Řidič zajel s vozem do proudu vedle chodníku. Člověk pořád utíkal.

"Ten má ale naspěch," řekl druhý policista.

Pozorovali ho.

"Chce jenom chytit autobus tamhle na roku," řekl řidič.

"Máš pravdu," řekl ten druhý.

Člověk nasedl do autobusu. Autobus se rozjel.

"Zachvilku bude tma," řekl ten druhý. "Radši roz..."

Řidič už sahal po spínači.

Okamžik nato vůz Boy I explodoval.

Když seržant Preuss vycházel ze stanice a zamířil k svému autu, podíval se na své digitální hodinky. Řidič šel hned za ním. Bylo 16.31. Hodinky prozradily i to, že je pondělí, 2. ledna. Hodinky jsou dneska s to říct člověku cokoli. Preuss znal někoho, kdo měl budík, kterému se řeklo "Stop", když zazvonil, a on ho nechal spát ještě čtyři minuty.

Při nasedání do auta myslel Preuss na to, že jeden výbuch může být náhoda, ale že dva už jsou spiknutí. Báł se spiknutí od chvíle, kdy se stal seržantem. Věděl, že v tomhle městě by policie neměla šanci, kdyby se všichni ničemíci spojili a rozhodli se ji zlikvidovat.

Řidič strčil klíč do zapalování a otočil jím.

Vůz zařval a ožil.

A protože se valem stmívalo, sáhl řidič po spínači světel.

V 16.35 bylo vyřazeno všech osm hlídkových vozů. Zbývající dva přijaly naléhavý vzkaz 10-02, který znamenal Hlaste se nadříženému. Pyrotechnici už byli na cestě do 87. revíru.

Ani jedno z těch dvou aut se do stanice nevrátilo.

Slunce zapadalo v 16.46.

To už explodovalo celkem devět vozidel - osm hlídkových a jeden seržantův.

Tři policisti byli mrtví - mezi nimi jedna žena - a pět se octlo v nemocnici, dva v kritickém stavu s popáleninami třetího stupně.

"Říká nám, že se namáháme marně," řekl Brown. Venku byla ukrutná zima a zamřížovaná okna ve služebně byla zamrzlá. Byl desátý svátek vánoční.

Podle kalendáře na stěně 3. leden. Podle hodin 10.05. To ráno měli službu čtyři detektivové. Brown, Kling, Meyer a Carella. Všichni civěli na nepopsané formuláře, které jim Federální expresní služba dodala hned ráno. Formuláře vypadaly celkem nevinně. Standardní policejní formuláře. Dodávané policii na základě smlouvy s městskou tiskárnou.

"Říká nám, ať si píšeme ty své hlášení, protože nám to je stejně houby platný," řekl Brown.

"Tohle jsou úřední listiny," řekl Kling. "Nedají se koupit. Musí je mít přímo z nějaký služebny."

"Nebo z deseti služeben," řekl Carella.

"Dělá si z nás šprt'ouchlata," řekl Brown. "Jen si pište ty své debilní zprávy, říká. Pište hlášení o osmi černejch koních a devíti autech..."

"A to měl tohle naplánovaný už v říjnu?" zeptal se Meyer. "Že nám pošle deset formulářů, abysme mohli psát hlášení?"

"Deset formulářů, přesně," trval na svém Brown. "Na deset hlášení..."

"A to máme napsat hlášení taky na tuhle sračku?"

"Na jakou sračku?" zeptal se Brown.

"Na tuhle. Na ty formuláře, co jsme dneska dostali."

"Na ty se přece píšou sračky normálně, ne?" řekl Brown a díval se po ostatních, jako by Meyer přišel právě o rozum.

"Sračky se vždycky píšou na tyhle formuláře."

"Já jsem myslel o nich."

"Jako co?"

"No, jestli očekává, že napíšeme hlášení taky o těchhle formulářích?"

"Bůhsud", co očekává," řekl Brown. "Ten chlap myslí za roh."
"Takže on nám tedy říká, abysme napsali hlášení o tom stromku s hruštičkama? A o těch dvou obuškách..."
"Prosím tě, už to neopakuj, jo?" řekl Kling. "Mám už toho všeho plný zuby."
"Podívejme se, on toho má plný zuby," řekl Brown a zakroužil očima.
"Ne, proberme si to ještě jednou," řekl Carella. "Je to to jediný, co máme, tak si to zopakujme."
Kling si vzdychl.
"Nejdřív ten stromek, ta hruška," řekl Carella.
"První svátek vánoční," řekl Brown. "Já jsem pořád tvrdil, že to bude dvanáct vánočních svátků."
"Dejte mu medaili," řekl Meyer.
"S přivázaným uchem," řekl Carella.
"Abysme věděli, že je to od něho," řekl Brown.
"Pak dva obušky..."
"Ty se seženou snadno," řekl Kling.
"Zrovna tak troje pouta," řekl Brown.
"Jako nic."
"Pak všechny ty věci z revírů po celém městě."
"Čtyři služební čepice, pět vysílaček, šest odznaků..."
"Oběžníky o hledaných osobách."
"Sedm jich bylo."
"Musel je sebrat ve služebnách," řekl Brown.
"Neřekl bych. Mohl je sebrat v kterýkoli úřadovně."
"A teď už začne jít do tuhýho," řekl Carella.
"Osm černých koní," řekl Kling. "Šest bloků tady odtud."
"A devět aut. Našich vlastních."
Detektivové mlčeli.
"Deset formulářů," řekl Meyer.
"Ty teda po stěnách v úřadovnách nenajdeš," řekl Brown.
"Pocházejí z nějaký služebny," řekl Kling.
"Nebo z desíti služeben," opakoval Carella.
"Takže zítra dostaneme jedenáct služebních revolverů Speciál," řekl Brown.
"A ve čtvrtek bude velká hostina. Dvanáct pečenejch prasat."
"A sto tanečnic," řekl Meyer.
"Kéž by," řekl Brown a pak se rychle ohlédl, jako kdyby se ve služebně najednou objevila jeho žena Carolina.
"Třeba už dá pokoj," řekl Kling. "Třeba byly ty auta, těch devět, poslední, a teď nám říká, že už skončil a že můžeme jít a napsat své hlášení. Jak říká Artie."
"A co potom ty Speciály zítra?" zeptal se Meyer. "Jestli je ovšem pošle."
"Bude to znamenat, že si je máme strčit někam," řekl Brown.
"Peče ty prasata, copak to nechápete?" řekl Kling.
"Cože?"
"Prasata," řekl Kling. "Nás, poldy."
"A co?"
"Ty jsi nikdy neviděl v televizi Slavnostní pečení?"
"Co to je?" zeptal se Meyer.
"Legrace," řekl Kling. "Je to slavnostní večeře a účastníci posadí jednoho z nich na žhavý uhlí. To znamená, že o něm vyprávějí vtipy, dělají si z něj blázný - pečou ho zaživa. Tys o tom nikdy neslyšel?"
"Ty policajti včera se chudáci pekli, jen co je pravda," řekl Meyer.
Carella už hezkou chvíli mlčel.
"Tak mě napadlo...", řekl.
Detektivové se k němu otočili.
"Babička mi jednou vyprávěla, že v Neapoli... a v jiných italských městech asi taky... když umře nějaký významnej člověk, tak dají jeho rakev na velké černý vůz a ten jede prostředkem ulice... a táhne ho osm černých koní."
Detektivové o tom přemýšleli.
"Že by nám oznamoval na další den nějaký pohřby?" zeptal se Kling.
"Nejdřív osm černých koní a pak mrtví poldové? Příští den?"
"Já nevím," řekl Carella.
Okna služebny zarachotila pod prudkým nápořem větru.
"A co když," řekl Kling, "co když ty včerejší auta byly jeho poslední kousek?"
"Možný to je," řekl Carella.

Na pozvánce stálo:

Na kartičce byl stejným písmem naškrábán dovětek:

Andy Parker byl dojat.

Nikdy si neuvědomil, že poručíkova žena ví, jak se jmenuje.

Jestlipak se očekává, že přinese dárek?

4. ledna, byl to jedenáctý vánoční svátek, dodala pošta do služebny jedenáct koltů Speciál ráže 38. Nebyly nové. Už při zběžném pohledu se zjistilo, že ze všech se střílelo, i když třeba jen na cvičišti. Každý revolver měl vyražené číslo série. Při nahlédnutí do seznamů nositelů zbrojního pasu se ukázalo, že všech jedenáct revolverů patřilo jedenácti detektivům z různých policejních revírů ve městě. Žádný neohlásil ztrátu nebo krádež zbraně. Přijít o zbraň je pro detektiva ostuda.

"Jak jsem říkal," řekl Brown, "znamená to, že si máme strčit své revoly někam."

"Ba ne," řekl Carella. "Oznamuje nám, že navštívil jedenáct různých služeben."

"Třeba ne," řekl Parker. "Já znám pochůzkáře, co mají Speciály."

"To je proti předpisům," řekl Brown.

"Pro strejčka Příhodu," řekl Parker. "A vůbec, co poučuješ jako skaut?"

Faktem však bylo, že osmíraný kolt Speciál si zvolila jako zbraň většina detektivů ve městě. Ti tři, kteří tu seděli u Carellova stolu, měli u sebe revoly podobné těm, které tu před nimi ležely jako příruční arzenál.

"Bouchačku si dá sebrat jen blbec," řekl Parker a byl by rád věděl, jestli Carella a Brown jsou taky pozvaní na zítřejší večírek. "Měli bysme je zabalit jako dárky a poslat je zpátky těm idiotům, kterejm patří."

A znovu rozvažoval, jestli má přinést dárek nebo ne.

Vždyť já poručíka nemám ani moc rád, myslel si.

13

Hluchý by byl souhlasil jako první, že většinu katastrof mají na svědomí hlupáci tohoto světa. Ani se mu však nesnilo, že hlupák může katastrofě zabránit a povznese se tak ze své nízké sféry mezi hrdiny.

Generova první příležitost stát se hrdinou nastala ve tři čtvrtě na dvě odpoledne 5. ledna, který byl dvanáctým svátkem vánočním. Město už uklidilo vánoční výzdobu a zdálo se nějak pusté, i když se v něm bezpochyby stejně odehrávalo osm milionů nejrůznějších příběhů. Teplota se udržovala na dvanácti stupních Fahrenheita - zde dvanácti nad nulou, ale přibližně jedenáct pod nulou v zemích vyznávajících Celsia - a velmi přispěla k likvidaci fantastické představy (dvanáct vánočních dní, kdo to jakživ slyšel!), že svátky přetrvávají přes Nový rok. Občané věděli jenom, že zima je už doopravdy tady a do Velikonoc je daleko. Mezitím se zmrzlému obyvatelstvu předhodí hrstička nanicovatých svátků jako narozeniny prezidenta Lincolna, den sv. Valentina, narozeniny prezidenta Washingtona, den sv. Patrika - a přitom se úředně slaví jen narozeniny Washingtonovy. Prozatím vypadalo město i nastávající měsíce co nejpochmurněji. Policie znervózněla.

Uplynuly teprve tři dny, co vylítlo do povětří devět policejních aut.

Nic nenavědčovalo občanskému postoji ze strany obyvatelstva.

V některých čtvrtích se někteří občané dokonce vyjádřili, že to policajtům patří. Teď poznají, co to je, stát se obětí zločinu! Třeba podniknou něco proti neslýchané zločinnosti. Třeba se přičiní, aby se zase dalo jezdit metrem bezpečně. Co mají hlídkové vozy společného s metrem, se nikdo neobtěžoval vysvětlit. Mluvilo se jen o tom, že se bota konečně octla na správné noze a že na každého jednou dojde. Obyvatelé města měli k policii dvojí vztah. Když se večer vrátili domů a našli byt vykradený, utíkali jak s keserem zavolat policii. A pak si stěžovali, jak jim to dlouho trvá, než přijedou, a jak ty ukradené věci stejně nikdo nedostane zpátky. V tomhle městě se člen výboru bdělosti mohl stát hrdinou, i když byl jinak hlupák.

Pro policisty ze sedmaosmdesátky nebyl Genero hlupák. Pro jejich slovník to bylo příliš knižní slovo. Podle nich si Genero rád stěžoval a lamentoval, jako policista byl neschopný a vůbec trouba, ale nebyl hlupák. Prostě domýšlivý osel. Většina detektivů nestála o Genera jako partnera. Cítili, a snad právem, že kdyby motyka spustila, nebyl by Genero tím, na koho by se obrátili. I ten nejzarytější odpůrce žen by byl radši sloužil se ženskou než s Generem. Říct jim, že se Genero proslaví jako hrdina, sklidili byste nezakrytý posměch.

O dvanáctém vánočním svátku, ve tři čtvrtě na dvě odpoledne, měl Genero k dispozici číslo poručíkova telefonu domů; jako skvělý detektiv ho vysledil v kanceláři. Nevěděl, co by si počal, kdyby telefon zvedl sám poručík, ale tuhle překážku zdolá, až k ní dojde. Nevěděl taky, jak má říkat Harriet Byrnesové, jestli sluchátko vezme ona, ale soudil, že ho něco napadne.

V telefonu se ozvala žena.

"Paní Byrnesová?" řekl Genero.

"Ano," řekla Harriet.

"Tady je Richard," řekl.

Cítil se divně, když se ohlásil jako Richard, ale ona ho tak přece oslovila v pozvánce, že ano?

"Kdo?" řekla.

"Richard," řekl.

"Který Richard?"

"Genero. Detektiv Richard Genero," řekl. "Detektiv 3. třídy Richard Genero."

"Ano?" řekla.

"Přece víte," řekl.

"Ano?" řekla ona.

"Pracuju s vaším manželem," řekl. "Peter Byrnes. Detektiv poručík Peter Byrnes. Pete."

"Ach ano," řekla. "Promiňte, ale není tady. Mohla bych..."

"Výborně," řekl Genero. "Já jsem vlastně chtěl mluvit s váma, paní Byrnesová."

"Ano?" řekla Harriet.

"Mám přinést dárek?" zeptal se.

"Prosím?"

"Dnes večer."

"Prosím?"

"Na večírek." Telefon dlouho mlčel.

"Promiňte," řekla Harriet. "O jakém večírku...?"

"Vždyť víte," řekl a málem významně zamrkal.

Další dlouhé mlčení.

"Promiňte, prosím," řekla Harriet, "ale já nevím, o čem mluvíte."

"Nikomu jsem to neprozradil, nemusíte si dělat starosti," řekl Genero.

"Neprozradil co?" řekla Harriet.

"O večírku."

Harriet usoudila, že jeden z manželových detektivů mluví z cesty. O svátcích se to někdy stávalo. Policijti jako by se o Vánocích minuli rozumem. Někteří dokonce i o Dušičkách. Ale svátky už jsou přece pryč!

"Jak jste říkal, že se jmenujete?" zeptala se.

"Genero," řekl. "Vždyť víte. Richard."

"Máte nějaký problém, pane Genero?" zeptala se.

"Jenom jestli mám přinést dárek."

"Já se budu muset zeptat manžela..."

"Ne, to ne," řekl ihned.

"Proč?"

"Má to přece být překvapení, že?"

"Co?"

"Já myslel... podle pozvánky to vypadá na překvapení."

"A mluví se tam o dárku?" zeptala se Harriet a sama se divila, proč přistupuje na blábolení toho člověka.

"Co?" řekl Genero.

"Ptala jsem se..."

"Právě že ne, a proto volám." Najednou ho napadlo, jestli nevytočil špatné číslo. "Je to paní Harriet Byrnesová, že?"

"Ano, u telefonu Harriet Byrnesová."

"Manželka poručíka Byrnese?"

"Ano, žena poručíka Byrnese."

"Takže mám přinést dárek, nebo ne?"

"Pane Genero," řekla Harriet, "je mi líto, ale v tom vám neporadím."

"Neporadíte?" řekl Genero.

"Snad byste si o tom měl promluvit s někým, kdo vám opravdu pomůže," řekla, "jestli máte skutečně starosti s nějakým dárkem..."

"Kdo?" zeptal se Genero.

"Vy," řekla Harriet. "Vy máte starosti s..."

"Ne, myslím, kdo mi může poradit."

"Snad byste měl zavolat psychologickou poradnu?"

"Pod čím ji najdu?"

"Prostě zavolejte na ředitelství a ať vás přepojí na psychologickou poradnu," řekla. "Povězte jim, že vám ten dárek dělá ohromnou starost a že byste se rád objednal a přišel tam. Až si s nimi promluvíte, budete už sám vědět..."

"Jo, už to chápu," řekl Genero. "Oukej. Nebojte se, ani nemuknu."

"Já zatím řeknu manželovi..."

"Ne ne, to byste zkazila překvapení, paní Byrnesová, to je v pořádku. Moc vám děkuju. Uvidíme se později, že? Ještě jednou díky," řekl a zavěsil.

Harriet zírala na telefon.

Nemohla uvěřit, že se ta rozmluva skutečně odehrála.

Váhala, jestli nemá zavolat manžela a upozornit ho, že jeden jeho detektiv se dočista zbláznil. A pak ji napadlo, jestli se přece jen někde nekoná něco na manželovu oslavu. Zhluboka si povzdechla. Práce u policie je někdy opravdu strašně náročná.

Genero by se byl mohl stát hrdinou, hned jak mluvil s Harriet Byrnesovou. Mohl si uvědomit, že mu neposlala žádné pozvání a že večírek, který měl být překvapením pro poručíka Byrnese, se nebude konat. Ale Genero byl, jak víme, trouba, neuvědomil si vůbec nic a pořád ještě nevěděl, jestli má přinést dárek nebo ne.

Pochopil to tak, že paní Byrnesová řekla, aby se zařídil podle vlastního úsudku.

Problém byl v tom, že v téhle věci vlastní úsudek neměl. Dejme tomu, že dárek nepřinese, ale očekává se, že ho přinese.

Bude vypadat jako osel. Nebo naopak dárek přinese, ale bude jediný, kdo to udělá, a zase bude vypadat jako osel. Genero si nic nepřál mihn než dělat ze sebe osla. Seděl ve svém pokoji v mamčině bytě - dosud bydlel s maminkou a vyhovovalo mu to - a přemýšlel, co si má počít.

Kdyby tak věděl, kdo z detektivů je ještě pozvaný!

Jenže on to neví.

Kdyby jen věděl, komu z detektivů může důvěřovat!

Myslel si, že může důvěřovat Carellovi, snad ano, ale Carellu obdivoval a nechtěl, aby si o něm Carella myslel, že je osel, když se ptá, jestli má přinést dárek nebo ne. A to za předpokladu, že Carella je na večírek pozvaný, když třeba není!

Další detektiv, kterého obdivoval snad ještě víc než Carellu, byl Andy Parker.

Zavolał do služebny a chtěl Andyho Parkera.

Santoro, který vzal telefon, řekl, že Parker má dneska službu od šestnácti do půlnoci.

Genero přemýšlel, jestli se má na večírek zeptat Santora. Místo toho požádal o Parkerovo číslo domů. Parker zvedl sluchátko po třetím zazvonění.

"Jo?" řekl.

To byla jedna z věcí, které Genero na Parkerovi obdivoval. Ten drsný styl.

"Andy?" řekl.

"Kdo je tam?" zeptal se Parker.

"Genero."

"Co chceš?" řekl Parker. "Mám až od čtyř."

"Hele, budeš tam dneska večer?" zeptal se Genero.

"Cože?" řekl Parker.

"Ve služebně."

"Mám službu, kde bych byl," řekl Parker.

"S nebo bez?" zeptal se Genero mazaně.

"Co?" řekl Parker.

"Přece víš," řekl Genero a najednou ho napadlo, že Parker třeba neví. "Nevadí, nic se nestalo," řekl a zavěsil.

"Trouba, až to bučí," pomyslel si Parker.

Vedle služebny v komoře na kancelářský materiál ukazoval časový spínač umístěný v dřevěné skřínce 15.15.

O půlnoci se jeho ukazatel posunul do trojúhelníkového výseku označeného "čtvrtek". Na ciferníku spínače bylo takových výseků sedm - jeden pro každý den v týdnu. Výseky byly dále rozděleny na patnácti minutové dílky.

Právě teď se ukazatel časového spínače nehlučně přesunul z dílku označeného 15.15 do dílku 15.30.

Gigantický krok na cestě stát se hrdinou učinil Genero, když se rozhodl koupit poručíkovi dárek. Usmyslel si, že to bude něco neosobního. Koupil pyžamo. Zamýšlel mít dárek schovaný pod sakem, dokud se neukáže, jestli ostatní taky něco přinesli. Takhle si to zajistí na obě strany. Jestli ostatní nic nepřinesou, odnese si pyžamo domů a bude ho nosit, koupil svou velikost, i když Byrnes byl větší a rozložitější.

Byl zvědavý, jestli ostatní dárek přinesou.

Kolikpak ostatních je asi pozváno?

87. policejnímu revíru bylo přiděleno šestnáct detektivů. Dva z těch šestnácti byli na dovolené. Ze zbývajících čtrnácti měli toho 5. ledna čtyři službu od čtyř odpoledne do půlnoci a vyskytovali se tedy ve služebně, i kdyby nebyli pozvaní na večírek. Na rozdíl od uniformovaných strážníků, kteří po odpracování pěti pevně stanovených osmihodinových směn měli příštích šestapadesát hodin volno, detektivové sloužili podle vlastního rozvrhu. Obvykle - protože dovolené a účast při soudních jednáních zmenšovaly jejich počet - měli v každé směně službu jenom čtyři. Ti čtyři, kteří to odpoledne přišli do služebny v 15.45, byli Parker, Willis, O'Brien a Fujiwara. Všichni dostali pozvání na poručíkův večírek a žádný se o něm nebavil s ostatními. Detektivové ovládají umění držet jazyk za zuby; v jistém smyslu jsou tajemnosti podstatnou součástí jejich specifické práce.

V půl sedmé začalo sněžit.

Meteorologové pořád ještě slibovali jen sněhové přeháňky, ale občané věděli, že když meteorologové předpovídají přeháňky, dá se čekat vánice.

Všichni zbývajcí detektivové, kteří dostali pozvánku na večírek, si umínili, že vyrazí z domova dřív, než původně chtěli.

Ti další pozvaní detektivové byli:

Steve Carella

Bert Kling

Alexiandre Delgado

Cotton Hawes

Richard Genero

Arthur Brown

Meyer Meyer

A sám oslavenec, Peter Byrnes.

Byrnes si myslel, že oslavenec je Carella. Myslel si to, protože na jeho pozvánce stálo, že večírek se pořádá na počest

Carely. Naškrábaný dodatek na pozvánce byl podepsaný "Teddy". Byl v pokušení Teddy zavolat a zeptat se jí, jestli se očekává dárek. Nestál však o hovor s tou jejich domácí dračicí, a tak místo toho koupil Carellovi knoflíčky do manžet a schoval je v horní zásuvce svého psacího stolu.

Když se večer oblékal, uvažoval, proč to Teddy neprojednala nejdřív s ním. Večírek ve služebně? Služebna je pracovní místnost. Anebo ho prostě vynechala a domluvila to na ředitelství s nějakým vyšším zvířetem, zeptala se, jestli by šlo uspořádat ve služebně večírek na počest jejího manžela, na oslavu jeho...

Jeho čeho?

Má Steve narozeniny?

Byrnes měl dojem, že ne.

Ten večírek ve služebně se mu moc nezdál. Doufal, že se na něj nedostaví někdo z nadřízených a že Teddy nemá v úmyslu podávat alkohol. Jak si vzpomínal, jedna oslava se ve služebně konala, ale to bylo před tolika lety, že se Byrnesovi ani nechtělo je počítat. Kapitán Overman odcházel tehdy do penze. Bez alkoholických nápojů, jen sendviče a punč, i když později Byrnes vytušil, že jeden seržant míchal punč s vodkou. Ale že by to Teddy napřed neprojednala s ním? Nebylo jí to podobné. Znova ho napadlo, že jí zavolá, ať mu to nějak vysvětlí. Teddy přece ví, jak to u nich vypadá, není manželkou policisty první rok!

Harriet ho pozorovala, když si vázal kravatu.

"Proč se koná ten večírek?" zeptala se opatrně. Byrnes si zřejmě měl myslet, že se pořádá kvůli někomu jinému a být překvapený. Tak si to představovala.

"Kvůli Steveovi," řekl.

"Pročs mi o tom nepověděl dřív?"

"Neměl jsem o tom s nikým mluvit."

"Já nejsem nikdo. Jsem tvoje žena."

"Přesto to má být překvapení."

Najednou ji napadlo, jestli se ten večírek pořádá doopravdy kvůli Carellovi. Ten detektiv, co telefonoval - jak se jen jmenoval -, řekl jenom, že to má být překvapení, ale neřekl, že překvapení pro jejího manžela.

"Koupils mu dárek?" zeptala se.

"Koupil. Manžetový knoflíky."

"Gennario chtěl vědět, jestli má přinést dárek."

"Kdo?"

"Gennario. Jeden tvůj detektiv."

"Genero?"

"Ano, Genero, správně. Zavolal a chtěl vědět, jestli má přinést dárek."

"Cos mu řekla?"

"Řekla jsem, že nevím."

"Je to trouba," řekl Byrnes.

Hodiny na prádelníku ukazovaly tři čtvrtě na sedm.

"V kolik hodin se vrátíš?" zeptala se Annie Rowlesová.

"Já vlastně nevím," řekl Hawes.

Annie měla na sobě jeden jeho vánoční dárek. Dal jí sedmery hedvábné kalhotky, jedny na každý den v týdnu. Každé měly jinou barvu. Na pondělí modrou, na úterý zelenou, světle modrou na středu, rudou na čtvrtek, na pátek byly červené, na sobotu černé a na neděli bílé. Zeptala se ho, proč je ten a ten den zrovna ta barva a ne jiná. Řekl, že na pondělí musí být modrá, protože je modrý pondělek, a pak prostě probíral jednu barvu po druhé, až se dostal k víkendu. Pátek byl začátek víkendy, takže se hodila jásavá červená. Sobota je rafinovaná a sexy, proto černá. Neděle je čistá jak padlý sníh - proto bílá. Je to docela prosté, můj milý Watsone.

Dnes byl čtvrtek a tak měla na sobě rudé kalhotky.

Měla také levandulově modrý pás a stejnou podprsenku, jednu najlonku rudou a jednu černou a zlatý řetízek s přívěskem, který nikdy neodkládala. Bylo jí čtyřiatřicet, měla hnědé oči a černé vlasy šikmo zastřižené do čela, dlouhé a štíhlé nohy a malá, dokonale tvarovaná ňadra. Stála tu v rudých saténových střevíčkách s vysokými podpatky, ruce opřené o úzké boky, a vypadala spíš jako tanečnice než detektiv I. třídy s platem 37 935 dolarů ročně. Vypadala také jako uražená žena. Hawes se podíval na hodiny. Bylo tři čtvrtě na sedm a tři minuty.

"Tak co je to za večírek?" zeptala se.

"Na oslavu poručíka."

"A koná se ve služebně?"

"Jo."

"Vy pořádáte večírky v ty vaší zatuchlý sedmaosmdesátce?"

"Co já vím, tak je to první."

Annie se na něj podívala.

"Nelžeš mi?"

"Jak to myslíš?"

"Opravdu se dneska koná nějaký večírek?"

"Samozřejmě."

"A zrovna ve služebně?"

"Právě tam..."

"Anebo bys mi rád něco řekl?"

"Co například?"
"Proč máš tak naspěch..."
"Kdo má naspěch?"
"... když jsem se zrovna vyfintila jako kurva."
"Kurva? Vypadáš božsky!"
"Proč jsi mi neřekl o tom večírku dřív?"
"Já jsem na něj zapomněl. Dostal jsem pozvánku pár dní před Vánocema."
"To ti tak věřím!"
"Chceš ji vidět?"
"Ano, chci ji vidět," řekla Annie. "Prosím," dodala. Připadala si v tom sexy prádle jako husa. Vyparádila se na svůj vlastní večírek a bude na něm sama.
Hawes vytáhl pozvánku z kapsy saka. Annie se na ni podívala.
"Nač ty tajnosti?" zeptala se.
"Nemám poněti."
"Jen malá společnost, co?" řekla.
"Vypadá to tak, vid'?"
"Kolik lidí?"
"Já nevím. Nemluvil jsem o tom s nikým. Harriet výslovně..."
"Když se to koná ve služebně a ona ti říká, abys to uchoval v tajnosti, tak to asi bude pro pár lidí."
"Asi."
"Ptám se na tohle všechno..."
"Ano?"
"... ne proto, že bych byla velký detektiv a snažila se zjistit důvod, proč někdo, kdo má všech pět pohromadě, chce pořádat večírek ve špinavé služebně, ale jen proto, že tu stojím polonahá a přemýšlím, jak dlouho ten tvůj báječný večírek bude trvat."
"Proč? Máš jiný plány?"
"Zrovna si myslím, že si něco naplánuju. Aby to kurví oblečení nevyšlo nazmar."
Přistoupil k ní. Vzal ji do náručí.
"Stačí, když odejdu v půl osmý," řekl.
"Skvělý! Takže máme kolik času? Půl hodiny?"
"Kurvám stačí deset minut," řekl.
"Ano, jenže já nejsem opravdická kurva, pane," řekla, sepjala ruce a obrátila oči v sloup.
"Zmizím, jak jen budu moct," řekl Hawes.
"To už možná bude pozdě," řekla Annie. "V dvaasedmdesátce je jeden kapitán, který za mnou pálí."
"Jak se jmenuje? Jdu ho zastřelit."
"Radši mlč!" řekla Annie. "Půjdeš střílet kapitány a nedokážeš ani stáhnout dámeš rudý kalhotky."

Genero přišel do služebny dřív než ostatní.

Ne proto, že by normálně byl dochvilný, ale protože nechtěl zůstat v kabátě a vypadat jako osel. Pyžamo, které koupil poručíkovi, měl zastrčené pod kabátem. Kdyby kabát svlíkl, každý by viděl, že přinesl dárek, a kdyby nikdo jiný dárek neměl, bude vypadat jako osel. Jestli si ale naopak nechá ve vyhráté služebně kabát na sobě, bude zase vypadat jako osel. Proto tedy přišel chvíli před půl osmou a šel rovnou do komory s kancelářským materiálem, aniž si svlékl kabát, a položil dárek nahoru na dřevěnou skříňku, která měla vepředu něco jako ciferník.

Už podruhé měl jen krůček k tomu, aby se stal hrdinou.

Časový spínač ve skřínce se tiše přesunul z dílku označeného 19.30 na 19.45.

"Ahoj, kluci," řekl Genero, svlékl si kabát a pověsil ho na věšák.

"Jak se vede?"

Žádný z detektivů, kteří měli směnu od čtyř do půlnoci, mu neodpověděl.

Parker přemítal, jestli je poručíkova žena tak hloupá, že pozvala na svůj večírek i tohohle debila.

Eileen Burkeová plakala.

Kling se podíval na hodiny vedle postele a říkal si, že by měl odejít dřív kvůli sněhu. Sněžilo jako na severní točně a na hodinách bylo půl osmé a dvě minuty. Jak znal tohle město, tak doprava bude určitě přerušena - a služebna je hezky daleko.

Ale Eileen plakala.

"No tak, holčičko," řekl.

Měla na sobě to, v čem šla ráno do práce. Šedivý kostým, černé střevice, bílou blůzu. Od svého znásilnění přestala nosit náušnice. Vždycky je pokládala za svůj talisman pro štěstí. Ale štěstí ji opustilo tu noc, kdy byla pořežána a znásilněna, a tak je přestala nosit.

Byli v jejím bytě. Pospíšel tam, jakmile zavolala.

"Ty to nechápeš," řekla.

"Ale chápu," řekl.

"Já jsem se bála," řekla. "Odmítla jsem to, protože jsem dostala strach."

"Máš plné právo mít strach."

"Jsem přece policistka."
"Tak za prvé tě o to neměli žádat. Gang několika..."
"Tím hůř," řekla. "Gang, Berte, gang darebáků, který se tu potulují a znásilňují ženy."
"Nemůžou očekávat, že se vypořádáš s nějakým gangem sama," řekl. "Nasadit proti nim volavku je..."
"Počítají s ochrankou. Měla jsem dostat čtyři muže."
"Ty ti tak pomůžou, až se na tebe vrhne dvanáct mizérů. A kdo to po tobě vůbec chtěl?"
"Kapitán Jordan."
"Odkud?"
"Ze sedmičky."
"Zajdu za ním. Promluví s ním osob..."
"Ne, nikam nepůjdeš," řekla Eileen. "Stačí, co jsem provedla já. Dostat strach před očima čtyř náfuků..."
"Jakých čtyř náfuků? To mluvíš o ty ochrance?"
"Nepamatuju si, jak se jmenujou. Pamatuju si jen jejich oči. Jak se na mě dívali."
"Jen ať to jeden z nich zkusí," řekl Kling. Dopálil se. "Jen ať se postaví gangu..."
"Jejich oči říkaly: Ta ženská se bojí."
"A taky ses měla bát."
"Neměla," řekla.
"Měla."
"Ne. Jsem policajtko. Jiná volavka by ani nemřkla. Gang hrdlořezů? Hračka. Kdy?"
"To není pravda, jak sama dobře víš."
"Je to pravda."
"Každá ženská, která by byla ochotná vydat se sama proti dvanácti chlapům..."
"Osmi."
"Co?"
"Je jich jen osm."
"Skvělý. Osm chlapů zatáhne ženskou do křoví..."
"Pracujou v metru."
"Ještě lepší. Skončíš na kolejích s další jízvou na..."
Zarazil se.
"Odpusť," řekl.
Mlčela dlouho.
Pak řekla: "O to právě jde. Mám strach, že mi zase ublíží."
"Nemusíš přece nic vysvětlovat."
"Zavolám Jordana," řekla a vzdychla. "Že jsem si to rozmyslela a..."
"Ne."
"Berte..."
"Krucí sakra, povídám ne!" řekl a vzal ji do náručí. "Eileen, já tě miluju. Kdyby se ti mělo něco stát..."
"Neměl sis začínat s policajtkou," řekla.
"Zachovala ses správně," řekl. "Já bych to byl taky odmítl."
"Neodmítl."
"Odmítl."
Oba mlčeli.
"Já tě taky miluju," řekla.
Přitiskl ji k sobě.
"Chci, aby se nám oběma nic nestalo," řekla. "Nikdy."
"Nic se nám nestane," řekl. "Nikdy."
"Ale Jordana zavolám."
"Eileen, prosím tě..."
"... a řeknu mu, že chci, aby mě krylo víc lidí. Po celém nástupišti. Muži i ženy. Chci krytí od zdi ke zdi."
"Nemusíš."
"Ale já chci."
"Nechceš."
"Nechci, máš pravdu. Ale musím," řekla. "Když to neudělám tentokrát, tak už nikdy."
Podívala se na hodiny.
"Přijdeš pozdě," řekla.
"Budeš v pořádku?"
"Budu," řekla. "Běž. A vrať se brzy."
Šetrně ji políbil a šel ke dveřím.
"Dávej na sebe pozor," řekla.
Hodiny na prádelníku ukazovaly tři čtvrtě na osm.

V parku přes ulici naproti policejní stanici pozoroval Hluchý, jak se detektivové trousí dovnitř jeden po druhém. Většinou velcí chlapi. Detektiv se vždycky pozná podle výšky. Všichni zachumlaní proti zimě. Mrzlo, jen praštělo. Za chvíli se zahřejou ažaž.

Podíval se na hodinky.
Za deset minut osm.
Přesně za pětadvacet minut... Armageddon.
Přecházel sem a tam.
Sníh vířil kolem jako zběsilý.
Doufal, že se žádný neopozdí.

Za pět minut osm - podle hodin ve služebně - se až na tři shromáždili všichni pozvaní detektivové. Jelikož nikdo nevěděl, kdo ještě je pozvaný, nikdo taky nevěděl, kdo chybí. Ale protože bylo jasné, že ti, co tu jsou, pozváni byli, nemuseli se zdráhat večírek probírat.

"Proč se to koná?" ptal se Brown. "Máte někdo tušení?"

"Máš dárek?" zeptal se Genero.

"Nemám," řekl Hawes. "Měli jsme něco přinést?"

"Ví někdo, proč se to koná?" ptal se Brown.

"V osm hodin tam stálo, že jo?" řekl Delgado. "Na pozvánce."

Člověk v kleci pro zadržené řekl: "Co se tady ksakru děje?" Asi před deseti minutami ho zatkl Parker. "Mě vrazíte semhle jako divoký zvíře a sami si pořádáte mejdan!"

"Drž hubu," řekl Parker.

"Kde je můj advokát?" zeptal se ten člověk.

"Na cestě," řekl Parker. "Drž hubu!"

Dokonce i detektivové, kteří měli službu, byli v gala. V oblecích a kravatách, boty vyleštěné. Parkera mrzelo, že má na košili krev. Dostala se tam, když zatýkal toho chlapa v kleci pro zadržené. Rozpáral manželce krk břitvou.

"Má stará je mrtvá a vy se tady bavíte," řekl.

"Zabils ji ty," řekl Parker.

"Na tom nezáleží, kdo ji zabil, ale není správný pořádek mejdan, když umřela ženská. A vůbec - já ji nezabil."

"Ne, ta břitva vyskočila z dřezu sama," řekl Parker.

"Nebyla to ani moje břitva."

"Tohle si schovej pro svého advokáta," řekl Parker. "Pokecals mi krví celou košili."

Šel k umyvadlu vedle komory se zásobami, utrl papírový ručník, otevřel kohoutek se studenou vodou a snažil se vyčistit skvrny od krve.

Ve skřínce v komoře se časový spínač posunul z 20.00 do dílku označeného 20.15.

Do služebny právě vcházel Carella.

Genero si hned všiml, že nese dárek.

"Kde je Harriet?" zeptal se Carella.

V parku přes ulici se Hluchý zase podíval na hodinky. Právě zahlédl Carellu, jak vchází do policejní stanice. Carellu znal. Carellu poznával. Jenže přesně za čtrnáct minut bude Carella - a všichni ostatní - k nepoznání. V okamžiku, kdy...

Vida!

Další!

Blondák bez klobouku, s hlavou přikrčenou mezi rameny proti vířícímu sněhu.

Hluchý se usmál.

Alfréd Hitchcock, režisér, kterého Hluchý velmi obdivoval - až na Ptáky, to naivní slohové cvičení z vědecké fantastiky -, jednou popsal jednomu novináři rozdíl mezi šokem a napětím. Mistr použil tento přírůbek:

Zasedá správní rada. Kolem stolu sedí dvacet mužů a projednává finanční otázky. Diváci nevědí, že v sále je umístěná bomba. Předseda správní rady je v půli věty, když bomba vybuchne.

To je šok.

Opět zasedá tatáž správní rada. Stejných dvacet mužů sedí kolem stolu a projednává finanční otázky. Tentokrát však diváci vědí, že v místnosti je bomba a vědí, že má vybuchnout - například ve 20.15. Členové správní rady dál probírají finanční otázky, kamera sjede každou chvíli na hodiny, které odměřují minuty.

20.08

20.12

20.14

To je napětí.

Detektivové ve služebně přes ulici nevědí, že časový spínač je nastavený na výbuch a následný požár na 20.15 přesně.

Bude to pro ně kolosální šok.

Hluchý však - v tomto případě divák - to ví, a proto je napjatý k nevydržení.

Znova se podíval na hodinky.

20.03

Trvalo to věčnost.

Zmatek nastal, jakmile do služebny vkročil poručík Byrnes.

"Kde je Teddy?" řekl.

"Kde jsou sendviče?" řekl Delgado.

"Kde je Harriet?" řekl Carella.

Detektivové se dívali jeden na druhého.
"Vy idioti jste si spletli datum," řekl muž v kleci.
Brown se podíval na hodiny.
20.05
Na pozvánce stálo výslovně 20.00.
"Kde je můj advokát?" řekl muž v kleci.
Genero věděl jen, že Carella přinesl dárek.
Okamžitě se začal sunout ke komoře s kancelářskými potřebami.

Devět minut, říkal si Hluchý.
Výslovně je žádal, aby přišli v osm, protože si přál, aby tam ve 20.15 byli už všichni.
Do policejní stanice vcházel další člověk.
Hluchý ztratil přehled.
Je tam už všech dvanáct prasat, nebo ne?
A čekají, až se začne hodovat?
Podle jeho hodinek by to mělo začít za osm minut.

"Já jsem Harry Lefkowitz," řekl muž u dřevěného brlení. "To je můj klient, v tý kleci?"
"Jestli se váš klient jmenuje Roger Jackson, tak je to on," řekl Parker.
Lefkowitz vešel do služebny. Genero otvíral dveře od komory. Hodiny na stěně ukazovaly 20.08.
"Doufám, že jste ho seznámil s jeho právy," řekl Lefkowitz a přistoupil ke kleci.
"Ty blbouni tady pořádají mejdan," řekl Jackson. "Má žena je mrtvá a oni si tu..."
"Mlčte," řekl Lefkowitz.
V komoře zatáhl Genero za řetízky v objímce holé žárovky. Na chvíli si nemohl vzpomenout, kam dal poručíkům dárek. Aha, jo, na tu skříňku tamhle u zadní stěny pod policií!
"Dobře, Steve," řekl Byrnes, "co se tu vlastně děje?"
"Proč se ptáš mě?" řekl Carella.
"Teddy napsala na pozvánce..."
"Teddy?"
"Harriet," řekl Brown.
"Cože?" řekl Byrnes.

Genero si klekl a natáhl se pro dárek. Zabalené pyžamo spadlo z dřevěné skříňky a zapadlo za ni. "Do hajzlu," řekl Genero tiše a rychle se ohlédl, jestli poručík neslyšel, že ve služebně mluví sprostě.
"O co vlastně kráčí, poručíku?" zeptal se Willis.
"Kde jsou sendviče?" zeptal se Delgado.
"Co se tady děje?" zeptal se Byrnes.
Genero zdvihl dřevěnou skříňku za držadlo a chtěl ji odstrčit stranou, aby se dostal k poručíkovu dárku. Něco mu v tom bránilo, skříňka se pohnula jen patnáct centimetrů od zdi. Škubl s ní ještě jednou, tentokrát s větší silou, a div se nepřekotil naznak, když krátký kabel, který k ní byl připevněný, povolil a vytrhl se ze zásuvky ve stěně za ní. Genero zamával rukama, aby nabyl rovnováhu, a uhodil se do lokte o polici po pravé straně. "Do hajzlu!" zařval a pustil ucho skříňky. Skříňka mu spadla na nohu, právě na tu, do které se kdysi sám střelil.
"Aúúú," zařval.
Všichni detektivové se při zvuku jeho hlasu otočili.
"Krucinál fagot," řval Genero a kopl do skříňky. Přitom se znovu uhodil do nohy. "Aúúii," zaječel ještě jednou.
Carella vešel do komory.
"Co to tam máš?" zeptal se.
Genero se právě stal hrdinou.

Bylo 20.15 a nic se nestalo. Hluchý se opět podíval na hodinky. 20.16 a pořád nic. A nic ani ve 20.20.
Ve 20.35 začal Hluchý tušit, že už se nic nestane.
Ve 20.40, když naproti zastavil vůz pyrotechnického oddělení, byl si tím, že se už nic nestane, jistý.
Pyrotechnikové se vřítli do budovy.
Hluchý zůstal na místě a díval se.

Kartony se zápalnými bombami našli přesně za čtyřicet vteřin. Bylo to potom, co jim detektivové ukázali otevřenou dřevěnou skříňku s časovým spínačem a dynamitem uvnitř. Otevřel ji Carella. Ale našel ji a vytrhl ze zásuvky ve stěně hrdina Genero.
"To byla klika, žeš to vytrhnul akorát včas," řekl jeden pyrotechnik Generovi.
"Snažím se mít oči otevřené," řekl Genero.
"Mohl z vás bejt popel, mládenci," řekl druhý pyrotechnik. "V životě jsem neviděl tolik různých výbušnin na jednom fleku. Koukněte se na to svinstvo, prosím vás! Tucet zápalnejch láhví, šest kostek parafinovanejch pilin, plná škatule nastrouhanýho hliníkovýho termitu, osm flašek minerálního oleje, pět flašek petráku - viděls jakživ něco takovýho, Lou?"
"Ten spínač byl nastavenej na dvacet patnáct," řekl druhý pyrotechnik Generovi. "Vytrhnuls to na fous. Fajnovej

časovej spínač, namouduši!"

"Já jsem to hned poznal," řekl Genero. "Kdo si ho veme?"

"Co?" řekl Byrnes.

"Já ho našel, můžu si ho nechat?"

"Co?" řekl Willis.

"Moh by fungovat jako video nahrávač. Že bysem si nahrával televizní programy."

"Městská policie ohrozila bezpečí a zdraví mého klienta," řekl Lefkowitz.

Kling si říkal, že se jemu a Eileen přece jen může něco stát. Ještě není všem dnům konec.

Hawes si říkal, že Annie málem mohla oblíct ty černý kalhotky na jeho pohřeb.

Carella si říkal, že Hluchoun třeba opravdu hrál fěr hru. V první vánoční den oznámil jasně a jednoznačně své úmysly: po celých jedenáct následujících dní o něm uslyší. Od druhého do šestého dne jim posílal součástky policejního vybavení; měly jim prozradit, že chystá něco na policajty. Sedmý den jim poslal oběžníky s fotkami hledaných osob; tím, že ty oběžníky jsou k maní jak v úřadovně, tak ve služebně detektivů, jim naznačil přechod od uniformovaných policistů k těm, co jsou v civilu. Osmý den jim sdělil, že to myslí smrtelně vážně, a navíc ještě že se přemísťuje přímo do sedmaosmdesátky - vždyť arzenál je rovnou vedle stanice. Devátý den se k nim přiblížil ještě víc: těch devět aut patřilo jejich revíru, to bylo naprosto jasné. Desátý a jedenáctý den jim oznámil, že přichází přímo do služebny - deset formulářů, které používali jen detektivové, a jedenáct služebních koltů Speciál, typická zbraň detektivů. Dvanáct pečených prasat, jak je Carella spočítal, představovalo dvanáct detektivů ve služebně, kteří přesně v tuto chvíli jen taktak unikli zpopelnění. Už nikdy by tomu nechtěl být tak blízko.

"V dolejší šupleti mého stolu je láhev skotský whisky," řekl Byrnes. "Jdi pro ni, Genero." Pak se obrátil ke Carellovi.

"Koupil jsem ti manžetový knoflíky."

"Já tobě košili," řekl Carella.

"Já jsem ti koupil pyžamo, Pete," řekl Genero a spěchal do poručíkovy kanceláře.

"Jakže mi to řekl?" zeptal se Byrnes.

"Vy se chcete ožírat tady v úřední místnosti?" zeptal se Lefkowitz.

Detektivové z pyrotechnického oddělení vyšli z policejní stanice pár minut před devátou.

Hluchý se díval, jak odjíždějí.

Kupodivu nebyl sklíčený ani se nezlobil.

Když odcházel v padajícím sněhu, měl jedinou myšlenku.

Příště.